

Trói Tượng Công

Contents

Trói Tượng Công	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	9
3. Chương 3	14
4. Chương 4	18
5. Chương 5	23
6. Chương 6	32
7. Chương 7	36
8. Chương 8	40
9. Chương 9	47
10. Chương 10	47

Trói Tượng Công

Giới thiệu

Nhân vật chính : Kinh Vô Song – Lãnh Phi
Tóm tắt: Kinh Vô Song quỷ kế đa đoan, theo tỉ kinh thươ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/troi-tuong-cong>

1. Chương 1

Sương thu lạnh lẽo, gió mạnh thổi qua làm cho những chiếc lá rơi rụng, những chiếc lá khô vô tình rơi lả tả xuống mặt đất,

Hoàng hôn đã buông xuống, nơi một ngôi nhà hoang trong mơ hồ có thể thấy được một dáng người thon dài một thân toàn đen, gió mạnh và những chiếc lá rơi rụng che khuất đi khuôn mặt của hắn.

Trong lúc đó, âm thanh của bánh xe khách lộc ca lộc cộc đang tiến đến gần,

“Lão Đại, lần này thu hoạch không ít đâu”

Hơn mười nam tử phụ giúp khiêng một cái rương đầy châu báu.

“Lão Đại, chúng ta đem hết vàng bạc châu báu giấu ở trong đây được không?”

“Sợ cái gì, đã rõ như ban ngày rồi mà”

Tuy nhiên hần cũng có chút sợ hãi.

“Chỉ là ta nghe nói hơn một trăm người của gia đình này trong một đêm đều bị giết sạch, cả chó cũng không tha, sau đó quan phủ đến xem xét hiện trường nhưng không thể tìm thấy một thi thể toàn vẹn, đầu người dường như biến mất trong không khí, đến bây giờ còn chưa điều tra ra hung thủ, án tử này trong nhất thời làm chấn động và trở thành án không đầu, sau lại truyền ra chắc trong đó có quỷ.”

“Chuyện này ta cũng đã nghe qua, nghe nói khi quan phủ tới thì phát hiện có một tiểu quỷ mười ba tuổi, đứa nhỏ đó là người duy nhất còn sống trong thảm án này. Có thể là do quá sợ hãi hay là một lý do gì khác, bé từ đầu tới cuối cũng chưa mở miệng giải thích một câu, sau lại ngại bên trên làm áp lực xuống nên họ đã thả tiểu quỷ đó đi.

“Còn có người nói hung thủ thật ra chính là tiểu quỷ gây yếu kia, ta còn nghe nói khi đứa bé được tìm thấy toàn thân dính đầy máu, trong tay còn cầm một thanh kiếm”

“Cái gì kiếm?”

“Thân kiếm màu bạc, như được làm bằng răng nanh sói hoang rất lợi hại, đúng rồi, giống như thanh kiếm trong tay người kia” Khi hần nói, nước miếng văng ra tung tóe, hưng phấn chỉ vào ánh sáng màu bạc đang lóe lên trong khung cảnh mờ ảo, người nọ dường như không phát hiện sự có mặt của bọn họ, vẫn tao nhã lau chùi thanh kiếm của mình.

Sau những lời nói đó, sắc mặt của người đang nói chợt thay đổi, mặt trắng bệch như không còn chút máu, toàn thân bắt đầu run rẩy, chỉ nghe “xoẹt” một tiếng, không biết là đao lớn đã vung lên.

“A” đao lớn xuất ra làm cho người kia thét lên một tiếng.

Mọi người ý thức được nguy cơ, trong đầu còn chưa quyết định nên chống cự hay là chạy trốn, chỉ thấy một luồng sáng như mưa sao băng hiện ra, sau đó nghe được những âm thanh “Bịch , bịch” vang lên, rồi sau đó chỉ còn nghe gió mạnh không ngừng thổi, làm cho những chiếc lá rơi rụng bay lác tới nơi đây cũng bị nhiễm một màu hồng thắm.

Trời u ám, trên mặt đất là một mảnh yên tĩnh, cho đến khi mặt trời mọc, nơi ngôi nhà hoang, có thể thấy được rất nhiều thi thể không tên.

“Đáng chết, xem tình hình này chúng ta đã đến chậm một bước rồi” Hai người phi thân như tia chớp xuyên qua lá rụng, cuồng phong, đi vào ngôi nhà hoang.

Trong tầm mắt mông lung mờ mịt, dĩ nhiên không thể nhận ra nam tử áo đen, chỉ có thể mơ hồ trong gió thổi ra được mùi máu tươi.

“Nương, nên làm sao bây giờ?” Chúng ta cùng đại ca truy đuổi như thế này hoài không mệt sao?” Hần thường hành động xuất quỷ nhập thần, không ai có thể đoán được hành động tiếp theo của hần, hần dường như giết người rất bí ẩn. Nam tử trẻ tuổi mặt như trắng rằm, thân vận trường bào nho nhã đi qua xem xét từng thi thể, hồi lâu nhìn qua sắc mặt đen tối của phu nhân bên cạnh “ Có lẽ chúng ta nên nhanh chóng trở về Thân kiếm sơn trang chờ đợi thời cơ.”

“Vô dụng thôi, chỉ cần bóng ma trong lòng hần một ngày còn không trừ đi, hần sẽ không trở về” Sắc mặt của phu nhân trở nên nghiêm trọng, thần nhiên thở dài.

“Tại sao hần đem mình biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ, ? Năm đó rốt cuộc...?”

“Kiệt nhi” Thiếu phụ trầm giọng, không giận dữ nhưng lộ ra vẻ uy nghiêm

“Thật xin lỗi, ta không nên đề cập tới”

Hắn cảm thấy kì lạ, không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì làm cho tâm tình của đại ca biến đổi lớn như vậy. Nhưng trong sơn trang không có ai đề cập tới nên hắn cũng không hỏi.

Phu nhân nói nhỏ “ Có lẽ có người có biện pháp bắt lấy hắn”.

“Ai vậy?”

“Là Tái chư cát ở Tô châu”

“Hắn là thần thánh phương nào đây?” Lòng hiếu kì của nam tử nổi lên.

Môi của phu nhân mỉm cười “Hắn phong lưu tuấn tú, lại giống như người thích la cà thanh lâu, rượu chè, chỉ cần dạo qua phố liễu phường hoa (1) liền tìm được hắn”

Khuôn mặt tuấn tú của nam tử hiện lên vẻ bất mãn “ Nương, ta nào có”

Phụ nhân liếc một cái, tay chỉ chỉ vào người hắn “ Muốn người không biết trừ phi mình đừng làm, người tìm hoa việc lớn nhỏ đừng cho là ta không biết người bên ngoài phong lưu vui vẻ như thế nào”

Nam tử hơi mỉm cười “ Nương, đại ca chính là kiếm ma giết người không chớp mắt, hợp sức hai người chúng ta cũng không chống chế được, đã nhiều năm như vậy không biết trình độ võ công của đại ca còn tiến hoá đến mức độ nào, người lại yên tâm giao đại ca ột người ngoài sao ? Hơn nữa lại là một hoa hoa công tử (2)rất lợi hại? Ta không tin chúng ta đã truy tìm ba năm không gặp mà hắn lại có biện pháp tìm được” Nam tử tự cho là không đúng.

“Người nói sai rồi, hắn không phải là công tử mà hắn là nữ nhân”

“Cái gì? Là nữ! cảm của nam tử như rớt xuống đất. Hắn không có nghe lầm chứ? Một nữ nhân lại thích đi thanh lâu trêu hoa ghẹo nguyệt (3), lại đến tửu gia?”

Phu nhân cười quỷ dị “Đừng hoài nghi, Tô châu Tái chư cát trời sinh tính tình xảo trá thông minh, túc trí đa mưu, năng lực làm việc rất là suất sắc, đem việc này giao cho nàng ta tuyệt đối là không thành vấn đề”

“Nàng ta có lợi hại như vậy không?”

“Khi nào có cơ hội, người sẽ nhìn thấy” Không khí đầy mùi máu tươi làm cho phụ nhân cảm thấy không thoải mái, liền nắm lấy tay nam tử “ Nơi đây không thể ở lâu” Trong nháy mắt hai người biến mất không còn dấu vết.

Gió vẫn không ngừng thổi, lá rụng càng ngày càng nhiều, chậm rãi bao phủ những thi thể cứng ngắc lạnh như băng.

Ban đêm gió lạnh càng thổi mạnh, càng làm cho ánh trăng thêm thâm trầm, ánh sáng óng ánh, mỹ lệ quang hoa, cùng dạ minh châu trên tường tranh huy, ...

Hắn nổi danh trên giang hồ là một người có bề ngoài giống như văn sĩ nho nhã biến thành Kiếm Ma.

Bảy tuyết chiêu hung hiểm, kiếm ma đoạt hồn, giết người không thấy máu, chỉ thấy đầu rơi xuống đất.

Hắn thích kiếm, nhưng lại càng thích khoái cảm khi giết người.

Nghề nghiệp của hắn là một sát thủ, trong giới sát thủ cạnh tranh quyết liệt đứng hàng thứ nhất.

Sự thật ít người biết tới hắn là người kế thừa của Thần kiếm sơn trang, lấy sự giàu có của Thần kiếm sơn trang có thể so sánh với vài búi tử của quốc gia, hắn căn bản không cần làm sát thủ, khi cần là có tiền mang đến.

Chẳng qua hắn không lựa chọn là kẻ phá gia chi tử (4), cũng không muốn làm thương nhân, nên lựa chọn con đường sát thủ.

Giết người là hứng thú của hắn, hắn thích giết người là vì âm thanh trong trẻo khi thân thể bị chặt đứt, thích vung kiếm một lần nhanh hơn một lần, nhanh đến nỗi đối phương chưa thể phát hiện thì đầu đã lìa khỏi cổ, làm cho thời điểm chết chóc của bọn họ giống như thời điểm được sinh ra .

Hắn giết người mặc cho người ta nói mình là người hung ác, làm cho người ta trở thành bộ dáng không muốn sống, hắn liền cảm nhận được khoái cảm lớn lao. Hắn không hỏi lý do, không xem tâm tình, khi đã muốn giết người, cho dù người kia không có khả năng, không có tiền trả cho hắn, hắn cũng sẽ không nói hai lời giúp đối phương giải quyết.

Cho nên bằng hữu của hắn không nhiều lắm, nhưng kẻ thù thì vô số kể.

Hắn nửa chính nửa tà, tính tình cuồng ngạo, tự mình độc đoán, người trên đang hồ tặc cho danh hiệu Kiếm Ma.

Khi hắn giết người có một quy định, không thu tiền, nhưng sẽ đòi hỏi một món vật quan trọng trên người của người ủy thác, có thể là một miếng ngọc gia truyền, có lẽ là một trái tim, tất cả những thứ này hắn rất vui mừng thu được, có khi hắn không nhận ủy thác giết người, có khi cũng sẽ giết luôn người ủy thác.

Giờ phút này, Lãnh phi đang nằm trên thảm tơ vàng dày, bên tay trái của hắn là vỏ kiếm Kim đồn, bên phải đang cầm kiếm Ngân đồng, hắn tạo nhả nâng lên ngân kiếm trong tay phát ra ánh sáng như ngọc, xuyên qua ánh kiếm, phản chiếu một dung nhan tuấn mỹ như nữ tử.

“Chủ nhân, nàng ta đã đến đây” Người mới đến là một nam tử nho nhã, trường bào màu xanh như lam tăng thêm vẻ tiên phong ngọc cốt của hắn, hắn dẫn một nữ tử tiến vào.

Trên gương mặt của nữ tử bị một miếng vải đen che lại, khi nàng mới bước vào nhất thời không thấy rõ cảnh vật bên trong, rõ ràng bên ngoài vẫn đang là ngày xuân ấm áp, nhưng khi vào trong này những hơi thở âm hàn lạnh lẽo đột nhiên bao phủ lấy nàng, lạnh làm cho thân mình không tự chủ được trở nên run rẩy, bỗng nhiên nàng có chút hối hận.

“Lãnh Mặc”

Lãnh Phi thấp giọng, mặc dù mềm nhẹ như gió, nhưng không có chút ấm áp.

“Dạ”

Nhìn theo ánh mắt của hắn Lãnh Mặc hiểu ý, tiến lên tháo khăn che mặt của nữ tử xuống.

Miếng vải đen được tháo xuống một cách đột ngột, đập vào mắt Lãnh Mặc là hình ảnh làm hắn thiếu chút nữa không mở mắt được.

Gương mặt của nàng làm cho người ta khiếp sợ, vì vẻ mặt đó không phải là của con người, dung mạo chính là tánh mạng thứ hai của nữ nhân, mà trên gương mặt nàng lại chần chịt những vết đao, da tróc thịt bong, còn có một vài vết thương chưa lành miệng mở mồm lộ ra tơ máu, vẫn còn một chút máu chảy ra làm cho người ta ghê sợ..

Lãnh Phi dường như không bị ảnh hưởng vẫn tạo nhả lau chùi Ngân kiếm, sắc mặt dữ tợn của nàng không làm giảm đi sức hấp dẫn của thanh kiếm trong tay hắn, mà Kim, Ngân đồng bên cạnh hắn cũng đứng thẳng như bàn thạch.

Lãnh Mặc hồ hững lên tiếng “ Với danh hiệu hoa khôi, sắc đẹp của Vân Uyển Phượng ở Tử Uyển như trắng rằm, được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân ở Giang nam, có rất nhiều vương tôn công tử tình nguyện quỳ dưới chân nàng, chẳng những cầm (1) nghệ tinh thông, trời sinh còn có năng khiếu ca múa điêu luyện, được phong là hoa khôi của bảy giới ở Tô châu, một năm trước bị Tô Liễu Liễu của Ý Hồng viện đánh bại, từ đó về sau thanh danh rớt xuống vực sâu ngàn trượng, sau đó lại bị Phú cổ của Hàng châu dùng tiền tài mua về làm tiểu thiếp thứ bảy trong mười ba phòng của hắn, vì nàng không thể hoà hợp với đại gia đình đầy thê thiếp, bị người hãm hại sau đó còn hủy đi gương mặt, cuối cùng bị ném ra đường làm kẻ ăn xin qua ngày, cho đến khi gặp gỡ Kinh nhị của Tô châu (2).

Đã thích nghi với ánh sáng trong phòng, Vũ Văn Phượng cười, đáng lẽ nên là vẻ tươi cười của một tuyệt sắc giai nhân, giờ phút này nụ cười của nàng lại làm cho kẻ khác sợ hãi, “Kiếm Ma quả nhiên không đơn giản, dù ở cách xa Tô Châu ngàn dặm, nhưng những tin tức lớn nhỏ về ta đều có thể điều tra hết sức rõ ràng, nhưng hôm nay ta không ngại khổ trèo đèo vượt suối tìm tới người không phải để thảo luận chuyện về ta như thế nào”.

Lãnh Phi cũng không thèm nhìn hay liếc nàng một cái , trong mắt hắn chỉ có thanh kiếm trong tay, giống như đang chăm chú nhìn người yêu của mình vậy.

“Ta biết ngươi được mệnh danh là giang hồ đệ nhất sát thủ, bảy tuyệt kiếm chiêu phong hiểm, kiếm ma đoạt hồn” Vừa nói xong, đáy mắt Vũ Văn Phương xẹt qua một tia ác tâm thâm trầm cùng hận ý “ Nghe đồn nếu muốn yêu cầu người giết một người, phải nghe theo lời người làm một chuyện, không biết ngươi muốn yêu cầu ta làm chuyện gì”

Lãnh Phi không chớp mi, bình tĩnh chạm vỏ kiếm Hắc đồng vào mũi nhọn lạnh lẽo của Ngân đồng, rồi tăng thêm lực đạo trên tay cầm kiếm âm thanh trong trẻo mạnh mẽ như còn quanh quẩn, ong ong dội vào tai của người không biết một chút võ công như Uyển Phương. âm thanh tuy không lớn lắm nhưng cũng đủ làm cho nàng phải lấy hai tay bịt kín tai lại.

Cố gắng chịu đựng hai lỗ tai đang đau nhức, nàng hít sâu một hơi “Ta muốn ngươi giúp ta giết Tô Liễu Liễu của Ý Hồng viện ở Tô Châu, chỉ cần ngươi giúp ta giết nó, ta sẽ là của ngươi”

Vũ Văn Phương cười gượng chậm rãi cời y phục, một cái tiếp theo một cái, cuối cùng trắng trợn đứng trước mặt hắn, thân thể kiều diễm mê người không tương xứng với gương mặt xấu xí, nhưng cũng đủ làm cho nam nhân sinh ra dục vọng, máu nóng lên, đối với cơ thể mình nàng rất có tự tin.

Nhưng nàng đã sai lầm rồi, Lãnh Phi không phải là người bình thường..., hắn là ma, một yêu ma thích giết người.

Khóe miệng của Lãnh Phi chậm rãi cong lên, nhẹ nhàng mở miệng “ Ngươi muốn dùng thân thể hạ tiện không đáng giá một đồng để làm giao dịch với ta sao? Thân thể nàng đã qua tay hàng ngàn nam nhân mà còn muốn bán ư? Hắn lại không phải là người dễ dàng bị hấp dẫn.

Sắc mặt của Vũ Văn Phương lúc trắng lúc hồng “Một khi đã giao dịch không thành, ngươi làm sao có thể làm cho người khác phục ngươi? Không chịu nổi sự nhục nhã , biểu hiện phần nô hiện ra trên mặt nàng, nàng cuống quýt cầm quần áo lên che lại thân hình lồ lộ của mình.

“Ta chưa từng nói qua là không đáp ứng ngươi” .daohoatiencanh.wordpress

Vũ Văn Phương mặc dù vẫn còn đang nhục nhã lại cảm thấy kinh ngạc, gương mặt ảm đạm chợt bừng sáng như ánh bình minh, “Vậy ngươi muốn gì?” Tuy trong thâm tâm có điểm lo lắng sợ hãi, nhưng vì mục đích của mình nàng không thể bỏ qua lời đề nghị tốt như vậy.

Nếu không thể huỷ diệt nữ nhân kia đã hãm hại biến nàng thành một người mang đầy nhục nhã cùng thất vọng ê chề như hiện nay, không làm tan mối hận trong lòng này nàng không cam lòng, nhớ lại mấy ngày nay chịu đủ sỉ nhục cùng chê cười khinh rẻ, tại sao nữ nhân kia có thể một bước bước lên mây còn nàng phải lưu lạc làm kẻ ăn xin sống qua ngày.

“Nghe nói tài nghệ ca múa của Vũ Văn Phương rất điêu luyện , tài đánh đàn cũng không ai sánh bằng.

Vũ Văn Phương bỗng nhiên cảm thấy chột dạ, đôi tay theo phản xạ ôm chặt lấy quần áo. “Ngươi muốn ta làm gì?”

“Lãnh Mặc, mang tới cho nàng một thanh đao”

Vũ Văn Phương sợ hãi run run cầm lấy thanh đao sắc bén Lãnh Mặc vừa mới mang qua, mũi nhọn màu bạc phản xạ tâm trạng bất an của nàng.

“Ta không phải muốn cái gì khác, chỉ cần một tay của ngươi mà thôi”

Lãnh Phi lãnh đạm yêu cầu, hắn nói một cách nhẹ nhàng giống như đang nói băng quơ, cách nói chuyện giống như hắn đang thảo luận về thời tiết chứ không phải yêu cầu người ta làm một việc nghiêm trọng như vậy.

Mất biến sắc, sắc đẹp của nàng đã bị huỷ rồi, tuổi xuân không còn, trước mắt chỉ còn lại tài nghệ đánh đàn tuyệt diệu để còn có thể tự hào, ngoài ra nó có thể giúp nàng làm kẻ sinh nhai đây!

“Ngươi nói giỡn hay sao? Muốn nàng chặt đứt cánh tay so với chết còn thống khổ hơn.

“Dựa vào sức của một nữ nhân như ngươi thì khả năng tìm ra nàng kia cũng không có , nếu có năng lực đó thì tự mình giải quyết vấn đề đi” Lãnh Phi thản nhiên không thấy Vũ Vân Phượng liếc mắt, hướng về phía Lãnh Mặc gật đầu.

Mặt của Lãnh Mặc không chút thay đổi cầm miếng vải đen đi về phía nàng “Hắc Đồng, Bạch Đồng tiễn khách, Vũ cô nương mời”

Một đôi song sinh từ ngoài cửa đi vào, vẻ mặt giống như khuôn đúc, điểm duy nhất không giống nhau chính là một người thì tóc bạc trắng, một người thì tóc đen tuyền.

“Hãy khoan, từ từ đã, ta biết ta nên làm cái gì”

Trong không gian lạnh lẽo, Vũ Vân Phượng giương mắt nhìn cánh tay của mình, tiếp theo chậm rãi khép mắt lại một chút, cắn răng vung đao lên, rồi tức thì hạ xuống, máu tươi từ cánh tay bị chặt đứt lòi ra xương cốt rơi xuống tụ lại trên mặt đất.

“Rất sáng khoái, vào ngày mười lăm tháng tám, ngươi chắc chắn sẽ nhìn thấy đầu người của Tô Liễu Liễu” Máu tươi chợt loé lên trong ánh mắt sâu thẳm của Lãnh Phi, hần cười ảm đạm , nhưng không thấy vẻ tươi cười trong mắt.

“Ngươi chắc chắn?”

Nàng không tự chủ được run rẩy, không rõ là bởi vì cánh tay đau nhức làm nàng run rẩy, hay là tại vì vẻ cười lạnh lẽo trên mặt Lãnh Phi làm nàng sợ hãi.

“Ta sẽ tự tay đem đầu người giao tận tay ngươi”

Vũ Vân Phượng bởi vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt trở nên trắng bệch, tuy nhiên thân thể đã có thể xua đi cảm giác rét run, những thứ này không thấm gì so với sát khí trên người hần như vô hình tản mát ra làm cho nàng cảm thấy lạnh run. Nam nhân này tuyệt đối không phải là người nàng nên động vào, cũng tốt là hôm nàng chỉ bị mất một cánh tay, dù sao nàng cũng còn muốn mạng sống của mình.

“Ta sẽ chờ tin tức của ngươi” Nàng cố nén đau, cầm lấy miếng vải trong tay Lãnh Mặc che mặt lại , rồi xoay người bước nhanh rời đi theo sự hướng dẫn của Hắc Đồng, Bạch Đồng,

“Chủ nhân, thật sự muốn tiếp nhận sự uỷ thác này sao?” Lãnh Mặc nhìn hần chậm rãi đứng lên, thân thể thon dài vô tình phát ra khí thế tao nhã cùng vương giả tôn quý.

“Sao lại không, đã lâu ta không giết người rồi” Hần khẽ liếm Ngăn kiếm trong tay, lưỡi kiếm lạnh như băng vô tình cắt qua đôi môi đỏ tươi, một màu hồng và mùi máu tươi trên đôi môi đang cười tràn ra, hần lấy ra vỏ kiếm, nhìn thấy màu trắng bạc âm trầm tựa như ma quỷ nhiễm một màu đỏ thắm máu trên thân kiếm.

Liếm một chút máu, hần quơ lên Hắc đồng xẹt qua một đạo hàn quang lạnh lẽo, rõ ràng đang cười, lại làm cho người ta nổi da gà, không rét mà run.

Thu Cúc đứng ở một bên châm trà.

Kinh Tề Tư phiền não khoanh tay đi qua đi lại, “Ta đã quyết định, ta muốn định việc hôn nhân”

“Gia người hồi xuân rồi sao?”

Vô Song lấy làm kinh ngạc, thân thể của phụ thân vẫn còn rất cường tráng, mặc dù ông đã năm mươi tuổi, nhưng trên mặt dường như không để lại dấu vết của thời gian, không có một nếp nhăn.

“Cái gì hồi xuân?”

“Heo chó gọi là động dục, con người thì gọi là hồi xuân” Khóe miệng của Vô Song cong lên, lộ ra một gương mặt so với nam tử càn tuấn dật tiêu sái hơn. Nàng đang cười tà, bày ra một nụ cười đoạt hồn mê hoặc lòng người, sống mắt lưu chuyển, như làn thu thủy nhìn có vẻ vô tội, quyến rũ làm người ta rơi vào trầm luân.

Về tuần mỹ của nàng đã làm cho vô số nữ nhân động lòng, không ít nữ nhân gục ngã vì nàng, bên trong lại ẩn tàng nhiều tài hoa , trí tuệ, làm cho nàng trở thành một hình tượng bất phạm khuynh đảo chúng sinh , nam tử thì đổ kỵ, còn nữ tử lại vừa hận vừa yêu.

Đôi chân mày hoàn mỹ nhướng lên, nàng mỉm cười ôn hoà “ Con người tới một tuổi nào đó sẽ hy vọng có người ở bên cạnh, khi chúng ta già đi cần có người làm bạn không phải là ý tứ này sao, chẳng lẽ phụ thân không nghĩ như vậy?

“Người đang nói gì đó...? Từ từ đã nào, phải cẩn thận không thể trúng quỷ kế của nha đầu này được . Ông nói “ Chúng ta đang thảo luận chính là chuyện chung thân của người đó..”

Vô Song không nhìn sắc mặt không chút già nua của phụ thân, nhả mày chớp mi tiếp nhận chén trà ấm áp Thu Cúc dâng lên, thừa dịp sờ sờ bàn tay mềm mại nhỏ xinh của nàng, vừa sờ vừa nói “Tay người thiệt hồng nha”

“Tiểu thư” Thu Cúc có chút quẫn bách và ngượng ngùng mắt liếc thấy Kinh Tề Tư đang thổi râu tròng mắt, chỉ còn biết đè thấp giọng của mình “Đừng làm như vậy, có người nhìn kìa...”

“Không có ai nhìn thấy đâu...” Vô Song vuốt ve bàn tay nhỏ bé trắng nõn của Thu Cúc, da thịt trắng nõn lập tức phồng hồng , nàng vừa lòng mặt cũng đỏ ửng.

“Người... nha đầu kia, người có phải là nữ nhân hay không?” Kinh Tề Tư sàu não, ông tại sao lại sinh ra một nữ nhi bất thường như thế này.

“Phụ thân, gia không phải rất rõ ràng sao?” Vô Song cười như không cười, buông tay Thu Cúc ra, rồi hớp một ngụm trà, Thu Cúc xấu hổ rất nhanh rút tay lại.

“Ta, ta nhất định phải đem người đi ra ngoài” Kinh Tề Tư tức giận đến run cả người.

Vô Song cười gượng, “Ta hiểu ý của gia muốn làm cho ta theo Vô Tuyết qua Giang nam, đó là mục đích của gia khi tìm ta trở về, không phải sao?”

Nàng rất nể sợ phụ thân, chỉ biết sau lưng ông làm vài động tác nhỏ. .daohoatiencanh.wordpress

Kinh Tề Tư hít sâu một hơi, quyết định dùng tình cảm làm nàng động lòng “ Dù sao người cũng là một cô nương, không muốn lấy chồng chẳng lẽ ở lại trong nhà làm bà cô ư? Gia tuổi cũng đã lớn rồi, không thể nuôi dưỡng người cả đời...”

“Chỉ là...” Vô Song giơ tay lên điểm điểm “ Gia người già rồi mới nói như vậy, còn ta hùng tâm tráng chí, ta cho dù già cũng không già bằng gia, hiện tại ta còn là đương gia của cả gia đình, gia hiện tại là chúng ta nuôi dưỡng đó..”

Sắc mặt Kinh Tề Tư lúc xanh lúc trắng “Người là nữ nhi bất hiếu, uống công cha nuôi dưỡng người lớn như vậy, thế nhưng lại học ở đâu nói ra những lời nói đó, nếu sớm biết như vậy ta cũng không đi thỉnh sư phó về dạy cho người để rồi người lại nói những lời ấy.”

“Gia, đừng nói những lời không vui như vậy, người tại sao lại nhớ tới lão sư ngủ gà ngủ gật kia, nếu không vì nữ nhi có trí tuệ trời sinh, nên tài của ta mới không bị mai một trong tay hần.”

“Người ...người...” Ông tức giận, tay run rẩy chỉ Vô Song.

“Gia, xin đừng kích động, nếu tức giận sẽ bị bệnh thì sao, còn phải tốn tiền được liệu, nếu thân thể của gia được tốt, tự nhiên sẽ không cần thần dược, ta có thể vì gia mà chuẩn bị thảo dược để bồi bổ..

Nói với nhau nửa ngày, rốt cuộc Kinh Tề Tư thở ra “ Người có phải là người hay không, ta sinh ra một nữ nhi như người chắc kiếp trước đã tạo nhiều oan nghiệt, những lời nói của người có phải là lời của con người nói hay không vậy?”

“Gia, thì ra ta không phải là do người sinh ra sao” Vô Song làm ra vẻ ai oán.

Kinh Tề Tư cảm thấy tức chết được“ Người ,...người...thiệt là nữ nhi bất hiếu, trời cao không có mắt, ta như thế nào lại sinh ra người, một nữ nhi quên ơn phụ nghĩa như vậy, sớm biết trước sẽ trở thành thế này, khi người còn nhỏ ta liền.....liền...” Đang nói ông bất gặp nụ cười trên mặt Vô Song trở nên dịu dàng, không khỏi rùng mình.

Đây là dấu hiệu nàng đang tức giận. Nàng cười càng ngọt ngào thân thiết, thì càng làm cho người ta càng chết thảm hơn.

“Liên như thế nào...? Như thế nào lại không nói hết...?”

“Á....., gia còn có việc, ta đi trước một bước, A Phúc đâu, đi chuẩn bị xe ngựa”

“Chờ một chút, gia, xe ngựa trong nhà là để dùng cho việc công, tin rằng gia không phải không biết, nhưng lại vì việc tư mà tùy ý sử dụng sao?”

“Ta muốn đi thăm một vài người bạn ”

Sắc mặt Kinh Tề Tư đỏ ửng tràn cả ra tới cổ vì giận. Ông là phụ thân mà trong gia đình một chút địa vị cũng không có, phải nhanh chóng tìm một nam nhân quân thúc nàng mới được.

“Thăm “bạn bè” sao?” Gia, nếu đi thăm “bạn bè” việc này rất đơn giản, ta sẽ thay thế người đi cầu hôn, khỏi mắc công gia hai ba ngày lại chạy tới thăm “ bạn” . Nghe nói Diễm Nương ở Xuân Nguyệt lâu kia là hồng nhan tri kỷ của người, chuyện lớn như vậy mà còn gạt tỷ muội chúng ta, hôm nào ta có thời gian sẽ ghé qua thăm nàng” Vô Song không ngần ngại vạch trần tất cả.

“Người làm sao được, nhất định là tại cái miệng rộng của A Phúc rồi! A Phúc,... ông rống lên rồi rồi đi.

Vô Song cất tiếng cười trong trẻo.

“Nhị tiểu thư, ngoài kia có Tiểu Liên cô nương cầu kiến” quản gia tiến vào cửa vái chào, thông báo.

“Là Tiểu Liên sao, Thu Cúc cho nàng ta vào đi”

Không cần nói thêm, Thu Cúc đưa tay ra, tay Vô Song nắm lấy bàn tay của Thu Cúc miễn cưỡng ngồi dậy.

“Kinh nhị, có chuyện lớn không tốt rồi” Tiểu Liên là một tiểu cô nương Vô Song mua về làm nha hoàn theo bên người hầu hạ Tô Liễu Liễu.

“Có người mua sát thủ muốn ám sát tiểu thư, đây là bái thiếp và bút ký mà sát thủ kia sai người mang tới”

“Có sát thủ ngu ngốc như vậy sao?”

Vô Song lấy làm khó hiểu nhíu mày, tên này trước khi giết người còn báo cho người ta biết ư?

“Thu Cúc”

“Dạ”

Thu Cúc vâng lời tiến lên tiếp nhận thư tín trong tay Tiểu L.

“Đọc cho ta nghe” Nàng nhàn nhã cầm chén trà lên uống một hớp.

“Ta đã quyết định ngày mười lăm vào giờ thân sẽ lấy đầu người của Tô Liễu Liễu. Kiếm Ma” Thu Cúc vừa đọc xong lẩm bẩm “Đó không phải là ngày mốt sao?”

“Ái cha, tên KiếmMma này thật sự là quá kêu ngạo, trước khi giết người còn đưa bái thiếp đến hù dọa, người nói chúng ta phải nên làm như thế nào cho phải?” Tiểu Liên tức giận lên tiếng.

“Đây chính là thói quen của hắn mà, còn người ở Ý Hồng viện phản ứng như thế nào?” Vô Song đặt chén trà xuống, hỏi.

“Bọn họ vừa nghe đến tên của Kiếm Ma, trong một ngày không cáo mà từ bỏ chạy hết cả rồi. . Quan phủ cũng không nhận xử lý vụ này, còn bảo người của Ý Hồng viện chúng ta nên cầu nguyện để gặp được nhiều phước lành. Chợt nghĩ đến việc nhờ người giúp đỡ chưa có kết quả, Tiểu Liên cảm thấy uể oải.

“Hiện tại người trong Ý Hồng viện, người có thể chạy đã chạy, người có thể trốn đã trốn hết, mọi người ai ai cũng sợ bị liên lụy, cả trang viện chỉ còn lại một mảnh trống không, mọi người ai cũng không muốn rước họa vào thân, trong lòng tiểu thư biết có tránh cũng tránh không khỏi vì thế bảo ta đến đây hỏi ý kiến người”

“Ngày mười lăm vào giờ thân phải không?”

“Tiểu thư, xin đừng đi”

Thu Cúc bất gặp ánh mắt Vô Song lóe lên, trong lòng nàng ẩn chứa một nỗi bất an.

“Thật là không ai hiểu ta bằng Thu Cúc” Vô Song lên tiếng tán thưởng.

Vô Song vuốt khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của Thu Cúc một cái “Tiểu Liên, người trở về báo lại cho tiểu thư người, ngày mười lăm ta sẽ đến” .daohoatiencanh.wordpress

“Ta đã biết mà, tìm đến Tái Chư Cát là đúng rồi “ Người thông minh cơ trí lại được mệnh danh là Gia Cát tái thế, Tái Chư Cát à, nếu người là thân nam nhi, chức đương kim Trạng nguyên chắc chắn sẽ tới tay” Tiểu Liên không khỏi tán thưởng.

“Tiểu Lta rất muốn biết tại sao người không chạy đi tránh nạn giống như những người khác? Vô Song chậm rãi đi đến trước mặt Tiểu Liên, giơ ngón tay lên xoa xoa trán nàng.

“Tiểu Liên là nha hoàn bên người của tiểu thư, bây giờ tiểu thư gặp nạn, Tiểu Liên đâu thể nào chỉ lo mạng sống của mình” Nói xong, Tiểu Liên xấu hổ chỉ biết cúi đầu chớp chớp mi khi bị Vô Song tiếp xúc thân mật.

“Nói cho cùng” Vô Song cười cười , thu ngón tay đang vuốt ve trán nàng trở về, cười nói, “Yên tâm đi, đã có ta ở đây, ta không để cho hai chủ tớ người chịu một chút tổn thương nào”

“Tiểu Liên tại đây thay thế đại tiểu thư hướng Kinh nhị nói lời cảm tạ” Tiểu Liên khom người, sóng mắt lưu chuyển biểu hiện tâm tình thâm kín của nàng, vì nàng đã thâm mến Vô Song

“Tiểu Liên xin cáo từ” Mặc dù nàng không muốn rời xa nhưng cuối cùng cũng phải rời đi.

Một cảnh đó đã bị thu hết vào mắt Thu Cúc, nàng không khỏi lắc đầu, tiểu thư thật sự là hại người a, nữ cải nam trang * nữ giả nam mặc áo quần của nam* mà cũng câu hồn không biết bao nhiêu cô nương rồi, nếu sinh ra là thân nam nhi, chỉ sợ tất cả nữ nhi ở Tô Châu không ai có thể thoát khỏi đôi mắt hoa đào câu hồn đoạt phách kia của nàng.

Thu Cúc hít sâu một hơi mới lên tiếng khuyên nhủ “ Tiểu thư lần này rất nguy hiểm, không phải chuyện đùa đâu, tiểu thư không nên làm loạn”

“Thu Cúc người biết rõ ta đối với mỹ nữ là không thể kháng cự, huống chi đó là thỉnh cầu của lão nương ta” Vô Song trong lúc xuất kỳ bất ý, bất ngờ lén bóp mũi Thu Cúc một cái.

“Tiểu thư, đừng làm vậy mà” Thu Cúc tránh né lui về phía sau, vừa tức giận vừa có chút bất đắc dĩ. Nàng như thế nào lại có một người chủ nhân háo sắc như vậy, thích lợi dụng nàng, Nếu không phải nàng từ nhỏ đã đi theo chủ nhân, hiểu rõ ràng đó chỉ là vì tính của Vô Song không màng thế tục chứ không phải là bản tính, nhưng nếu những người bình thường nhìn thấy, sẽ bị nàng làm kinh hãi, hù dọa cho tức chết.

“Tiểu thư đừng làm chuyện không đúng đắn như vậy, cũng may đây là trong nhà, nếu làm bên ngoài để cho người ta nhìn thấy, danh dự nhị tiểu thư của Kinh gia sẽ bị mất hết. “Thu Cúc nghiêm trang nói.

“Ta không để tâm người khác nghĩ như thế nào”

Vô Song tà mị liếm môi một chút “Thật là ngọt”

“Tiểu thư”

Thu Cúc vừa thẹn vừa sầu não dậm chân.

“Ha ha...ở trong nhà ta liền giao cho người”

Vô Song cười to dương dương tự đắc đi ra ngoài.

2. Chương 2

Tùng đột từng đột tiếng đàn truyền ra từ nội thất âm áp ngát hương. Tiếng đàn du dương giống như nước chảy cũng giống như làn gió mát thổi vào lòng người làm bớt đi cơn mệt mỏi.

“Liễu Liễu, cầm nghệ của người càng ngày càng tiến bộ” Người còn chưa thấy mặt tiếng nói đã truyền đến, liền sau đó đã thấy Vô Song bước vào khuê phòng của Tô Liễu Liễu.

“ Tái Chư Cát , nhanh đến đây đi. Cầm nghệ của ta luyện như thế nào cũng so ra kém Kinh nhị người, người không cần thầy cũng thông thạo, không luyện mà thành, một thân cầm nghệ tuyệt luân.....

Vô Song ngược mắt lên, sóng mắt lưu chuyển, bày ra một gương mặt thanh lệ thoát tục, hai má trắng nõn, vẻ hồng hào có thừa.

“Tại sao hôm nay Ý Hồng viện không thấy nửa bóng người vậy? Vô Song nhú mày, nàng tới đây đã một thời gian rồi mà cũng không thấy ai.

“Người không phải đã biết tất cả rồi sao, còn hỏi ta” Liễu Liễu vừa nói xong liền liếc Vô Song.

“Còn mỹ nhân này như thế nào lại không chạy?” Vô Song đi qua ngồi bên cạnh Liễu Liễu, tham lam nhìn nàng không chớp mắt.

Sắc đẹp của Liễu Liễu chỉ có một số ít người may mắn được gặp qua, ai nhìn thấy nàng cũng sẽ kinh ngạc về sắc đẹp diễm lệ tán thưởng giống như là gặp được tiên trên trời, sự thanh khiết xuất trần của nàng chỉ sợ tiên nữ trên chín tầng mây cũng không bằng.

Cơ hội gặp được nàng cũng rất hiếm, trừ khi người đó có gia tài bạc ngàn giàu sang khắp thiên hạ, có thể bỏ ra ngàn nén vàng để cầu một khúc đàn, nếu không thì phải đợi đến đêm trung thu đứng xa xa mà nhìn bóng dáng của nàng, cho dù có chờ bao lâu chỉ để được liếc mắt nhìn nàng một cái cũng không uổng phí , mà trên đời này có vô số nam nhi dùng trăm ngàn kể đứng như pho tượng mà chờ.....

“Đã có người là Tái Chư Cát của Tô Châu trấn thủ ở đây ta còn sợ cái gì ” Liễu Liễu đảo hai mắt liếc Vô Song “ Tại sao lại tới sớm như vậy?” Ta còn tưởng rằng người sẽ đợi đến khi giờ thân mới tới” Giọng nàng không hồn giận làm cho người ta không thể phân biệt rõ là có tình hay vô tình, là thật hay giả.

“Để làm chi, tại sao lại tin tưởng ta như vậy?” Vô Song tiến lên, lấy cây quạt trong tay nâng cằm Liễu Liễu lên.

“Hừ, người chỉ là nam nhân giả mà thôi, phong lưu cái gì chứ, không đứng đắn chút nào” Liễu Liễu nhẹ nhàng đẩy quạt ra, nàng cười duyên “ Người muốn ta lấy thân đền đáp hay không ?”

“Hay đó! Ta cũng có ý muốn mang đệ nhất hoa khôi của Tô Châu vào cửa” Vô Song cười nói.

“Đa tạ ta không dám nhận đâu, vị trí đó của người tiểu nữ tử ta không dám ngồi lên, với lại ta không muốn người trở thành phu quân, hơn nữa....” Liễu Liễu không có ý tốt, ánh mắt hướng Vô Song nháy một cái “ Phải làm phu quân cũng phải mang ta theo, người chịu sao chứ?”

“Người có thể đi hỏi những sủng cơ *người tình được yêu quý* của ta thì sẽ biết” Vô Song cười ,tao nhả đi qua trước mặt Tô Liễu Liễu. .daohoatiencanh.wordpress

“Ta còn muốn sống lâu trăm tuổi, người đừng hại ta bị toàn bộ nữ nhân ở Tô Châu đuổi giết” Liễu Liễu trừng mắt nhìn Vô Song, nàng ta so với nam nhân còn anh tuấn hơn, phong lưu tà mị, không câu nệ thế tục, nhiều sự kiện phát sinh từ trên người nàng làm người khác kinh hãi , Liễu Liễu sớm đã gặp qua,

Chính là không biết con mắt của những nữ nhân đó rốt cuộc như thế nào, đã biết rõ Vô Song là thân nữ nhân, lại vì một người nam nhân giả như nàng mà si mê, có rất nhiều nữ nhân thanh lâu vì nàng mà tranh giành, ghen tuông còn đấu đá lẫn nhau,

“Người thật sự là một nữ nhân hại người sâu nặng” “Đáng thương ột đám nữ nhân không biết chuyện.” Liễu Liễu than thở.

Vô Song sáng khoái cười to “ Liễu Liễu người đúng là hồng nhan tri kỷ của ta”

Liễu Liễu liếc nàng “ Như vậy còn cười, hiện tại người muốn làm sao bây giờ?

“Cứ chiếu theo kế hoạch làm việc” Vô Song xoay xoay chén rượu trên tay..

“Người thật sự muốn đuổi bắt hán sao?” Liễu Liễu lo lắng hỏi.

“Tại sao lại không?”

“Nhưng Kiếm Ma không phải là người hiền đâu”

Vô Song cười cười nói “Ta cũng không phải là thiện nam tín nữ mà”

“Còn thiện nam cái gì, Tái Chư Cát à, không biết loại sự tình này có làm thương tổn danh hiệu “Thĩ trư ca” của người không. Nàng sống trong thanh lâu ở Tô Châu cũng đã học được không ít danh ngôn từ đông sang tây.

“Nam nhân có vẻ anh tuấn tiêu sái của ta sao chứ?” Vô song bỏ quạt xuống hé ra một dung nhan tuấn mỹ vô song câu hồn đoạt phách, ánh mắt trong sáng như hạt minh châu chớp chớp đầy vẻ giảo hoạt.

Nếu người không thay đổi tính tình của mình, không cần sống đến một trăm năm đâu, hiện tại người có thể đi đăng ký cùng Diêm vương, ta sẽ vì người thấp một nén hương chúc mừng đẹp của người thành hiện thực.”

“Miệng của người càng ngày càng lợi hại, không uống công ta tổn nước miếng dạy dỗ người” Vô Song chuyển mình, môi như muốn chạm vào gò má hồng tươi của Liễu Liễu.

“Người cẩn thận một chút đi, coi chừng nước miếng bắn đầy ra cả nè, y phục của ta thật là quý giá đó” Liễu Liễu nhả phát tay áo ngăn cản sự khiêu khích tà mị của Vô Song.

“Ai cha, người là nữ nhân ham tiền, gặp tiền không gặp người” Nếu người nào không có tiền chắc phải đứng sang một bên rồi.

“Là vì ai mà ta phải ở tại nơi này chịu khổ làm kỹ nữ thanh lâu?” đôi mắt tuyệt đẹp của Liễu Liễu híp lại, đã hại nàng không thoát thân được còn bị nhốt tại thanh lâu này.

Vô Song mỉm cười “Là do ai nói không muốn làm sát thủ, muốn làm cái loại công việc chỉ cần cười một tiếng tiền trên trời đều rơi xuống hết? Ta đây chỉ giúp người thỏa mãn ước nguyện, không cần phải ngày sau chịu ủy khuất, vì sự sống còn mà tồn tại như những con chuột chạy qua đường” Hai nàng có dịp quen biết nhau cũng bởi vì Liễu Liễu trước đó ám sát Vô Song bị thất bại.

“Sớm biết như thế này, lúc trước ta đã cho người một kiếm, giúp các nữ nhân trừ hại”. Liễu Liễu không nhịn được lên tiếng.

“Lời nói của người làm thương tổn trái tim yếu ớt của ta đó” Vô Song giả bộ đau thương ôm lấy ngực trái của mình.

“Đừng giả vờ ! Ta rất có hứng thú moi trái tim đào hoa của người ra đâm cho vài kiếm” Liễu Liễu giận bản thân mình cũng giống như những nữ nhân khác đồng thời bị Vô Song hấp dẫn, cam tâm tình nguyện vì nàng ta mà làm trâu làm ngựa.

“Người thật là gian ác” Vô Song cố tình thốt ra giọng ai oán.

“ Ta ác một chút cũng không bằng người”

Thật là một chút tự do cũng không có, khi đi trên đường lớn lúc nào cũng bị người khác chỉ trích, trong giờ phút này Liễu Liễu thật sự hoài niệm những ngày tháng làm sát thủ, không ai gặp qua bộ mặt thật của nàng, tiền kiếm được tuy không nhiều lắm, nhưng ít ra không bị đau lòng, vì những người bị nàng giết cũng thật đáng chết, hơn nữa cũng không cần lo lắng khi đi trên đường bị người ta nhìn giống như nàng là kỳ trân kỳ dị thú.

“Được rồi, người nói đúng lắm, nếu con mèo là Kiếm Ma, luận về thực lực ta không phải là đối thủ của hân” Liễu Liễu không cần để ý đến hình tượng của mình nói ra sự thật.

“Ta không bao giờ nghĩ tới những lời này lại được nói ra từ cửa miệng của đệ thập Huyết Hoa hồng danh trấn giang hồ, làm cho ta không khỏi hoài nghi cái danh hiệu đó có phải do người dùng tiền mua về không?”

“Hừ, chờ người đi đến nơi địa ngục đó mà còn mạng trở về, ta sẽ đem vị trí này tặng lại cho người.” Nếu ta chưa từng ném qua khổ sở sao ta có thể tôi luyện được vẻ ngoan độc như thế..

“Chỉ có những người sát thủ như người mới có thói quen dùng tay, ta chỉ thích dùng miệng” Vô Song tiện tay để cái chén xuống, bước ra mái hiên của thanh lâu, từ lầu hai nhìn xuống dưới quan sát , ở phía dưới được đặt một cái tử vong *cái lưới* trong ánh chiều tà tạo thành những tia sáng cuộn sóng, cùng

ánh sáng mặt trời sáng lạn phản chiếu rực rỡ, nếu là người không cẩn thận khó có thể nhận biết giữa không trung có giăng một cái lưới, hiện tại đang chờ đợi người tới để thu vào.

“Mượn đao giết người, lời nói sắc bén như kiếm, giết người không thấy máu, chiêu này thật là một kế độc, người so với Khổng Minh càng âm hiểm xảo trá hơn nhiều. “ Liều Liều đứng dậy đi đến bên người nàng, chăm chú nhìn vào đình viện to lớn dường như có ánh sáng gì đó”

“Có thể cùng so sánh với người xưa thật không uống kiếp này, chúng ta đều không phải người hiền ” Tao nhả bỏ ra chỉ vũ, Vô Song khéo léo ngăn trở tầm mắt của nàng.

“Ta là một nữ nhân mạng khổ ở thanh lâu, cũng không cùng tầng lớp với những người thương nhân đầy tiền đầy bạc như ngươi” Nàng cố ý đẩy Vô Song ra, “Đó là cái gì, ngươi từ khi nào thì bày ra thiên la địa võng trong sơn trang của ta?” Nàng là chủ nhân của Hoa lâu mà chẳng hề hay biết chung quanh mình đã được bày trí bày rập bao vây.

“Ta đã xếp bày tất cả vào đêm qua” .daohoatiencanh.wordpress

Vô Song miêu tả một cách nhẹ nhàng băng quơ, làm trong lòng Liều Liều kinh hãi, nàng cũng không rõ Vô Song có võ công hay không? Vô Song luôn luôn bày ra bộ dạng công tử hào hoa làm cho người ta không thể nhìn ra thật giả, nhưng mà nàng có nghe qua Vô Song giao thiệp rất rộng rãi, có thể nói là khắp cả giang hồ bốn biển và bao gồm luôn ba giới là hắc , bạch và thế giới thứ ba đều có quen biết với nàng.

Trừ khi Vô Song nguyện ý cho biết, bằng không người khác không thể nào làm nàng ta mở miệng lộ ra một chữ nào. Liều Liều nhớ lại ngày đó có người ủy thác nàng ám sát Vô Song, đêm hôm đó, thật đúng là nàng ta đã trở thành một nam nhi phong lưu, một phần trái tim của Liều Lsuyt bị trầm luân, còn bị Vô Song làm nhục thiếu chút nữa không hoàn thành nhiệm vụ.

“Ngươi vì sao biết được hắc sẽ từ đâu mà đến? bởi vì bên ngoài chính là hồ hoa sen sâu thẳm không thấy đáy”

“Ngươi cũng là sát thủ, ngươi sẽ vào cửa chính sao?” Vô Song nhìn xung quanh, “Cho nên ta đem tử vong đặt ở nơi này, ta nghĩ là trong này rất thích hợp”

Ngươi chính là nghĩ như vậy? Nữ nhân này so với sát thủ càng đáng sợ hơn, VôSong thế nhưng nhìn ra được chỗ dễ công kích nhất của Hoa lâu làm Liều Liều rung mình và cảm thấy thật may mắn khi cả hai là bạn tốt của nhau.

Vô Song áp sát vào tai Liều Liều thổi một luồng khí nóng, cử chỉ so với kẻ háo sắc càng nhập tâm hơn ba phần “ Ngươi còn nói nữa, tất cả những việc làm này là để bảo vệ ngươi và tòa Hoa lâu quý giá vạn kim này, miễn cho Ý Hồng viện một năm một lần có tám tháng xuất tuần không ai cung phụng”

Tự nhiên muốn nàng chết sớm! Ngươi đừng có áp sát vào ta , miệng của ngươi hẳn quá chắc là hôm nay không có súc miệng? Như thế nào lại hỏi như vậy? Liều Liều không khỏi tức giận đẩy nàng ra xa.

“Có người chính là yêu ta, thích ta miệng hôi, còn không mau dùng nước miếng giúp ta tẩy sạch” Vô Song đang cười tà, đột nhiên có những tiếng chuông rất nhỏ vang lên.

“Ghé tởm, ngươi đừng làm ta ói “ Thực không hại sao, một nàng hay là các cô nương đây.

“Hừ, có khách đã tới cửa, tuy nói bình thường ngươi mặc trang phục nữ nhân thật sự giả , nhưng bây giờ phải thỉnh Liều cô nương tạo dáng đi “ Vô Song vừa dứt lời liền cầm lấy cây đàn đặt trên chân nàng..

“Ta như thế nào không nghe rõ? Công phu của Vô Song ngươi rốt cuộc cao thâm tới mức nào? Liều Liều âm thầm lấy làm lạ.

“Trong chốc lát ngươi sẽ biết”

Vô Song thần bí cười nhạt, ánh mắt như nước lưu chuyển, như thủy tinh trong suốt không tỳ vết, lại phẳng phát không thấy đáy mắt, không ai biết trong lòng nàng đang nghĩ gì, chỉ có chính nàng là biết rõ.

Vô Song nhàn nhã uống rượu, Liều Liều đành ngồi bên cạnh đùa giỡn với cây đàn huyền cầm, cuối cùng không nhịn được hỏi “ Ta đang ngồi ở đây để làm gì?”

“Đương nhị”

Liều Liễu hồi hận, nàng không nên hỏi thì hơn.

Trong lúc khấn trương, có tiếng bước chân đang đi tới gần, tay nàng chạm nhẹ lên dây đàn, tiếng đàn vang lên như nước chảy, nhẹ nhàng như bông tuyết rơi rơi tan ra trong không gian.

“Kính nhị, nếu phải chết cũng cho ta một cái chết rõ ràng, ta cũng có thể hỏi cho biết một chút, theo lý thuyết Kiếm Ma kia nên là mục tiêu của ngươi, một khi đã như vậy, ngươi cùng hắn trong lúc đó nên có ân oán, nếu hắn muốn tìm cũng nên tìm ngươi, nhưng vì sao lại tìm ta? Là ai tìm hắn giết ta? Nàng cùng Kiếm Ma không thù không oán. Liều Liễu giương mắt nhìn về mặt cao thâm khó lường của Vô Song.

“Là Vũ Văn Phương muốn hắn giết ngươi”

“Nàng ta không phải là người trên giang hồ sao lại biết Kiếm ma”

“Là do chính ta giới thiệu” Vô Song xoay xoay chén rượu, lắng tai nghe được tiếng bước chân mờ mịt nhẹ như gió, chậm rãi đang tiến đến gần, xem ra công phu của người này cũng được liệt vào hàng võ lâm tôn sư, hơn nữa thật cẩn thận phi thường.

“Bật” Tiếng đàn ngừng lại, tiếng bước chân hắn theo đó cũng dừng lại, còn kém một chút.

“Tại sao ngươi không tiếp tục đàn?”

“Ngươingươi tự nhiên lại giúp Vũ Văn Phương tìm sát thủ giết ta?” Liều Liễu thấp giọng hỏi, bởi vì nàng cũng nghe được có người đang tiếp cận gian phòng của họ, nhưng lại không cảm nhận được bóng dáng của người đó đang ở chỗ nào. Ta rút cuộc đã làm chuyện gì đắc tội với người vậy?.

“ Vũ Văn Phương muốn báo thù, muốn mượn sát thủ, mà ta lại vừa mới biết có một sát thủ như thế tồn tại, liền tốt bụng giúp nàng một chút ít việc, báo cho nàng ta biết”

Liều Liễu hung hăng liếc Vô Song “Vậy hử, có lòng tốt làm cho ta chờ bị giết” Người nào không giới thiệu, lại giới thiệu một sát thủ khó đối phó và đáng sợ như vậy.

Nghe đồn không ai thấy được khi Kiếm Ma ra tay như thế nào, cho dù là người ủy thác gặp được Kiếm Ma cũng không nhất định đó là mặt thật của hắn, có khi đó chỉ là mặt nạ da người, những lúc khác lại là thể thân của hắn, cho nên những người may mắn gặp qua hắn, chỉ cần Lãnh Phi nhìn thấy con mồi sẽ không ra về tay không, cho nên không gặp mặt hắn là tốt nhất, nếu xui xẻo gặp phải, Liều Liễu cũng không biết mình có vài phần cơ hội sống sót không.

Liều Liễu đã sớm biết Vũ Văn Phương đối với mình có nhiều bất mãn, nàng ta từ vị trí hoa khôi bị đẩy xuống bùn, đang làm mưa làm gió trong giới thanh lâu lại bị rút xuống vực sâu ngàn trượng, địa vị và gia cảnh ngày xưa không còn, phải lưu lạc trở thành tiểu thiếp của một nhà giàu có, sau đó lại bị người nhà của hắn khi dễ, bài xích, muốn trở về kỹ viện nhưng không ai chịu thu nhận, cuối cùng đành phải tha phương bán nghệ để trang trải cuộc sống, thường thường bị chủ quán xua đuổi, cũng bị những người khách của các khách điểm khinh khi, cười chê, hoàn cảnh rất thê lương, cũng khó trách Vũ Văn Phương muốn tìm sát thủ báo thù, nàng không hề kinh ngạc chút nào cả.

“Ngươi vì cái gì phải giúp nàng ta?” Lòng dạ của nữ nhân này (Vô song) sâu như biển, rất khó dò, không lẽ phải thấy đầu người của nàng chuyển nhà mới cao hứng sao?

“Vũ Văn Phương không có tiền, nhưng lại muốn báo thù, ta liền nói cho nàng biết thiên hạ đệ nhất sát thủ Kiếm Ma không cần thu tiền, chỉ có điều rất nhiều người không tìm được hắn, ai biết nàng ta lại tìm ra”.
daohoatiencanh.wordpress

“Trên giang hồ đều biết lúc này Kiếm Ma đang ở Thất Tuyệt Nhai, chính là không ai biết Thất Tuyệt Nhai ở đâu...Từ từ đã nào, ngươi biết sao?” Đôi chân mày xinh đẹp nhưng nguy hiểm của Liều Liễu nheo lại.

“Ta biết một chút” Lại uống một hớp rượu, một đạo kiếm khí lướt qua lưng Vô Song.

“Ta muốn giết ngươi”

Liều Liều đẩy cây đàn ra đồng thời đứng bật dậy, một luồng ánh sáng bay vút trong không trung tiến đến gần, mặt nàng biến sắc, thân người bay lên như cánh bướm dừng lại phía sau Vô Song, hai bàn tay đánh ra chưởng phong ngăn trở sát khí kia.

Liều Liều còn chưa có cơ hội nhìn rõ vẻ mặt của đối phương, đã thấy kiếm khí như thiên la địa võng màu bạc vây quanh thân người nàng, nàng đổ mồ hôi đầm đìa, tình thế như trứng chọi đá, mắt thấy những thế kiếm như truy đuổi dồn dập, còn tánh mạng của mình thì như chỉ mảnh treo chuông.

Lãnh Phi không kịp đề phòng đã có một mũi tên lạnh lẽo xé không khí vun vút lao tới phá tan võng kiếm (2), khiến cho thế công sắc bén của hắn bị kiềm hãm lại.

Cũng biết có người âm thầm giúp đỡ, Liều Liều tạm thời thấy dễ thở hơn, thừa cơ lấy ra tơ hồng là vũ khí giết người của mình.

Lãnh Phi thấy chiêu thức bị cản trở, lập tức lui về phía sau.

“Đỉnh” Đột nhiên trong khuôn viên có một âm thanh trong trẻo ngân vang, như bay tận trời xanh, quá nhiều màng nhĩ.

“Xảy ra chuyện gì” Tiếng chuông kinh động, Liều Liều phục hồi tinh thần, không nghĩ tới mình vừa lấy binh khí ra thì bóng dáng của Lãnh Phi đã biến mất.

“Con mồi đã sa vào lưới” giọng nói của Vô Song còn chưa dứt, Liều Liều đã xoay người chạy vội đến lan can, tìm kiếm bộ mặt của Kiếm Ma.

Vô Song không hoảng cũng không vội vàng, đứng lên, đi vào phía trong lan can của Ý Hồng Lô nhàn nhã ngồi xuống,

Một lúc sau, Liều Liều mới nhìn ra Tử võng kia là một ti tuyết biên chức màu bạc, dưới ánh mặt trời lóe lên ánh sáng màu bạc lấp lánh dập dềnh như ngọn sóng, mà tử võng giống như đang thu một mẻ cá co lại thật nhanh, một bóng đen đã bị ngân võng bao lấy, hắn giống như con cá mập thật lớn ở trong lưới không ngừng giãy dụa

“Ta nghe đồn ngân võng này là do một vị cao nhân đã quy ẩn Tuyết Sơn Mỗ Mỗ tạo thành, đó là binh khí ngân sa đã thành danh phải không?” Liều Liều kinh ngạc, hơi hơi suyễn hơi hỏi. Không biết Vô Song thực sự là một thương nhân bình thường hay là thương nhân quái dị nữa?

“Đại khái là khi ta đi Tây Vực làm ăn thì mua được từ một lão nhân”

Mua được! Nàng đang nói giỡn hay sao, cái này căn bản là không thể mua” Đó chính là trân bảo vô song trên đời hiếm có, đao kiếm bình thường không thể chặt đứt, như vậy mà người cũng được tới tay à?”

“Chẳng qua, đối phó với hắc thần binh lợi khí cũng vô dụng” nàng vừa dứt lời liền thấy ngân quang hiện ra, bóng đen đã phá được lưới thoát đi.

“Không xong rồi, hắn bỏ chạy” mặt của Liều Liều kinh hãi thất sắc.

3. Chương 3

Edit phudung beta yuki “Tình hình như thế nào, người đã bắt được hắn chưa?” Vừa nhìn thấy Vô Song thông thả bước vào Ý Hồng Viện, Liều Liều lập tức tiến lên hỏi. Dĩ nhiên với một người mỗi ngày đều giống như đang đứng trên mặt băng mỏng như Liều Liều, phải đối mặt với một sát thủ xuất quỷ nhập thần, giết người không chớp mắt như Lãnh Phi, không chỉ riêng nàng mà rất nhiều người khác cũng không thể ngủ yên giấc. “Người vừa nói gì?” Vô Song bước vào nhìn Ý Hồng Viện trống trơn, không thấy một cô nương nào, ngay cả tú bà cũng mất dạng, cất tiếng hỏi “Làm sao vậy, Ý Hồng Viện không muốn làm ăn nữa hay bị quan phủ niêm phong rồi? Chỉ có một tên Kiếm Ma mò tới mà mọi người chạy trốn hết, vậy Ý Hồng Viện còn muốn mở cửa làm ăn không? Lý ma ma đâu?” Vô Song xoay xoay cây quạt trong tay. “Mở, dĩ nhiên muốn mở cửa làm ăn rồi” Một nhóm cô nương đang trốn trong mật thất dưới lầu lập tức đẩy cửa ra, cách ăn mặc của các cô nương tựa như trăm hoa đua nở, muôn màu muôn sắc, xinh đẹp vô cùng. Sự xuất hiện của họ phút chốc đã làm cho không khí náo nhiệt hẳn lên. Bởi vì lo sợ tên sát thủ kia không biết khi

nào trở lại, người trong Ý Hồng Viện phải tìm chỗ lánh nạn, nhưng vì an nguy của hoa khôi bọn họ cũng không dám bỏ đi. Bởi Liễu Liễu chính là bảo vật câu khách của Ý Hồng Viện, nàng không thể bị một chút tổn thương nào. Trong lúc sợ hãi bất an, bọn họ đành phải ẩn núp dưới mật thất để kịp thời giúp đỡ chăm sóc nếu không may Liễu Liễu bị thương hay xảy ra chuyện. Dẫn đầu nhóm người là đại hồng nương tên Y Thường, phong thái của bà gần giống như Lý ma ma, bà bước tới trước mặt Vô Song lên tiếng chào đón “Kính Nhị hôm nay đến thật sớm” “Đã không còn sớm nữa, kỹ viện nên mở rộng cửa làm ăn nhưng tại sao cửa của Ý Hồng Viện lại đóng chặt vậy?” Vô Song không cảm thấy bức mình chút nào, sau khi nghỉ ngơi vài giờ sự mệt mỏi của nàng đã giảm đi rất nhiều. Lý ma ma kêu lên ai oán “Ai da, Kính Nhị, người tại sao lại nói những lời này? Ta đã tìm mấy cô nương giúp người giải sầu, Hồng Y, Lục Vũ, còn có....” “Ma ma để ta hầu hạ Kính Nhị nha” Liễu Liễu tình nguyện tiếp đãi Vô Song, nàng còn có việc muốn hỏi nàng ta. Lý ma ma chạy nhanh tới dìu Liễu Liễu, người được coi là thiên kim tiểu thư của Ý Hồng Viện, đỡ nàng ngồi xuống. “Liễu Liễu, tất cả đều tại tên Kiếm Ma kia, hần rảnh rồi không có việc gì làm mới gửi thư đe dọa người, kết quả đuổi khách của chúng ta đi hết, một bóng người cũng không thấy, còn hại người sợ hãi một đêm, dù ai bỏ ra bao nhiêu tiền ta cũng không muốn người tiếp khách, hãy nghỉ ngơi trước đi”. Vô Song tự nhủ thì ra mọi người ở đây không biết chuyện Kiếm Ma đã đến. Liễu Liễu tỏ vẻ tao nhã mỉm cười, đẩy Lý ma ma ra “Ma ma ta không thấy mệt, ta muốn nói chuyện với Kính Nhị một chút” Có sự hiện diện của người khác, Liễu Liễu bắt buộc phải duy trì hình tượng thực nữ. Vô Song nhẹ nhàng đi đến gần, phe phẩy cây quạt, miệng khẽ mở “Chúng ta có chuyện gì để nói, hay là...Người cảm thấy có điều bất mãn về ta?” Trong những ánh mắt của đám nữ nhân đã ái mộ thầm mến vẻ phong lưu của Vô Song từ lâu, cảnh đó làm họ vừa hâm mộ lại vừa ghen tị, hận không giành được vị trí của Liễu Liễu. Liễu Liễu cắn răng làm ra vẻ then thùng “Người,...Kính Nhị, ...ta nhớ người vô cùng...” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong lòng Liễu Liễu thầm mắng Vô Song không tiếc lời. Vô Song cố ý làm cho tất cả nữ nhân có mặt ở đây hận nàng ghét nàng mà. “Như vậy cũng được” Lý ma ma cảm thấy khó xử, nhìn hai người lắc đầu thờ dài “Kính Nhị, Liễu Liễu của chúng ta đối với người thật sự chân tình, người cần phải đối xử với nàng thật tốt”. Lý ma ma không nhận ra, lại không biết đó là ánh mắt như lửa thiêu đốt. “Kính Nhị, xin hãy theo ta, ta sẽ hầu hạ người thật tốt” Liễu Liễu làm bộ ngượng ngùng, nhưng sóng mắt như nước hồ thu hiện ra vẻ cảnh cáo, mặc dù nhìn giống như đang mỉm cười nhưng thực chất nàng đang nghiêng răng nghiêng lợi. “Tốt, nhưng đừng hại ta không thể xuống giường được” Lời nói của Vô Song đầy vẻ mờ ám, khiến người ta suy nghĩ sâu xa ...cũng có thể thâm đoán ra quan hệ của hai người. Tự nhiên sẽ liên tưởng đến lời đồn Kính Nhị yêu thích nữ nhân không thương nam nhân, sự việc hôm nay chứng minh lời đồn có vô số nữ nhân ghen tị ăn dấm chua vì muốn tranh đoạt Vô Song đã trở thành sự thật “Người đã nổi danh là một sắc nữ cuồng loạn rồi, không cần mỗi lần đều nói ra những lời mờ ám ghê tởm như thế khiến cho người khác hiểu lầm”. Sau khi bước vào phòng, Liễu Liễu bảo Tiểu Liên ra ngoài, trừng mắt nhìn Vô Song đang khoái chí ngồi xuống. Vô Song cầm điều nhân lang tươi cười. “Ai...cung cách tiếp khách của Ý Hồng Viện càng ngày càng kém, khách đã tới cửa rồi mà một chén trà cũng không có” “Người có đầy đủ tay chân, tại sao không tự mình làm?” Liễu Liễu nhìn Vô Song với ánh mắt không thèm quan tâm “Người có thể ra vào tự nhiên sao còn gọi là khách, có thể một ngày nào đó ta bị người giết cũng không biết” Liễu Liễu nhớ lại lúc Kiếm Ma tấn công mình, hần có cơ hội giết nàng, nhưng không biết tại sao lại thối lui, sau đó nàng mới phát hiện có vài giọt rượu vương lại trên mặt đất, đó là loại rượu đặc biệt của Ý Hồng Viện. Lúc đó người uống rượu ở Ý Hồng Viện chỉ có một người- là Kính Vô Song. “Làm sao ta có thể giết người được, ta chỉ muốn ăn người thôi” Không biết từ lúc nào, Vô Song vốn đang ngồi trên ghế lại giống như quỷ thoát một cái đã đứng trước mặt nàng. Thiếu chút nữa Liễu Liễu bị gương mặt phóng đại gần trong gang tấc dọa đến ngất xỉu, nàng vuốt vuốt ngực “Tại sao tự nhiên người lại đến gần ta như vậy, muốn hù chết người sao?” Vừa rồi Liễu Liễu không hề nghe thấy bước chân của Vô Song đi đến gần, thật may mắn hai người không phải là kẻ thù của nhau. “Hù chết người sao” Vô Song nhẹ lay động ngón tay “Không, ta muốn yêu người lúc người còn sống, không phải một xác chết” Nàng thừa cơ vươn tay ra lén bóp cái mông đầy đặn của Liễu Liễu ăn chút đậu hũ * lợi dụng*. “A...người là kẻ háo sắc” Dám sờ mông của nàng. Liễu Liễu biến sắc nhanh chóng tránh qua chỗ khác, vừa khiếp sợ vừa phẫn nộ lấy hai tay che mông của mình lại. Từ trước đến nay không ai dám sàm sỡ với nàng như thế, tự do khi dễ, khi nàng còn làm sát thủ những nam nhân dám phi lễ làm nhục nàng đã sớm đều thai chuyển thể, hiện tại mặc dù thân nàng ở Ý Hồng Viện, nhưng cũng không cho nam nhân đến gần bên người, mà Vô Song là một nam nhân giả mạo còn tà ác hơn những nam nhân thực sự. “Rất khá, rắn chắc cơ giân, đúng là cái mông tốt để sinh đứa nhỏ”. Vô Song trở về ghế ngồi sau đó cầm chén trà tự uống một mình, như thể chưa có chuyện gì xảy ra. “Rốt cuộc người có phải là nữ nhân không?” Liễu Liễu trở lại ngồi đối diện với Vô Song nhưng giữ một khoảng cách an toàn, ánh mắt sắc lạnh không ngừng dò xét nét

mặt không thay đổi của Vô Song, trong lòng nàng bắt đầu hoài nghi, chưa bao giờ thấy Vô Song cởi y sam (quần áo) ra, không biết nàng ta có thật là nữ nhân hay không, nói không chừng tất cả những tin tức về Vô Song chỉ là lời đồn. Nhà họ Kinh có ba vị thiên kim xinh đẹp, thường thích cả nam trang, trong ba người họ có Kinh Vô Song đặc biệt yêu nữ nhân không thích nam nhân, nghe người ta truyền nhau rằng nàng rời khỏi kinh thành làm bạn với những kẻ không mấy đàng hoàng, rong chơi khắp nơi, không câu nệ thể tục. “Người chỉ cần gật đầu đồng ý bước vào cửa nhà ta, ta sẽ cởi hết cho người khám nghiệm thân thể, đồng ý không?” Vô Song cười như không cười, sóng mắt lưu chuyển, phóng ra một ánh mắt như hoa đào câu hồn người. “Ai nói muốn gả cho người, ta gả cho heo cho chó cũng không gả cho cái đồ háo sắc như người” Liễu Liễu tức giận la lớn. “Ai cha, đường đường là hoa khôi của Tô Châu mà lại đem mình cùng heo chó đánh đồng với nhau” Cái quạt trên tay Vô Song được mở ra như muốn chạm vào gương mặt trắng như tuyết của Liễu Liễu làm nàng tỉnh táo quay đầu lại. “Nói như thế nào người cũng là nữ nhân của ta, cho dù người tưởng nhớ đến heo công tử hay chó đại gia, cũng phải thông qua ta và được ta cho phép”. Vô Song ngang ngược tuyên bố quyền sở hữu của mình. “Hừ, người không biết xấu hổ, ta còn muốn làm người mà, sao ta lại là của người, người tự mình soi gương đi, loại người háo sắc như người cho không ta cũng không thèm” “Thì ra người đang nghĩ tới cảnh “xuân” tưởng muốn “làm người” sao?” Vô Song cười gian. Mặt của Liễu Liễu đỏ tận tới mang tai, “Ai nói điều kia chứ, người đừng hiểu sai ý ta”. Tuy nàng là nữ nhân giang hồ không câu nệ lễ nghi rườm rà, nhưng dù sao nàng cũng là một cô nương cho nên rất e thẹn. Vô Song nói chuyện không biết cầm kỳ, phóng đảng phong lưu không kiềm chế, bộ dáng háo sắc của nàng ta giống như của một nam nhân đang đi kỹ viện tìm ong bướm, Liễu Liễu muốn than thở, nếu Vô Song thật sự là nam nhân, khẳng định nàng ta sẽ biến thành một kẻ háo hạ lưu siêu cấp. “Chúng ta hãy bàn bạc vấn đề chính đi, nam nhân kia đâu?” Liễu Liễu sợ cùng Vô Song dây dưa thêm nữa sẽ làm ô nhiễm lòng mình, vì vậy nàng thức thời nói lảng qua chuyện khác. “Nam nhân nào, người nói nam nhân của người à? Nam nhân của người tại sao lại hỏi ta?” Cái quạt của Vô Song phát lên. “Hừ, ai hỏi người về nam nhân của ta, ta đang hỏi chính là Kiếm Ma, là tên sát thủ kia, người bắt được hán chưa?” “Thì ra Kiếm Ma là nam nhân của người?” Nghĩ đến đây lồng ngực của Vô Song bỗng cảm thấy đau nhói, Kiếm Ma anh tuấn đẹp đẽ như vậy không thể để tới tay người khác, Vô Song chợt phát hiện lòng mình ẩn chứa một khát vọng muốn độc chiếm hẳn, nàng muốn giấu đi vẻ đẹp của hán không để cho bất cứ ai nhìn thấy. Liễu Liễu cắn răng nói “Người có tin ta đã giấu Ngư trưởng kiếm trên người không?” “Chờ lấy mạng một người nào đó “Ngư Trưởng kiếm là thần binh lợi khí rất đắt giá, người cho ta à?” “Kinh Vô Song” Liễu Liễu rít gào. “Người có thể gọi ta là Kinh Nhị, tên của ta đã vang danh rất xa rồi, người làm ơn nhỏ tiếng một chút được không, không cần giúp ta tuyên truyền thêm” Vô Song cười như không cười, làm cho Liễu Liễu ở bên cạnh giận run cả người. “Hán đang ở đâu?” Liễu Liễu đang tức giận không thể đè nén được, cũng không cần để ý đến hình tượng thực nữ của mình hay lễ nghi phong độ gì cả, một tay nàng nắm lấy vạt áo Vô Song còn một chân thì đạp trên ghế. “Hán không phải là người của người, người quan tâm hán làm gì? Người không sợ ta ghen sao?” Vô Song chậm rãi gỡ tay nàng khỏi vạt áo. “Còn dám nói ghen tuông ư, ai hại ta đứng ngồi không yên, liên tục bảy ngày không thể ngủ ngon, không ngừng lo sợ Kiếm Ma sẽ tới bất chợt, là ai hại ta lưu lạc đến thanh lâu rồi bị người ám sát. Tất cả đều do người xấu xa gài bẫy hãm hại ta! Ta nghĩ thà làm sát thủ còn tốt hơn so với làm hoa khôi Tô Liễu Liễu!” “Ta đã giúp người hoàn thành nguyện vọng của mình rồi, còn trách ta? Không phải người nói muốn oanh oanh liệt liệt để lại tiếng thơm ngàn đời, đi vào sử sách sao?” Vô Song phe phẩy cây quạt giấy trong tay mình. “Cho dù ta có nói như vậy nhưng cũng không cần bảo Vũ Văn Phượng tìm thiên hạ đệ nhất sát thủ Kiếm Ma đến giết ta”. Liễu Liễu bất đắc dĩ ngồi xuống nói tiếp “Chẳng qua khi nhìn thấy người có thể bình an trở về, còn nghênh ngang đi vào kỹ viện, ta nghĩ chắc không có chuyện gì xấu xảy ra, người bắt được Kiếm Ma rồi phải không?” “Ta là Tái Chư Cát mà, như thế nào có thể thất bại?” Tất cả đều nằm trong kế hoạch của nàng, nhưng Vô Song không nghĩ tới lại bắt được một nam tử so với nữ nhân còn đẹp hơn vài phần, làm cho lòng nàng rung động. “Vậy hán còn sống hay đã chết?” “Hán còn sống” Khóe môi Vô Song cong lên vẻ thần bí. “Sao người còn để hán sống làm chi, không xuống tay giết hán cho rồi?” Loại người vui giận bất thường, giết người không chớp mắt như Kiếm Ma giải quyết sớm một chút sẽ khiến cho chúng ta yên tâm hơn” Dòng máu sát thủ trời sinh trong người Liễu Liễu lại sôi trào, sát khí lóe lên trong mắt nàng “Nói cho ta biết, hán đang ở đâu?” Nàng muốn chính tay mình kết liễu hán. Vô Song nâng chén trà lên môi trả lời “Ỡ Hồng Viện” Chỉ nghe phong thanh một tiếng, có một tiếng động lớn vang lên, cái ghế lập tức ngã xuống, Tô Liễu Liễu kinh hãi biến sắc nhảy dựng lên “Cái gì, người dám đem một nhân vật đáng sợ như vậy giấu trong Ỡ Hồng Viện?” *lén lén lút lút* ta spoil phần sau cho các nàng, gói gọn trong 2 từ “khẩu chiến” *chạy chạy* *vây vây khấn* “Người mới đến đây còn chưa quen phải không?” Hôm nay tinh thần của Vô Song rất sáng khoái, nàng quyết định tới thăm Lãnh Phi, đảo mắt nhìn

thấy thức ăn trên bàn còn nguyên như chưa từng được đụng qua. Đây là gian mật thất kín không một kẻ hở, không có cửa sổ cũng không có cửa chính, không thể biết bên ngoài đang là ban ngày hay ban đêm, trên tường gắn một viên minh châu tỏa ánh sáng lung linh. Trong mật thất có kê một cái giường, một cái bàn và bốn cái ghế, phía sau giường có nhà xí, mỗi ngày sẽ có người đưa thức ăn, giúp hần tắm rửa, bỏ uest vật và dọn dẹp phòng cho ngăn nắp.. Khi Lãnh Phi khôi phục lại ý thức, đã bỏ thời gian xem xét thật kỹ căn phòng không kẻ hở này. Trong giây phút này, người ngồi bên giường hần – Tái Chư Cát Kinh Vô Song đang cười thật gian trá, nàng dùng loại ánh mắt đánh giá chăm chú nhìn hần, giống như đang nhìn một món hàng. Vô Song là một thương nhân, nàng sẽ không làm chuyện không có lời, như vậy việc nàng gài bẫy hần đã sớm có âm mưu từ trước, nhưng bị một nữ nhân thấp kém bắt giam, có thể nói đó là mối nhục lớn nhất trong đời một đương kim đệ nhất sát thủ như hần. “Người có chuyện gì cứ nói ra, cứ để trong đầu không tốt cho bản thân đâu!” Thấy hần không thèm để ý đến mình, Vô Song mỉm cười đi đến bên giường, bàn tay tham lam thay thế ánh mắt chạm vào người hần, có một khát vọng đang gào thét yêu cầu nàng chạm vào da thịt xinh đẹp của hần, ra lệnh cho nàng cất giấu hần cả đời. Đã không cử động được, còn bị nàng đụng chạm sờ mó, Lãnh Phi giận dữ, mặt đỏ ửng lên, lời nói lạnh như băng rít qua kẽ răng “Bàn tay bẩn thỉu của người đừng đụng vào ta”. “Bẩn sao, không có đâu! Có rất nhiều cô nương muốn ta vuốt ve các nàng nha” Tay của Vô Song dừng giữa không trung, từ nhỏ tới lớn, đây là lần đầu tiên nàng bị người khác cự tuyệt. Trước nay chỉ có nàng từ chối người khác, chưa từng có ai cự tuyệt nàng, cũng không ai dám trái lời nàng. Thường thường những nam nhân dám nói chuyện lớn tiếng với nàng không phải bị mất tay mất chân thì cũng sớm đi châu Diêm Vương, Lãnh Phi là nam nhân đầu tiên dám hét lớn với nàng, làm tổn thương khí phách nam nhi của nàng. Hần có thể dễ dàng làm nàng tức giận. Cô nương! Nàng ta lại dám đem hần đánh đồng với những nữ nhân ti tiện kia. Lãnh Phi trợn mắt nhìn nàng.. “Người nên tự hào vì bị ta chấm trúng, những người khác không được may mắn vậy đâu” Thân phận của hần làm nàng cảm thấy hứng thú, nếu không cho dù hần có chết ở ven đường nàng cũng không quan tâm. “Đây là mưu kế của người?”

Hần đường đường là một sát thủ lại bị người khác coi như con heo trói gô lại, thật đúng là bi ai , hai tay hai chân bị cột chặt vào giường, duy nhất chỉ có đầu là còn cử động được. “Ngoan nha! A ... mở miệng ra!” Vô Song cầm cái bát đầy đồ ăn tao nhã xúc cơm đưa đến miệng hần. Lãnh Phi mím chặt môi biểu lộ sự chống đối, con ngươi màu nâu đen sâu thẳm mạnh mẽ không hề trốn tránh mà nhìn thẳng vào đôi mắt đầy hứng thú của Vô Song. “Đây là lần đầu tiên ta dứt cơm ột nam nhân, người nên cảm thấy vinh dự” “ Ai mượn người...A..” Hần vừa mở miệng đã bị dứt một muỗng đầy đồ ăn, yết hầu buộc phải mở rộng ra, Lãnh Phi giận không thể tưởng được hét lên “Người thật đáng chết!” “Đừng ăn nhanh, cho dù bị đói lâu rồi cũng không cần ăn nhanh như vậy, đồ ăn không có chân để chạy trốn đâu” Vô Song lại dứt thêm một muỗng nữa. Nữ nhân đáng chết này chắc chắn cố ý mà! Lần này cho dù phải chết Lãnh Phi cũng kiên quyết không mở miệng, môi càng mím chặt hơn, ánh mắt của hần đầy vẻ kiên định nghênh đón ánh mắt của Vô Song. “Người đang làm gì! Vì theo ta mỗi ngày đã không ăn không uống, nếu để mình bị chết đói thì chỉ làm cho kẻ thù của người vui mừng thôi, người thông minh sẽ ăn no, khiến ỉnh dồi dào tinh lực mới có thể tìm cách chạy trốn!” Không lẽ tất cả nam nhân đều ngoan cường như vậy, hay Lãnh Phi là một trường hợp ngoại lệ sao? Trong số những nam nhân nàng từng gặp qua, chỉ có một mình hần kiên cường dám khiêu chiến với Tái Chư Cát nàng. “Người thả tay ta ra, ta muốn tự mình ăn....A” Miệng của hần liên tiếp bị nhét vào hai muỗng cơm , “ Người đang làm cái gì A...” Lại thêm một muỗng nữa. Vô Song nhìn đôi môi đang cắn chặt của hần, hần vì không muốn thoả hiệp lên tiếng cự tuyệt nhưng lại mắc mưu nàng, Vô Song than một tiếng “Đã biết rõ là không thể, người không nhìn ra sao, người không cách nào trốn thoát được, đã lớn như vậy rồi mà tính tình còn giống như một đứa trẻ, ta không thể thường đến thăm người đâu” Vô Song cảm thấy người này thật khó hầu hạ, so với việc đối phó những tên gian thương ăn thịt người nuốt luôn cả xương còn mệt hơn. Lãnh Phi không thèm quan tâm đến lời của nàng. “Không lẽ người hy vọng ta sẽ dùng một phương pháp khác dứt người ăn?” Môi Vô Song phun ra một câu , ánh mắt lóe lên làm người ta sợ hãi tận đáy lòng. Trước khi nhận ra ý đồ của Vô Song, miệng Lãnh Phi cắn chặt lại, chỉ thấy nàng đem cơm bỏ vào miệng mình, sau đó cúi đầu xuống sát mặt hần, hai con mắt màu nâu sẫm của Lãnh Phi trợn lên tỏ vẻ không thể tin được vì quá bất ngờ. Hai cánh môi mềm mại, hương vị lại ngọt ngào như bông đường tan chảy trong miệng, hơi thở thanh nhã tựa hoa lan phả lên mặt làm hần muốn ngừng thở, ngực cũng căng thẳng, làm cho lòng hần rung động. Nàng ta thật sự là một nữ nhân chết tiệt mà! “Mùi vị của người cũng không tệ!” Vô Song thuận lợi đem cơm mớm vào miệng hần. So với đôi môi mềm mại của nữ nhân mùi vị của hần cũng không tệ chút nào. “...” Lãnh Phi bị mắc nghẹn làm cho cả gương mặt đỏ hồng lên. Thân Kiếm Sơn Trang có mạng lưới tình báo trải rộng khắp nơi, đối với ba vị thiên kim không thua kém tu mi nam tử

làm kinh hãi thế tục vang danh ở Tô Châu hẳn đã nghe qua, nhưng khi tận mắt chứng kiến, thật không thể tưởng tượng được nam nhân làm việc hoang đường, háo sắc trước mặt hẳn lại là một nữ nhân. Nàng ta lại dám dùng miệng để đút cho hắn. Miến cưỡng nhẹ giọng, Lãnh Phi tức giận nói “Người có đúng là nữ nhân không?” Sát thủ kiêng kị nhất là lộ ra thất tình lục dục, mà Vô Song lại dễ dàng kích thích lửa giận của hắn. Vô Song cười khúc khích “Đúng vậy, muốn ta cởi hết chứng minh cho người xem không?” Khi nàng vừa nói xong, ngoài ý muốn phát hiện nét mặt của Lãnh Phi rất bối rối còn da mặt hắn bỗng nhiên ửng đỏ giống như thoa phấn hồng. Thấy chưa, ta đã bảo là “khẩu chiến” mà ~^O^~ Chap sau hử....có chuyện hay xảy ra....không spoil nữa đâu...hi hi *chạy chạy*

4. Chương 4

“Nhìn xem hiện tại người như thế còn ra thể thống gì, người có biết người bên ngoài xì xầm bàn tán rất nhiều lời khó nghe không?” Lão phụ thân lại bắt đầu làm khó, Kinh Tề Tư tức tối nhìn Vô Song ngồi phía sau án thư, không ngừng lải nhải.

Vô Song nghe thấy ngẩng đầu lên, bàn tay đang tính toán sổ sách dừng lại, căn dặn “Thu Cúc, giúp ta đem sổ sách này tới các thương hiệu, chỗ nào thu chi không rõ hoặc những chỗ cần chú ý, ta đã đánh dấu và ghi chú, bảo họ xem lại sau đó cho ta câu trả lời”

Thu Cúc đang đứng hầu bên cạnh khom người, cầm lấy mấy quyển sổ bước ra ngoài.

“Người rốt cuộc có nghe ta nói chuyện không?” Vô Song đặt bút lông xuống, hai tay khoanh trên bàn, lưng thoải mái dựa vào ghế cầm “Phụ thân, ta không hiểu người đang nói gì, sáng sớm người rảnh rồi đến đây nói những lời này, xin thứ lỗi ta không muốn nghe, hay phụ thân có hứng thú giúp ta hoàn thành một bản sổ sách này?”

“Ta đâu có rảnh, hiện tại còn phải lo lắng chuyện hôn nhân đại sự của người ..” Thảm rồi, ông lỗ miệng nói ra điều không nên nói rồi...

“Chuyện hôn nhân đại sự?” Vô Song nhướn nhướn mày “Thì ra phụ thân vẫn chưa từ bỏ ý định đó à?”

Từ khi Tô Châu truyền ra lời đồn Kinh Nhị yêu nữ nhân không thương nam nhân, nam nhân không thêm để mắt tới nàng nữa, còn nữ nhân muốn gởi gắm thân cho nàng thì không ít, làm Kinh Tề Tư tức giận đến nỗi không biết nên nói thế nào cho phải. Ông không trông mong gì, không hy vọng Vô Song sẽ an phận làm một thê tử, một người mẹ hiền, bởi vì làm gì có nhà thư hương môn đệ hay họ lớn nào dám cưới một nữ nhân có tác phong phóng đãng còn hơn nam nhân về làm thê tử. Vô Song chắc chắn sẽ làm bại hoại môn phong, ngay cả dân chúng bình thường cũng chẳng ai muốn lấy một người vợ cả ngày chạy đến kỹ viện chơi bởi mua vui.

Kinh Tề Tư than thở “Rốt cuộc người muốn thế nào?” Sinh ra một nữ nhi quá thông minh là mình tự làm tự chịu mà, vì nàng rất khôn ngoan.

Vô Song cười gian xảo “Những lời này ta nên hỏi phụ thân mới đúng?” Con người nàng đảo qua đảo lại, cười một cách câu hồn “Không phải rất nhiều người tới cửa cầu hôn sao?”

Kinh Tề Tư rít gào “Những người đó đều là nữ nhân, nữ nhân lấy nữ nhân còn ra thể thống gì nữa?”

Hôm nay có một thiên kim tiểu thư vì mê luyến nàng mà phái người mang lễ vật tới cửa đề thân làm ông khiếp sợ đến nỗi lập tức đuổi bà mối về, sau đó chuyện này đã trở thành đề tài nóng bỏng mới để thiên hạ bàn tán nơi trà dư tửu hậu.

Kinh Tề Tư không biết việc sinh ra một nữ nhi có bề ngoài tuấn đạt là việc nên kiêu ngạo hay bị thương, nếu nàng là nam thì ông sẽ rất vui, nhưng Vô Song lại là nữ...Ai da...

“Ta muốn biết làm thế nào người mới từ bỏ ý định đó?”

“Phụ thân, tại sao ta không thể lấy nữ nhân?” Vô Song phì cười.

“Người nào loạn gây ra không ít trò cười còn chưa đủ sao? Người làm cho phụ thân trước mặt hàng xóm láng giềng không dám ngẩng đầu, không lẽ người muốn ta tối ngày bị nhốt trong nhà không thể bước ra khỏi cửa?” Với nữ nhi này, ông gần như bó tay rồi.

“Vậy thì sao, phụ thân không thấy Diễm Nương xinh đẹp yêu kiều, còn quả phụ ở thôn lân cận thì mê hoặc động lòng người à?” Vô Song lơ đãng miêu tả, những lời nói nhẹ nhàng băng quơ khiến sắc mặt của Kinh Tề Tư hồng lên như heo quay.

“Ta không lo chuyện của người được sao, ta là phụ thân còn người là nữ nhi của ta” Vì sao Vô Song rõ ràng không ở trong phủ, nhưng hành tung của ông đều nằm trong lòng bàn tay của nàng? Không lẽ có người báo lại cho nàng biết?

Kinh Tề Tư chuyển đề tài “Không nói về chuyện này nữa, ta nghe nói người giấu một nam nhân ở Ý Hồng viện, không phải là thật chứ?” Ông ôm chút hy vọng đó không phải là sự thật.

Vô Song vẫn tao nhã mỉm cười “Giấu một nam nhân, phụ thân nghe tin tức nhầm chán này từ đâu vậy?” Trong bụng Vô Song lại thầm nghĩ Liễu Liễu thật nhiều chuyện quá rồi.

“Đừng hỏi ta tin này từ đâu truyền ra, đó không phải là thật chứ?” Kinh Tề Tư ngại ngùng không dám nói tin tức này ông đã dùng tiền mua được.

“Nếu là thật thì sao?”

“Người tại sao lại làm ra chuyện này? Bắt cóc là trọng tội người không biết sao?” Đôi chân mày già nua của Kinh Tề Tư nhíu lại một cách bẽ tắc. Trời ơi, sao ông lại sinh ra một nữ nhi điên cuồng không có lễ giáo làm người người sợ hãi?

“Người nhanh lên thừa dịp tin tức này còn chưa truyền ra ngoài mau thả người ra”. .daohoatiencanh.wordpress , Đào Lâm Viên

“Cho dù ta có giấu một nam nhân thì sao? Người khác muốn nghĩ như thế nào đó là chuyện của hắn, như vậy không đúng ý phụ thân à?” Giọng nói mờ ám của Vô Song làm ông cứng họng.

Nói như vậy nữ nhi của ông còn bình thường! Kinh Tề Tư vui mừng vô cùng muốn cảm tạ trời cao, làm bộ ho vài tiếng lấy giọng, che dấu nội tâm kích động của mình, ông cố tình tỏ vẻ già yếu nghiêm trọng “Được, tùy người, người muốn mấy nam nhân không sao cả, chỉ cần người thích là được”

Đến lúc này rồi ông không mong gì nhiều, cũng không quan tâm Vô Song dùng phương pháp gì, đúng hay sai, chỉ cầu nàng mau chóng mang Lãnh Phi ra ngoài...

“Ta thật sự thích hắn” Thích đáng vẻ xinh đẹp của hắn.

Trong mắt Kinh Tề Tư không giấu được vẻ vui mừng, nhưng ông vẫn ra vẻ thản nhiên nói “Một khi đã như vậy, người có rảnh thì dẫn người về nhà cho phụ thân gặp mặt, đừng giấu hắn ở kĩ viện nữa, để người ta biết được sẽ chê cười, hơn nữa kĩ viện là nơi long xà hỗn tạp không phải chỗ tốt gì, trong nhà rất nhiều phòng trống, ta không ngại hắn ở lại đây, chỉ thêm một miếng ăn thôi, hoặc có thể an bài hắn tới gia trang ở vùng ngoại ô Tô Châu, ta không quan tâm hắn làm nghề gì, gia thế bối cảnh ra sao, là ăn mày cũng được, làm đạo tặc cũng tốt...”

“Phụ thân người khẳng định không đổi ý chứ?” Vô Song nghĩ thầm nếu nói cho phụ thân biết nghề nghiệp của hắn là sát thủ không biết ông nghĩ gì nữa?

“Chỉ cần người có chỗ tốt gả đi, phụ thân sao cũng được” Kinh Tề Tư nguyện ý bỏ ra ngàn lượng bạc vạn lượng vàng làm của hồi môn, chỉ cần nàng chịu, nhưng đối tượng nhất định phải là nam nhân. “Phụ thân bây giờ có việc đi ra ngoài trước, người cứ từ từ làm việc đi” Ông muốn lập tức đi chuẩn bị hôn lễ.

Phụ thân suy nghĩ quá xa rồi! Vô Song xem nhẹ nét mặt già nua có vẻ chờ mong của ông, nàng nghĩ phụ thân không cần thiết phải nhanh nhanh chóng chóng đem ba tỷ muội gả ra ngoài. Trong đầu ngoài nàng chợt hiện lên dung mạo chim sa cá lặn của Lãnh Phi, mỗi ngày nhìn thấy nam nhân xinh đẹp cũng tốt.

Nếu là Lãnh Phi thì nàng đồng ý lấy hắn.

Khi hoàng hôn buông xuống, những ánh mây hồng vẩy xung quanh mặt trời đỏ ửng tạo thành cảnh ráng chiều xinh đẹp động lòng người.

“Kính Nhị, đến đây ăn bồ đào đi” Một mỹ nhân dùng miệng đút Vô Song ăn.

“Kính Nhị ta mớm người uống rượu” Một mỹ nhân khác dùng môi hôn giúp nàng uống rượu.

“Kính Nhị ta giúp người xoa bóp, có chỗ nào không thoải mái vậy?” Những ngón tay của Hồng Tô khiêu khích chạy loạn trước ngực nàng.

Vô Song nằm trên chân mỹ nhân, ngồi giữa ôm lấy ba vị mỹ nhân của Ý Hồng viện, hưởng thụ sự chăm sóc của họ.

“Kính Nhị” Cửa bị mở ra, một thiếu nữ chạy vọt vào.

“Tiểu Liên, người thật không biết lễ phép, không gõ cửa đã tiến vào, người chỉ là một nha hoàn nho nhỏ của Tô Liễu Liễu, lại dám ở đây hô to gọi nhỏ, Kính Nhị là tên để người gọi à?”

“Đừng như vậy, Tiểu Liên còn nhỏ tuổi” Vô Song hôn một chút lên má của người đang giận dữ là Diễm Xuân.

“Kính Nhị, ta thấy người rất cứng chiều Tiểu Liên, năm đó nếu không được người mang về, có lẽ nàng ta đã bị các lão ông biến thái bảy tám mươi tuổi mua về làm tiểu thiếp, sao có thể tiêu điều thông thả như hiện nay?”

Sắc mặt của Tiểu Liên trở nên lúc xanh lúc trắng, nàng không thể phủ nhận các đại tỷ tiền bối của Ý Hồng viện nói đúng sự thật, năm đó phụ thân mê cờ bạc bán nàng vào kỹ viện, lập tức bị một đám lão nhân tham lam mê luyện gái đồng trinh chằm trúng, trong lúc nàng nghĩ cuộc đời mình chấm hết rồi thì Kính Nhị phong trần tuần lã đã xuất hiện, bỏ ra bạc vàng mua đêm đầu tiên của nàng.

Lúc ấy, nàng rất cảm động, không biết Kính Nhị cùng với nàng đều là nữ nhi, tuy nhiên chuyện này cũng không làm giảm đi lòng ái mộ của nàng, nàng tin tưởng trong lòng Kính Nhị mình có một vị trí đặc biệt. Nếu không Kính Nhị cũng sẽ không chịu tổn thất nhiều tiền đến vậy để chuộc nàng, còn đắc tội với nhiều gã quan thương.

“Đúng đó! Kính Nhị, người không những an bài Tiểu Liên ở Ý Hồng viện, mà còn cho nàng làm nha hoàn, chuyện này về tình về lý đều không đúng. Ý Hồng viện không phải là nơi chứa chấp đám dân gặp nạn”.

“Với nhan sắc của Tiểu Liên, chỉ cần trang điểm lên một chút là có khối người thèm muốn, đúng không?” Hồng Tụ khinh thường Tiểu Liên còn nhỏ đã được sự thương yêu của Kính Nhị nên cất tiếng dè bĩu.

“Các người đang ghen phải không?”

Vô Song chớp chớp mắt động lòng người mỉm cười “Các người nên biết ta ghét nhất loại nữ nhân ghen tuông lung tung”

“Kính Nhị chúng ta không có mà”

Mặt của ba người đều biến sắc, sau đó lắc đầu lia lịa.

“Không có là tốt nhất, bây giờ tất cả đi xuống hết cho ta” Tuy Vô Song vẫn nở nụ cười như hoa nở mùa xuân, nhưng trong lời nói đã lộ ra vẻ không giận mà uy nghiêm khiến người nể sợ, làm cho ba kỹ nữ phải khom người thối lui, trong lúc bọn họ đi xuống còn hung hăng liếc Tiểu Liên một cái.

“Kính Nhị, tiểu thư nhà ta có việc tìm người, nàng đang chờ ở Tô Uyển” Tiểu Liên làm ra vẻ điệu dàng uyển chuyển nhưng trong lòng không giấu được vẻ dương dương tự đắc.

“Nói cho nàng biết hôm nay ta không tới được”

Vô Song chợt nhớ tới Kiếm Ma đang được giấu trong Ý Hồng viện, xem ra hần gần đây rất phối hợp, rất nghe lời.

Thái độ của Kiếm Ma có vẻ không đúng lắm, Vô Song nghĩ nàng nên đến nhìn xem hần một chút.

“Nhưng Tiểu thư nói hôm nay nhất định phải gặp được người, nếu không nàng sẽ không gặp khách” Tô Liễu Liễu là chiêu bài của Ý Hồng viện, nếu không gặp khách sẽ khiến cho Ý Hồng viện tổn thất rất nhiều vàng bạc, mà Kinh Nhị lại là cổ đông lớn nhất đứng phía sau Ý Hồng viện.

“Nàng đang làm gì?” Vô Song mặt trắng mắt đen “Báo lại giờ Dậu ta sẽ đi tìm nàng, bảo nàng chuẩn bị sẵn rượu và thức ăn chờ ta lâm hạnh”

“Dạ” Tiểu Liên vâng lời, nhưng trong lòng ngổn ngang trăm mối.

Tiểu thư cùng Kinh Nhị có mối quan hệ mật thiết là một sự thật trong thành Tô Châu mọi người đều biết, bình thường khi hai người ở Tô Uyển cũng không cho phép nàng đến gần, không biết các nàng ở trong đó làm gì, nhưng khiến cho các tỷ muội ở Ý Hồng viện trở thành một đám đổ phụ đổ kị lẫn nhau, cũng làm cho danh hiệu đệ nhất danh kỹ Giang Nam của tiểu thư vang dội thật lâu không hề suy giảm.

“Tiểu Liên, đợi một chút”

Tiểu Liên vừa đi tới cửa đã bị Vô Song gọi giật lại.

“Kinh Nhị, có chuyện gì vậy?”

Trong đáy mắt của Tiểu Liên lóe lên tia vui mừng kinh ngạc rồi biến mất thật nhanh, vì sợ bị Vô Song chán ghét, nàng phải cố che giấu lòng hâm mộ của mình. .daohoatiencanh.wordpress

“Người năm nay mười tám rồi phải không?”

“Vâng, ta chưa kịp trưởng thành đã bị bán vào kỹ viện”

“Thời gian qua nhanh thật, dáng vẻ của người cũng đã trở mã uyển chuyển rồi, người đừng quan tâm những lời lẽ vừa rồi của các tỷ tỷ, các nàng thấy sao nói vậy thôi” Vô Song cười nhẹ an ủi.

“Tiểu Liên sẽ không để tâm, Kinh Nhị đừng lo”

Tiểu Liên kích động nghĩ thầm “Thật hạnh phúc, trong lòng Kinh Nhị có ta”

“Đi làm chuyện của người đi” Vô Song phất tay áo.

“Dạ”

Che giấu vẻ mặt ngượng ngùng, Tiểu Liên vui sướng từ từ lui ra.

Vô Song nhìn theo Tiểu Liên, suy nghĩ, không phải nàng không phát hiện tâm tư của Tiểu Liên, nhưng nàng không muốn vạch trần, chẳng qua để cho nàng ta tự lập cũng tốt.

Cửa vừa đóng lại không lâu, có người mặc áo đen từ cửa sổ phóng vào.

“Tình trạng của hắc như thế nào?”

“Theo sự căn dặn của Kinh Nhị, trước khi xuất phát sẽ tăng thêm nhật nhật túy *thuốc mê* trong đồ ăn”

Nhật nhật túy, làm cho hắc ngủ cũng tốt. Được lắm, như vậy không sợ hắc chạy trốn, cứ làm cho hắc ngủ thẳng một mạch tới Tuyết Sơn

Người mặc áo đen vái chào “Sư tôn hỏi Kinh Nhị khi nào muốn khởi hành?”

“Gấp gấp cái gì, ta sẽ đưa người đến là được rồi” Khóe miệng Vô Song nở ra một nụ cười tà ác, nhìn thấy nụ cười đó làm sống lưng của người áo đen trở nên lạnh toát.

“Yên tâm đi, ta sẽ đem người còn nguyên vẹn đến tay lão nhân gia, một tay giao người một tay giao tiền, sau đó nhìn xem ông ta muốn móc mắt cắt lưỡi Kiếm Ma, cắt tai hay chặt chân thành một miếng thịt mang cho chim ưng ăn tùy vào hứng thú của lão nhân gia”

Người áo đen nghe thấy rùng mình, sắc mặt trở nên trắng bệch “Tiểu nhân cáo lui” Hắc lập tức phóng đi, muốn rời khỏi thật nhanh.

Phía sau còn truyền đến giọng cười tà ác của Vô Song.

Tưng tung từng.

Tiếng đàn du dương, mùi hương thơm ngát mê hoặc, nhưng cũng không thể làm tâm thần của Vô Song bình tĩnh lại.

“Người lại đàn khúc Chiêu hồn à?” Tay vén rèm lên, Vô Song mở chỉ phiến trong tay ra, tao nhã bước vào khuê phòng của Liễu Liễu

“Đúng vậy, ta muốn chiêu hồn loại tiểu nhân như người đó” Gảy vào dây đàn lần cuối kết thúc khúc nhạc, Liễu Liễu bình tĩnh nhàn nhã đi đến trước mặt Vô Song liếc một cái “Ta còn nghĩ Kinh Nhị đã đi châu Diêm vương rồi chứ, tìm ba lần bốn lượt vẫn không thấy người đâu” , đôi mắt hoa đào câu hồn như lửa nóng nhìn Liễu Liễu đầy chăm chú , bắn ra những tia ma lực tà mị “Ta không biết người nhớ ta như vậy, để cho Giang Nam đệ nhất danh kỹ Liễu Liễu ngày nhớ đêm mong, tội của ta thật sự rất nặng”

Ác mộng thì có! Trừng mắt nhìn bàn tay không an phận của Vô Song, Liễu Liễu đẩy quạt ra “Bàn tay của người thật sự là không an phận mà, cần ta giúp người tìm người trị liệu không? Y viện của chúng ta vừa tới một sư phó chuyên về trị thương, ta mời hẳn tới đây chuẩn trị cho người!”

Ánh mắt mê hồn mãnh liệt của Kinh Nhị có ma lực khiến một cô nương bình thường đỏ mặt tim đập chân run, đáng tiếc Tô Liễu Liễu không phải người bình thường.

“Ta không phải đã đến rồi sao?” Vô Song gấp quạt lại nâng cằm của Liễu Liễu thường, nàng đã sớm luyện thành một thân kim cương cứng rắn không gì có thể xâm nhập.

“Liễu Liễu, người thật không có lương tâm, uống cho ta đối với người tình sâu nghĩa nặng, một mảnh tình si” Vô Song tao nhã bước đến ngồi bên người Liễu Liễu.

“Hừ! Người ít đến đây có phải vì người động lòng rồi không? Người muốn Hạ Hồng Vũ ?” Có thể trong mắt của người khác Vô Song trên hoa ghẹo nguyệt, trăng hoa không hề cấm kỵ, đam mê háo sắc , nhưng nàng biết Vô Song làm vậy là vì muốn tránh né lão cha bức hôn nên nghĩ ra chiêu này làm lão cha chướng mắt.

“Liễu Liễu người thật vô tình mà” Vô Song vẫn tiếp tục giả vờ.

“Liễu Liễu cô nương, ta mang trà đến” Tiểu Liên ở ngoài cửa thông báo sau đó hé cửa ra.

“Có ngày ta sẽ bị người hại chết” Tiểu Liên là kẻ si tình cuối cùng của Vô Song..

Liễu Liễu cúi đầu xuống, lãnh đạm mở miệng “Vào đi”

Tiểu Liên đẩy cửa bước vào, liếc mắt thấy vẻ mặt bất mãn của Liễu Liễu, lập tức lùi lại vài bước.

“Ở đây không cần người hầu hạ, đi xuống đi” Liễu Liễu giơ tay về hướng Tiểu Liên, tuy nhiên thân thể yếu đuối của Tiểu Liên không hề bị gì. Nếu Tiểu Liên không có võ công phòng thân, đề cao cảnh giác, sớm đã bị những người ái mộ Vô Song hại chết trăm ngàn lần rồi, tất cả đều do tên đào hoa này, mà kẻ gây họa vẫn còn có tâm trí đứng ngoài cuộc nhàn nhã uống trà.

“Sao người lại vô tình như vậy, Tiểu Liên tốt xấu gì cũng đã hầu hạ người hơn một năm rồi?” Uống một hớp trà, Vô Song thấy Tiểu Liên vẻ mặt âm đạm liền nở một nụ cười dịu dàng “Tiểu Liên người pha trà rất thơm”

Tiểu Liên tràn đầy hạnh phúc cười đáp “Cám ơn Kinh Nhị” Tiểu Liên xoay người hành lễ sau đó rời đi.

“Nếu người đã hài lòng nàng ta như vậy, tại sao còn để đây làm chi, sao không mang luôn về nhà đi?” Liễu Liễu không thèm dùng cái chén Tiểu Liên mang tới, tự tay lấy cái bát dự phòng trong quỹ dự trữ ra, đặt nó lên bàn, ai nói nàng lấy lòng tiểu nhân đo lòng quân tử, tính trời sinh của sát thủ là như thế.

“Người đang ghen à?” Ai... Vô Song hy vọng Liễu Liễu không phải giống như những nữ nhân ăn không ngồi rồi, về nhà đồn đãi, góp thêm đề tài cho người ta bàn tán lúc trà dư tửu hậu.

“Hừ, ghen vì người à, không dám đâu, ta còn muốn sống lâu trăm tuổi” Liễu Liễu trao cho Vô Song một cái liếc bén góc. .daohoatiencanh.wordpress

“Thật ra người đem hắc giảo ở đâu vậy?” Nàng đã tra xét hết mọi nơi trong Ý Hồng viện, Kiếm Ma biến mất như không khí, hoặc hẳn đã bị nữ nhân gian trá thích chinh người khác, luôn làm ấy kẻ yếu đuối mất ăn mất ngủ này trên chọc.

“Ta không phải đã nói với ngươi rồi sao, hắc đang ở Ý Hồng viện, cho dù ngươi tìm hết sân lớn sân nhỏ của Kinh gia cũng vô dụng” Vô Song bình tĩnh trả lời.

“Ngươi...” Liễu Liễu nghĩ thầm thật không nên coi thường Vô Song, nàng hít một hơi thật sâu. “Được rồi, nói điều kiện của ngươi, như thế nào ngươi mới chịu giao hắc ra?”

“Tại sao mọi người đều muốn mạng của hắc vậy? Hắc cũng không phải phạm tội ác tày trời không thể tha thứ, chỉ giết người nhiều hơn một chút so với người bình thường thôi”

Kẻ làm việc lớn như hoàng đế, xoay chuyển càn khôn, một lời nói có thể làm người khác tru di cửu tộc, một hành động gây cảnh máu chảy thành sông, nếu không cũng là kẻ giết gà giết vịt, dẫm đạp lũ kiến như đám chợ búa dân đen, trên đời liệu có ai tránh được sát nghiệp?

“Có người muốn tranh đoạt Kiếm Ma với ngươi?” Liễu Liễu chợt rung mình, nàng thầm nghĩ Ý Hồng viện không phải là nơi ở lâu được, sớm muộn gì cũng sẽ có người phát hiện nàng là sát thủ Huyết Hoa Hồng.

“Không nhiều lắm, hai giới hắc bạch đều có, dùng tay đếm cũng phải có mấy trăm người” Vô Song tỏ vẻ khinh thường xăm soi công chỉ trắng nõn của mình, trái lại trong mắt Liễu Liễu lại biểu lộ tâm tình trầm trọng.

“Cho nên ngươi không cần đuổi, vài ngày nữa ta sẽ mang hắc đi, còn ngươi cứ việc ở lại đây tu tâm dưỡng tính.”

Tu tâm dưỡng tính tại kỹ viện? Liễu Liễu cũng không tức giận “Ta đây nên cảm kích đại ân đại đức của Kinh Nhị như thế nào đây?” Tu tâm? Nàng nhất định phải trốn khỏi đây.

Linh quang lóe lên trong mắt Vô song “Không cần đâu, cho ta hôn một cái được rồi”. Liễu Liễu không kịp đề phòng đã bị Vô Song áp sát, miệng bị hôn, sau khi định thần lại kẻ ác nữ đã bay ra ngoài cửa từ lúc nào.

” Kinh Vô Song!”

Ý Hồng Viện đột nhiên truyền ra một tiếng la chấn động trời đất vang vọng toàn thành Tô Châu.

5. Chương 5

Edit: Phù Dung

Beta: Yuki

“Tại sao lại là ta?” Lãnh Phi nằm trên giường, Vô Song mấy ngày liền đều đến dứt cơm cho hắc, cũng là người duy nhất chịu nói chuyện với hắc, người mặc áo đen kia không biết được dọn đồ không thể mở miệng hay bị cầm điếu, làm xong nhiệm vụ của mình liền rời đi.

Bình thường không gian trong phòng yên tĩnh đến nỗi nghe thấy cả tiếng muỗi bay vo ve, nhưng cơ thể vốn tràn đầy nhiệt huyết muốn giết người của hắc đã trở nên cứng ngắc không thể nhúc nhích được, vì không thể tự giải huyết đạo mà phát hoảng.

Chỉ thấy Vô Song bưng bát, tự tay dứt hắc ăn, giờ phút này cho dù nàng có đưa hắc độc được dứt ruột gan hắc cũng phải ăn. Nàng nói đúng, muốn trốn cũng phải có sức lực mới trốn được.

“Ta giết thân nhân của ngươi ư?”

Vô Song lắc đầu, dung nhan như mặt trăng của hắc làm nàng không nhìn được muốn ngấm mãi.

“Ngươi muốn bắt ta đi Lãnh Cư đổi lấy vàng bạc ?”

“Lợi nhuận nhỏ như vậy ta không để vào trong mắt, nào mở miệng ra” Lãnh Phi là người duy nhất khiến cho nàng coi trọng hơn tiền, chỉ để được nhìn hắc một cái, nàng không ngại đến đây mỗi ngày, bỏ qua nhiều mối làm ăn, vì vậy lợi nhuận của Tô Châu trà phường đã giảm bớt mấy trăm vạn lượng.

“Người uỷ thác ta tìm ngươi là một phu nhân, bà vì tìm ngươi đã quá mệt mỏi, nên mời ngươi tự mình tìm đến ta sẽ nhanh hơn, sau khi trao ngươi vào tay bà chúng ta cũng không còn quan hệ”. Tuy nhiên nàng thật sự cảm thấy có chút đáng tiếc.

“Kẻ thù của ta?” Trong thiên hạ, người muốn giết hần nhiều hơn cá lội dưới sông.

Vô Song lại lắc đầu “Ta chưa từng gặp qua một sát thủ khoa trương như ngươi, tự tìm đường chết, dám lớn mật chiêu cáo thiên hạ ngươi là sát thủ, còn nói cho họ biết mình ở Thất Tuyệt Nhai”.

Cái gì bảy tuyệt chiêu hiểm phong, Kiếm Ma đoạn hồn, tuy nói Thất Tuyệt Nhai là long đàm hổ huyệt không phải ai cũng đến được, chẳng qua đối với Tái Chư Cát nàng mà nói, tìm một nơi như vậy chỉ là chuyện nhỏ.

Chưa kê phương pháp tốt nhất dẫn dụ một sát thủ xuất quỷ nhập thần, rồng thần thấy đầu không thấy đuôi, hành tung bí ẩn như Kiếm Ma hiện thân, đương nhiên chính là mời hần đi giết người.

“Đó là cái bẫy?”

“Không thể nói như vậy, ta chỉ mượn tay Vũ Văn Phượng mời người ra thôi”

“Hừ nói rất đúng!” Cùng Vô Song nói chuyện cả ngày, chẳng biết tại sao hần không nổi sát tâm, chẳng lẽ bởi vì hần đang bị trói chặt sao?

“Có người muốn gặp ngươi”

“Liên quan gì đến ta” Lãnh Phi quay mặt đi.

“Ngươi không cảm thấy hiếu kỳ sao? Nói cho ngươi biết cũng không sao, người đó là Tuyết Sơn Mỗ Mỗ”

“Là bà ta?” Con người vốn bình tĩnh của Lãnh Phi đột nhiên co rút lại.

“Nghe nói bà ta là nương của ngươi?”

Trong đáy mắt Vô Song hiện lên một vẻ tưởng niệm bi thương khó có thể phát hiện, nếu nương của nàng còn sống phải chăng cũng sẽ giống như Tuyết Sơn Mỗ Mỗ không quản ngàn dặm tìm con, tuy nói tính tình và cách đối xử của phu nhân đó với nàng khiến người ta không thể khen tặng được.

“Câm miệng, ta không loại thứ mẫu thân vứt bỏ chồng con như vậy”

“Dù sao ta đã nhận lời đem ngươi đến cho bà, việc còn lại không phải là chuyện của ta” Đút xong đồ ăn, Vô Song lấy bát lại.

“Ngươi là đồ tiểu nhân bỉ ổi, mau thả ta ra” Lãnh Phi phẫn nộ giãy dụa, uốn éo cơ thể. Hần tuyệt đối không muốn thấy nữ nhân kia.

Tay của Vô Song cầm lấy cái bát đem xuống “Ta không phải đồ ngốc, luận võ công ta không phải là đối thủ của ngươi, đầu của ta còn chưa muốn chuyển nhà đâu”

“Ngươi thật đáng chết, chờ ta thoát ra được, ta sẽ khiến ngươi sống không bằng chết”

“Mạnh miệng ai nói không được” Khóe miệng của Vô Song lộ ra một nụ cười gian xảo, vươn tay ra vuốt ve cổ tay mạnh mẽ có lực đang bị trói bằng ti tuyến của hần.” Tuyết Sơn kim chu tuyến này chắc cũng không tệ, so với dây thừng còn chắc hơn, mà ngươi hiện tại tay không tác sát, muốn chạy trốn khó như lên trời, nếu ngươi nghe lời một chút nói không chừng trước mặt nương của ngươi ta cho ngươi chút mặt mũi, nếu không ...”

“Phải không? Thì ra đây là Kim chu ti ở Tuyết Sơn” Biểu tình của Lãnh Phi đột nhiên biến đổi.

Trên gương mặt tuấn mỹ hiện lên một nụ cười quỷ quyệt, trí óc linh hoạt mẫn tuệ của Vô Song phát hiện có chỗ không đúng, cả người lui về phía sau nhưng không còn kịp nữa.

Bàn tay to mạnh mẽ nhanh như sấm sét đã nắm lấy cổ tay của nàng, trong lúc dầu sôi lửa bỏng, hần ra tay nhanh như chớp điểm huyệt đạo trên người nàng.

Vô Song phát hiện thân thể mình không thể nhúc nhích, chỉ có hai con ngươi theo hành động như báo rình mồi mà chuyển động, chỉ thấy hần xoay người ngồi dậy, hay cổ tay vì giãy dụa để lấy dấu ấn màu đỏ, rỉ ra một chút tơ máu.

Thân thể Vô Song cứng ngắc, nàng căng thẳng gấp gáp, hai tay vẫn duy trì động tác ban nãy “Người đã làm gì?” Nàng nhìn giống như một pho tượng sống. .daohoatientu.wordpress

Tại sao có thể như vậy? Võ công và nội lực của hắn đã bị nàng phong tỏa, hơn nữa loại Tuyết Sơn kim chu ti này đao kiếm bình thường chặt không đứt, hắn như thế nào có thể bứt ra được.

Lãnh Phi cũng không thềm liếc nhìn nàng một cái, sau khi tay được tự do, dùng máu nơi cổ tay vẩy vào dây Tuyết Sơn Kim chu ti đang trói chặt hai chân hắn, từng giọt máu hồng đỏ tươi diễm lệ như hoa từ cổ tay chảy xuống, lập tức dây tuyết ti màu trắng giống như tuyết mùa đông bị nước ấm làm tan chảy.

“Thì ra máu của người có thể phá Tuyết Sơn kim chu ti?” Đây là sự sai sót duy nhất của nàng. Nàng đã quên hắn là nhi tử của Tuyết Sơn Mỗ Mỗ, dĩ nhiên biết cách cởi bỏ chu ti này.

Trong máu của Lãnh Phi có chứa kịch độc có thể hoá giải Tuyết Sơn chu ti, đó là do từ nhỏ mẫu thân đã cho hắn ăn trứng của Tuyết Sơn kim chu.

Lãnh Phi thoát khỏi trói buộc, từ trên giường ngồi bật dậy, dùng ánh mắt âm trầm nhìn Vô Song. Vô Song cảm giác như mình là con mồi vừa rơi vào móng vuốt của một con báo.

“Người đừng nhìn ta chằm chằm như thế, người còn xinh đẹp hơn ta” Nàng tỏ vẻ rất thoải mái, cái đầu linh hoạt đang bình tĩnh tìm cách trốn thoát khỏi đây.

Vô Song cố dùng sức giải huyết đạo nhưng chỉ hoài công, không biết hắn đã dùng thủ pháp điểm huyết gì. Lòng nàng cảm thấy ảo não, nhân nhả chống lại ánh mắt sâu thẳm chết người của Lãnh Phi.

“Người dùng thủ pháp điểm huyết gì vậy?”

“Đừng mong giải huyết” Lãnh Phi cười lạnh nhìn ra ý đồ của nàng, khoanh chân ngồi trên giường.

Vô Song không thềm giải huyết nữa “Được rồi, nếu người giết ta, người cũng không thể nào ra khỏi mật thất này, cánh cửa này chỉ có thể mở từ bên ngoài.

“Cám ơn người đã nhắc nhở ta”

Lãnh Phi nhắm mắt lại không thềm để ý tới nàng, ngồi xuống vận công, khí tụ đan điền, có thể cảm thấy công lực đã khôi phục lại vài phần.

Thời gian chậm chậm trôi qua.

Tay của Vô Song bắt đầu cảm thấy mỏi “Ê, Lãnh đại gia, nếu không thấy ta đi ra ngoài, thủ vệ sẽ đến” Không biết Lãnh Phi có mở mắt không nữa.

Chỉ thấy từng làn khói trắng toát ra từ đỉnh đầu của Lãnh Phi, hắn còn trẻ tuổi mà lại có nội lực thâm hậu như vậy, ít nhất cũng phải hơn nàng một giáp. Hắn như thế nào có thể luyện được?

Ý niệm trong đầu Vô Song vừa chuyển, trước mắt không phải khâm phục hắn, mà nghĩ đến biện pháp rời đi.

“Ê, người có nghe ta nói không?”

“Nếu vậy rất tốt” Sau khi Lãnh Phi hít sâu một hơi, khí sắc hồng hào, chậm rãi mở mắt ra, hai con ngươi sáng quắc.

“Đến một người ta liền giết một người, đến hai người ta sẽ giết cả đôi”

“Người làm như vậy cả đời cũng không có biện pháp ra ngoài, hay là chúng ta thương lượng, ta giúp người ra ngoài, người trước tiên thả ta ra”

“Ta nghe nói Tái Chư Cát có tâm cơ thâm trầm, gian xảo thông minh” Lãnh Phi chậm rãi đứng lên, đi ra phía sau Vô Song, áp sát vào tai nàng nói nhỏ.

Giọng nói sắc bén như dao lượn qua lượn lại quanh tai nàng.

“Đó chỉ là lời đồn phóng đại mà thôi” Vô Song làm bộ tươi cười, trong lòng lại ai oán mình đã khinh địch.

Lãnh Phi cười lạnh, nhặt kim chu ti còn sót lại trên giường, kéo hai tay của nàng lại, sau đó làm lưng của nàng đứng thẳng dựa vào giường, hai mắt cùng hấn nhìn thẳng giao nhau.

Hắn giải huyết trên người nàng, trong lúc nàng còn chưa hít sâu, đột nhiên ngón trỏ và ngón cái của hắn thành một vòng cung, như kiếm khóa lại yết hầu của nàng, khiến nàng không thể hít thở được.

Hai tay Vô Song không thể nhúc nhích, trơ mắt nhìn tay hắn đang nhấc bổng nàng lên khỏi mặt đất, yết hầu bị bóp chặt, trong đầu thiếu dưỡng khí làm cho cả gương mặt đỏ hồng, giấy dựa hai chận đá loạn xạ. Không lẽ nàng sẽ chết tại đây, chết trong tay của Kiếm Ma?

“Ta chỉ cần một tay cũng có thể giết chết ngươi”. Con người không chút độ ấm của Lãnh Phi không chớp lấy một cái khóa chặt về mặt đang thống khổ của nàng.

Nàng sắp không thở nổi nữa. Nam nhân này thật sự muốn đẩy nàng vào chỗ chết, “A a...á á” Phải nghĩ cách bắt hắn buông ra.

~^o^~ Sắp rồi sắp rồi~^o^

~Vô Song bị ném thật mạnh trên mặt đất, chỗ bị thương không chỉ có mông mà còn có tôn nghiêm của nàng, yết hầu cảm thấy đau đớn, nàng không nhịn được ho khan một tiếng. Xem chút nữa nàng đã đi đâu Diêm vương, ho đến nổi nước mắt chảy ra ràn rụa, trong giờ phút này thân thể cao lớn của Lãnh Phi toát ra hơi thở nguy hiểm như quỷ Tu La đến từ địa ngục.

“Giết ngươi thì quá dễ dãi cho ngươi rồi”. Gương mặt tuấn mỹ của Lãnh Phi mang theo ý cười lạnh lẽo, tuy nhiên vẻ tươi cười không hiện lên trong đáy mắt.

Vô Song bình tĩnh nghĩ kế thoát thân, nội lực của nàng đã bị hấn phong tỏa, trên người chỉ còn một ít độc được, nhưng đối với đối với cơ thể chứa đầy kịch độc của hắn thì độc được cũng không có hiệu quả, hơn nữa hai tay nàng bị kim chu ti (tơ nhện) trói chặt không thể cử động, cũng không có cách nào chạm vào máu của hắn để dây trói bung ra...

“Hiện tại ta đang nghĩ nên hồi báo ngươi như thế nào cho phải” Một tay hắn nắm chặt hai tay nàng đưa lên cao làm cho thân hình nữ tính của nàng áp sát vào người hắn.

“Ngươi muốn làm gì?” Vô Song chợt có một dự cảm không hay.

“Theo truyền thuyết, ba vị thiên kim của Kinh gia thích cải nam trang, đặc biệt đáng về nam tính của Kinh Nhị càng giống và sắc sảo hơn vài phần, khó phân biệt thật giả, còn có lời đồn ngươi vốn là nam nhân”.

Lãnh Phi kề sát vào tai nàng thổi một luồng khí nóng, đôi mắt tuyệt mỹ tà mị nheo lại khóa chặt gương mặt trắng nõn ửng hồng của nàng.

“Ta chỉ là một nữ nhân yếu đuối bình thường”. Không biết hắn muốn làm gì đây.

“Dung nhan tuấn mỹ đến nỗi nhiều nữ tử ái mộ nguyện lấy thân báo đáp. Bán nam bán nữ, điên đảo phương loan, thật giả hư thực, biến ảo khó lường...” Một tay Lãnh Phi giở áo nàng lên, tay kia nắm hay tay nàng giờ lên cao, hơi thở nam tính phảng phất qua chóp mũi của nàng.

Tim đập mạnh, Vô Song nuốt một ngụm nước miếng sợ hãi, hắn sẽ không làm thật chứ!

“Ta muốn nhìn một chút” Rẹt một tiếng, áo bào ngoài của nàng đã bị hắn xé nát, khuy áo đứt tung.

“Chậm đã, chuyện gì cũng phải từ từ” Vô Song chợt rùng mình. “Ta...” Tê một tiếng, ngoại bào bị rách để lộ đồ lót từ ngực đến tận hông, gió lạnh len vào da thịt, làm nàng nổi hết da gà, chuyện nàng lo lắng rất cuộc đã xảy ra.

Một mảnh yếm yểu điệu màu xanh lam rơi vào trong mắt Lãnh Phi, khóe miệng hắn khẽ nhếch lên mỉm cười lạnh lẽo “Thoạt nhìn bề ngoài ngươi không phải dạng nữ nhi mặc váy cài trâm nhưng bên trong lại rất giống”.

Cái tên này, đã lợi dụng rồi còn khoe khoang, Vô Song oán hận nghĩ thầm, nếu nàng trúng kế khích tướng của hắn mà mất đi vẻ bình tĩnh thường ngày, thì nàng đừng nghĩ chạy thoát khỏi hắn.

“Hiện tại đã chứng minh rồi, ngươi có thể buông tay chưa?”

“Không, ta còn muốn xác định một chút” Giọng nói của Lãnh Phi vừa dứt, theo thanh âm phát ra, cái yếm ngọc ngà nguyên vẹn của nàng bị hắt xé nát.

Vô Song hít một hơi khí lạnh, xấu hổ, giận dữ và sợ hãi lẫn át vẻ bình tĩnh thường ngày của nàng.

“Người vô liêm sỉ” Vì hai tay bị nắm chặt, nàng cố sức giơ chân lên muốn tấn công hắn, lại bị thân thể to lớn của hắn đè lại.

“Đừng lộn xộn”.

Nàng chú ý tới mũi nhọn lạnh lẽo trong đáy mắt của hắn dần dần tụ thành lửa nóng, dừng lại trên thân thể mịn màng trắng như tuyết của nàng, trắng đến nỗi hắn không nhìn được hít một hơi thật sâu.

“Người muốn làm gì? Đường đường là sát thủ Kiếm Ma mà lại làm ra những hành vi hạ lưu đáng xấu hổ như hái hoa tặc hay sao?” Bị ánh mắt dò xét đánh giá của Lãnh Phi nhìn chăm chú, Vô Song cảm thấy thân thể như bị lửa thiêu đốt, đuổi đi sự lạnh giá.

“Nữ nhân này” Vừa dứt lời, Vô Song còn chưa ý thức được hành động tiếp theo của hắn, môi của nàng đã bị Lãnh Phi đoạt lấy...

Đầu óc Vô Song trong nháy mắt không còn minh mẫn, kinh hãi biến sắc, Lãnh Phi hôn nàng?

Nam nhân này không phải chán ghét nụ hôn của nàng sao, vì sao hôn nàng? Một người luôn chủ động đối với nữ nhân như Vô Song lần đầu bị nam nhân cưỡng hôn, Vô Song không chán ghét nụ hôn của hắn, nhưng cũng không muốn hắn lợi dụng.

“A...Có thể nào dừng lại một chút, ta không thể thở được” Trong lúc Lãnh Phi nhả môi nàng ra, Vô Song miễn cưỡng thở dốc nói nhỏ.

Đây là lần đầu tiên sự nam tính của Lãnh Phi trở nên sôi trào, hắn phát hiện thân thể mình thêm khát nàng. Hắn muốn nàng thuần phục.

“Người đừng thô bạo như vậy, ta có thể tự mình cởi áo” Sóng mắt của Vô Song đầy mị hoặc, lưỡi liếm liếm bờ môi, khiêu khích dục vọng sâu thẳm nhất của nam nhân.

Tại kỹ viện nàng đã gặp qua không biết bao nhiêu nữ nhân đáng vẻ khéo gợi, nàng cũng học được vài phần biểu tình của họ.

“Người không muốn ta sao?” Hắn cúi xuống gần sát đôi môi nàng, ánh mắt tà mị lạnh lùng làm Vô Song không nhìn được rừng mình.

Vô Song cố làm ra vẻ bình tĩnh để áp chế sự sợ hãi trong lòng “Ta hiện tại ở trong tay người, võ công cũng bị người phong tỏa, người nghĩ ta có thể thoát được sao?”

“Người tâm cơ thâm trầm, gian xảo giống hồ ly, ta không thể không đề phòng”.

“Ta có thể xem lời nói của người như lời khen tặng không?” Ánh mắt nhìn xuống, Vô Song bất ngờ phản kích, nàng nhón chân lên hôn hắn. .daohoatiencanh.wordpress

Lãnh Phi không thể đoán được hành vi hồ đồ lớn mật của nàng, bị dọa đến sửng sốt ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp phản ứng, bỗng nhiên có một sự đau đớn sắc bén từ môi truyền đến, hắn không cần nghĩ ngợi vội đẩy Vô Song ra.

Vô Song bị đẩy ngã ngồi trên giường, vài giọt máu từ môi Lãnh Phi phun lên chu ti trên cổ tay nàng, nàng đã được tự do. Bằng trực giác nhanh như chớp nàng khép chặt hai vạt áo lại, cũng không quay đầu lại chạy nhanh về phía cửa, tay nàng chỉ xém chút xíu là đã có thể chạm vào cơ quan để mở cửa, đột nhiên thắt lưng nàng bị một cánh tay cứng như sắt thép kiềm chế, cổ bị kéo lại quay về phía hắn, lưng bị kéo áp sát vào lồng ngực cường tráng của hắn.

“Đối với người thật sự một khắc cũng không thể lơ lửng”.

Nữ nhân cũng có thể thông minh, dũng cảm, kiên cường giống nam nhân, đồng thời lại có vẻ nữ tính mềm mại yếu đuối, nàng không hổ danh là Tái Chư Cát.

Chẳng qua thời gian chỉ trong chớp mắt.

“Buông ta ra, ngươi là tên ác ma”. Lời vừa thoát ra từ miệng Vô Song, bàn tay đang kiềm chế cổ nàng chợt tăng thêm sức, cả người nàng bị hơi thở nguy hiểm của hắn bao phủ.

“Ta đúng là một ác ma, không phải chính ngươi gọi ta đến sao?”

“Ngươi muốn như thế nào?” Nàng bị bắt ngẩng đầu lên nhìn hắn, gương mặt câu hồn đoạt phách xinh đẹp của Lãnh Phi nở nụ cười quỷ dị yêu mị, vẻ tươi cười ngập đầy đáy mắt.

“Một khi ngươi đã dụ ta tới Tô Châu thì phải trả một cái giá nào đó”.

“Tiền hay bảo vật? Ra giá của ngươi đi!” Nàng dựa vào bản năng đàm phán của thương nhân hỏi hắn.

“Ngươi nghĩ ta sẽ để những vật phạm tục đó trong mắt?”

“Chờ đến lúc ngươi bị đói sắp chết, coi ngươi có thể nói chúng là vật phạm tục không?” Vô Song thầm nghĩ cái loại công tử con nhà giàu này làm sao có thể biết nghèo khổ là gì.

Tiếng phập phồng trong ngực cùng tiếng cười cuồng dã tà mị của Lãnh Phi từ phía sau truyền đến, đây là lần đầu tiên Vô Song nghe thấy tiếng cười của hắn, hùng hậu mạnh mẽ, nàng có cảm giác lỗ tai mình sắp bị phá vỡ.

Trong giây lát hắn ngừng cười, bàn tay như sắt thép kiềm chế gương mặt trắng nõn của nàng, nâng cằm nàng lên, khiến cho hai mắt nàng cùng hai mắt hắn giao nhau.

“Ta phát hiện còn có phương pháp khác thú vị hơn việc giết ngươi” Lãnh Phi thật sâu nhìn chăm chú Vô Song, nàng cảm thấy mình bị hai con ngươi màu đen của hắn hấp dẫn, giống như đang bị cuốn vào một cơn lốc xoáy.

Vô Song cười lạnh, cố gắng áp chế tâm trạng sợ hãi của mình “Thì ra các hạ muốn thân thể của ta?” Nàng không nghĩ hắn thiếu nữ nhân.

“Thân thể của nữ nhân ta không hiếm lạ”.

Nói đúng ra, nhà hắn có tiền có thế, vô số nữ nhân tự động dâng đến cửa, hắn căn bản không cần phí sức.

“Ta muốn trái tim ngươi phải thần phục ta”.

Miệng của nàng một lần nữa bị hắn điên cuồng chiếm đoạt.

Nếu như ngoài cửa không có người lên tiếng hỏi, chỉ sợ nàng đã bị hắn ăn sạch. Vô Song cảm thấy vô cùng nguy hiểm, cho dù võ công không bị phong tỏa nàng cũng không thể nào chống lại ánh mắt câu hồn lạnh lùng diêm lệ của Lãnh Phi đang chăm chú nhìn mình, ánh mắt đó khiến hai chân nàng mềm nhũn khi bị hắn ôm lấy.

Lúc này quần áo cả hai đều không chỉnh tề, nếu thủ vệ tiến vào nhìn thấy cho dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch.

Hiện tại đã canh hai cũng không còn sớm. Thủ vệ gác cửa bắt đầu hoài nghi, hắn mơ hồ nghe được tiếng động bên trong nhưng bởi vì cửa thạch thất quá kiên cố và kín vô cùng, mặc dù hắn nghe thấy tiếng động cũng không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

“Bằng mọi cách ngươi phải gọi hắn mở cửa” . Lúc này vạt áo rộng của Lãnh Phi mở ra để lộ vòm ngực màu đồng rắn chắc ai nhìn thấy cũng phải chảy nước miếng.

Vô Song đẩy hắn ra “ Chậm đã, không lẽ chúng ta đi ra ngoài như thế này, tốt xấu gì trước hết cũng phải thay quần áo sạch sẽ. Về ngoài rất quan trọng”

“Ngươi kêu thủ vệ đưa y phục vào đây còn ta đi tìm thanh kiếm”. Kiếm Ma mà không có kiếm khi muốn giết người chẳng lẽ phải dùng tay.

“Nhưng chỉ một mình ta biết Ngân kiếm giấu ở đâu” Vô Song có lòng tốt nói cho hắn biết. Lãnh Phi, người tưởng ta sẽ để ngươi đi lấy kiếm?”

Lãnh phi nghĩ thầm, nữ nhân này không có sự dẻo miệng thường thấy của các cô nương hoặc vẻ thẹn thùng của thiên kim tiểu thư, cũng không phải cô nương đẹp nhất hần từng gặp qua, nhưng nàng có nét độc đáo riêng, mỗi hành động gờ tay nhắc chân đều tràn đầy tự tin, mà điểm quan trọng nhất chính là nàng không sợ hần, ngay cả khi ở trong tay hần còn giảo hoạt nghĩ kế chạy trốn.

Người bình thường khi lâm vào phút giây sống chết đều tỏ vẻ đau khổ cầu xin tha mạng, các nữ nhân thì mặt mày tái mét, còn nam nhân thì tè cả ra quần, nàng chẳng những không sợ còn dám trừng mắt nhìn hần.

Với sát ý lãnh liệt, chỉ cần hần liếc một cái nữ nhân không dám nhìn thẳng sợ hãi rụt đầu giống như lá vàng rơi trong gió, ngay cả những cô nương bị thị tẩm cũng không dám nhìn mặt hần, những người gặp qua diện mạo thật của hần không có mấy người sống sót vì đó là điều kiêng kỵ, mà nàng không những chạm vào người hần còn hôn hần.

Khát vọng muốn có được nàng dâng trào như thác lũ chảy qua toàn thân, hần không nghĩ nhiều đoạt lấy nụ hôn của nàng, không ngừng chà xát khiến đôi môi như hai cánh hoa càng thêm đỏ ửng.

“A..dừng lại, có người chờ bên ngoài”. Vô Song nhanh chóng đẩy hần ra. Tên nam nhân này thật ngông cuồng e rằng không coi lễ nghi đạo đức vào đâu cả, hoàn toàn làm theo ý mình giống như khi hần giết người vậy.

Bị nàng cự tuyệt, ánh mắt của Lãnh Phi trầm xuống “Để ta đi giết tên thủ vệ phá đám” Vừa dứt lời hần liền nhảy xuống giường.

“Chậm đã” Vô Song kéo áo hần lại. “Dừng nên giết hần”

Làm như vậy không phải thông báo cho thiên hạ biết Tái Chư Cát nàng làm việc bất lực để Lãnh Phi chạy thoát. Hần giống như một yêu ma ở mọi lúc mọi nơi đều có thể động sát tâm muốn giết người.

Nếu hần thoát ra thạch thất này nàng không dám tưởng tượng bao nhiêu người trong Ý Hồng viện có thể sống sót, lòng nàng hiểu rõ một khi công lực của hần khôi phục hoàn toàn, thạch thất này căn bản không thể giữ được hần, chỉ cần một chưởng hần cũng có thể phá vỡ gian phòng, đến lúc đó tiếng nổ sẽ làm vô số người vô tội xung quanh bị chết.

Điều may mắn duy nhất là hần sẽ không giết nàng.

“Ta đi gọi người chuẩn bị quần áo, ít nhất có thể dụ tên thủ vệ rời khỏi, sau đó sẽ lấy kiếm cho ngươi.” Vô Song thở dốc nói nhỏ.

“Ngươi có ý đồ gì?” Nàng rất khôn khéo gian xảo hần không thể không đề phòng.

“Ta đâu dám, cái mạng nhỏ của ta vẫn còn nằm trong tay ngươi mà”. Vô Song cười cười. Nam nhân này thật sự không chút lơ là, lúc nào toàn thân cũng cảnh giác giống như dã thú đang rình mồi.

“Ta khuyên ngươi từ bỏ ý định muốn chạy trốn, nếu không ta sẽ khiến tất cả người trong Ý Hồng viện thay ngươi chôn cùng.” “Lãnh Phi nhẹ giọng nói, khiến cho sống lưng nàng lạnh giá. “Nghe rõ không?”

“Ngươi hét bên tai ta làm sao nghe không rõ?” Vô Song giận dữ, không biết từ khi nào Kiếm Ma cũng học được bộ dạng uy hiếp người khác.

“Ta có thói quen tự thử nghiệm, nếu đã nói ra thì bằng mọi cách phải thực hiện, nên bây giờ ta đi giải quyết đây”. Nhìn thấy Lãnh Phi nhảy xuống giường Vô Song sợ hãi lập tức ôm chặt thắt lưng hần.

“Để ta đi, ngươi đừng làm vậy” Lãnh Phi gầm nhẹ.

Vô Song nghĩ không nên khiêu khích hần! Không lẽ nàng đã quên người này vốn cuồng ngạo không câu nệ, giết người như rơm rạ sao?.

“Lần này ta tha cho ngươi, tốt nhất không có lần sau” Lãnh Phi không thể tin thân thể mình lại miễn cảm như vậy, vừa bị nàng chạm vào lập tức có phản ứng. Giây phút này hần không muốn giết người nữa, chỉ muốn cùng nàng triền miên.

Chạm đến đôi mắt sâu thẳm của Lãnh Phi, ánh mắt của hắn lúc này trở nên âm trầm giống như hai tia lửa bắn thẳng vào mắt nàng. Vô Song kinh sợ nhanh chóng đẩy hắn ra “ Ngừng tay có người đang chờ bên ngoài”

“Cứ để hắn chờ” Lãnh Phi xoay người một cái lập tức Vô Song đã rơi vào ngực hắn.

“Lãnh Phi! Ai nha, đừng làm trên giường máu chảy tùm lum ghê lắm” Vô Song cố tránh né Lãnh Phi đang điên cuồng cắn cắn vào gáy nàng.

Khi Lãnh Phi muốn giết người giống như dã thú mà khi động tình cũng giống dã thú.

“Trước hết chúng ta rời khỏi đây được không? Ta muốn ới quá” Âm thanh nũng nịu thoát ra từ miệng Vô Song làm cho bản thân nàng cũng không dám tin.

Đây là lần đầu tiên nàng dùng giọng điệu ngoan ngoãn để nói với một nam nhân, theo lý thuyết sẽ khiến nàng nổi da gà, nhưng Vô Song lại cảm thấy đó là một chuyện hết sức tự nhiên.

Lãnh Phi ngược đôi mắt như hai ngọn lửa lên nhìn nàng.

Một lúc lâu không ai nói chuyện cho đến khi giọng nói của tên thủ vệ truyền đến.

“Ta đi vào”

“Đừng vào đây” Vô Song la to nhảy xuống giường chạy đến cạnh cửa kéo chốt cơ quan, cửa đá hạ xuống lộ ra một lỗ nhỏ khoảng chừng bằng ngón tay.

“Nghe đây, ta cần hai bộ y phục sạch sẽ, hãy nhanh đi chuẩn bị” Nàng hướng về lỗ nhỏ để tên thủ vệ có thể nghe rõ hơn.

“Có phải đã xảy ra chuyện gì?” Tên thủ vệ hiếu kỳ hỏi.

“Người nhiều chuyện quá” Ngữ khí lạnh nhạt của Vô Song mặc dù không giận dữ nhưng không kém phần uy nghiêm.

“Dạ, Kinh Nhị” Thủ vệ nhanh chóng rời đi.

Vô Song buông tay ra đóng lỗ nhỏ lại.

“Bây giờ chúng ta tiếp tục” Không biết từ khi nào Lãnh Phi đã đứng sau lưng xoay người nàng lại, hai tay đặt lên vòng eo ôm chặt lấy nàng.

Vô Song còn chưa kịp phản ứng, miệng đã bị hắn đoạt lấy, thân thể nàng cảm nhận “lửa nóng” cứng rần giữa hai chân hắn đang cương lên.

Nàng thường ra vào kỹ viện sao lại không biết nơi phía dưới của nam nhân đại biểu cho điều gì. ? Trong lòng nàng bồn chồn vừa có chút bất an vừa có tia chờ mong.

Trong giây phút đang chìm đắm trong nụ hôn cuồng nhiệt của Lãnh Phi, bỗng nhiên thân hình Vô Song bị nhấc bổng lên . Hắn ôm lấy nàng hướng về phía giường ,động tác thật vội vã giống như chờ thêm một khắc cũng dư thừa.

Nàng thầm nghĩ có lẽ mình điên thật rồi mới muốn hắn ôm chặt lấy.

Nhiệt độ nóng bỏng như thiêu đốt khiến Lãnh Phi và Vô Song có cảm tưởng như mình đang nằm trên ngọn núi lửa với nham thạch đang sôi sùng sục. Hai người họ đang bơi trong bể dục vọng, thân mật triền miên, nếu không có tiếng đập cửa lần thứ hai vang lên, Vô Song nghĩ nàng sẽ bị hắn ăn không còn xương cốt.

“Kinh Nhị ta đã mang y phục tới” Tiếng gõ cửa ngăn lại động tác kế tiếp của Lãnh Phi.

Vô Song như bừng tỉnh, ánh mắt linh hoạt hé mở” Tốt lắm trước hết chúng ta hãy rời khỏi nơi này” Gió lạnh thổi qua thân thể trần trụi đã gọi về lý trí bị thất lạc của nàng.

Vô Song vội vàng tránh hắn đi đến cửa ẩn vào khối đá phía dưới lộ ra một đường hầm hẹp dài khoảng chừng nửa thước.

Từ bên ngoài không nhìn thấy cảnh vật bên trong, chỉ có thể nhìn đến chân.

“Đưa cho ta” Nàng nhanh chóng đóng cửa lại để tránh thủ vệ nhìn thấy dáng người trần trụi phía sau, sau đó xoay người đưa y phục cho hắn.

“Đừng mơ tưởng trốn đi, huyết trên người người chỉ mình ta có thể giải” Hiểu rõ thái độ nàng trở nên ngoan ngoãn chắc hẳn có ý đồ, Lãnh Phi nhẹ nhàng cảnh cáo.

“Người đa nghi quá” Vô Song dùng bất biến ứng vạn biến*không có hành động để đối phó mọi tình huống*, người lo cho người đi”.

“Cần sao không, dù sao sớm muộn người cũng là của ta”

Tên nam nhân này thật cuồng ngạo, tự cao tự đại. ! Quên đi, cùng hắn thương lượng giống như dùng đá đập vào chân mình vậy. Vô Song xoay người làm ra vẻ nhàn nhã bình tĩnh thay y phục sạch sẽ và áo bào ngoài, từng cái từng cái mặc vào.

Khi nàng mặc xong xoay người mới phát hiện hắn vẫn ung dung ngồi ở cạnh giường thông thả không kềm chế, mặc dù lưng trần trụi cũng không hề động tới mớ y phục kia.

“Sao người không mặc vào?” Không lẽ hắn muốn nàng hầu hạ?

“Lại đây” Hắn vút y phục qua cho nàng đứng thẳng giang hai tay ra dáng vẻ giống như đang chờ người hầu hạ.

“Không lẽ người muốn ta hầu hạ người mặc quần áo?” Bộ ngực rộng màu đồng cùng tấm lưng trần trụi bấp thính rắn chắc hiện ra trước mắt nàng, nhìn không rõ chính là những vết kiếm chần chịt sau lưng, có lẽ vì sau khi biến thành Kiếm Ma thương tích cũng nhiều hơn trước”

Tuy trong lòng bất mãn nhưng Vô Song vẫn giúp hắn thay đổi y phục, thừa dịp sờ một chút da thịt trơn bóng như tơ và rắn chắc như đá đây là chỗ khác nhau giữa nữ nhân và nam nhân.

Sau khi khoác áo bào ngoài vào, nàng ngẩng đầu lên nhìn ánh mắt sâu thẳm như màn đêm của hắn đang nhìn mình chăm chú không hề chớp mắt làm máu trong tim nàng như đông lại.

“Còn quần nữa”. Giọng nói trầm thấp như giai điệu mê hoặc lòng người.

Vô Song có vẻ nín ý loạn tình mê mẩn làm ra vẻ bình tĩnh, tươi cười “Không thể nào việc này cũng muốn ta giúp người?” Người cũng không phải là một đứa bé ba tuổi” Nàng không có can đảm nhìn xuống phía dưới của hắn.

Lãnh Phi liếc mắt đưa tình môi khẽ lên không nói một lời cầm lấy quần dài trên tay nàng từ từ mặc vào nhưng ánh mắt vẫn không rời gương mặt nàng.

Tim của Vô Song đập loạn xạ như đánh trống, không có can đảm nhìn xuống dưới, cũng không muốn tỏ vẻ yếu thế xoay người nhìn thẳng vào mặt hắn, chờ hắn mặc xong nàng mới thở phào không hiểu sao có một niềm tiếc nuối nóng bỏng dâng lên trong lồng ngực, giống như hối tiếc đã để vuột mất cơ hội có được sắc đẹp nam tính trước mặt mà nàng vốn thêm chảy nước miếng. .daohoatienhcanh.wordpress

“Dẫn ta đi lấy kiếm “Lãnh Phi phá vỡ không khí trầm mặc.

“Kiếm không có trong Y Hồng viện” Vì muốn cản trở hắn mở rộng sát giới giết thêm nhiều người nàng quyết định trước hết phải mang hắn rời khỏi nơi đây.

“Người đang tính toán muốn rời khỏi ta ?”

“Người suy nghĩ quá nhiều” Trong lòng Vô Song run sợ dò xét tính tình bất định của hắn, hắn so với tưởng tượng của nàng còn nguy hiểm hơn “Trước hết chúng ta hãy rời khỏi nơi này rồi tính”

“Người tốt nhất bỏ đi ý định chạy trốn trong đầu nếu không ta sẽ khiến người biết cái gì gọi là sống không bằng chết, cho cả nhà người chôn cùng”

Tên sát thủ này chỉ cần nói hai ba câu cũng không tránh khỏi đề cập đến việc giết người.

Tung tung tung.

Vô Song thông thả bước ra khỏi thạch thất hy vọng tràn đầy nhìn trời xanh mây trắng , trên mặt là gió mát dịu êm như vuốt ve.

“Kính Nhị ,lâu rồi sao hần còn chưa ra! Lãnh Phi trừng mắt không biểu lộ cảm xúc gì tao nhả đi ra khỏi thạch thất , tên thủ vệ bỗng thấy đầu óc quay cuồng té xỉu trên mặt đất không phát hiện Lãnh Phi ra tay như thế nào, mắt còn chưa nhìn thấy gì, lời nói đã giống như bị đông cứng lại.

“Thật phiền muốn chết! Người gặp qua mặt hần nếu không phải cả đời không nhìn thấy ánh mặt trời thì cũng nằm trong quan tài.

“Người giết hần rồi sao?” Vô Song nháy nháy mắt kính hải.

“Hần chưa chết” Lãnh Phi cười lạnh nhìn nàng đang ngồi xuống thăm dò hơi thở của tên thủ vệ, Lãnh Phi bồi thêm “ Hay là ta cắt một lông tay, tặng thêm một quyền nữa”

Vô Song vội vàng nắm tay kéo hần đi “ Không phải người vội vã muốn lấy kiếm sao” Cách tốt nhất chính là mang nhân vật nguy hiểm này rời khỏi nơi dân cư đông đúc, Vô Song nghĩ thầm

“Kính Nhị, tìm người còn khó hơn lên trời nữa”

“Tiểu Liên sao người ở đây?” Vô Song tức giận và lo lắng nhưng vẫn cố tươi cười vì không muốn làm Lãnh Phi nghi ngờ.

“Tiểu thư bảo ta ra hậu viện hái hoa bỏ vô nước cho nàng tắm” Tiểu Liên nói xong liền giơ cái giỏ bằng trúc trên tay lên, bên trong có rất nhiều hoa muôn màu muôn sắc, hương thơm phảng phất bay vào mũi, bất chợt Tiểu Liên ngưng bắt ngậy ngốc nhìn chăm chú vị công tử với vẻ ngoài đẹp đẽ phía sau Vô Song, nói chưa dứt lời cả người đã ngã xuống.

“Nàng phải chết vì nhìn thấy diện mạo thật của ta.” Lãnh Phi định điểm huyệt chết của Tiểu Liên nhưng bị Vô Song ngăn lại.

“Tiểu Liên không phải là người nhiều chuyện” Vô Song thật sợ hãi khi nhìn thấy Lãnh Phi gặp một người giết một người , vội vàng ôm lấy thắt lưng hần nói “ Chúng ta mau rời khỏi nơi đây”

“Người thiếu ta một mạng”

Vô Song thở dài “Được rồi, người có thể che mặt lại không? Đợi chút nữa ta đem người bên ngoài trả lại cho người” Tránh cho hần gặp một người giết một người.

Giọng nói bình tĩnh của Lãnh Phi cho thấy giết người đối với hần cũng giống như đang bàn luận về thời tiết, thật không hiểu Lãnh Phi được nuôi dưỡng như thế nào mà tính tình lại trở nên như vậy? Bỗng nhiên nàng đối với giai đoạn hần mất tích nơi Thân Kiếm Sơn Trang cảm thấy có hứng thú, theo tài liệu ghi lại hần bị cướp đi sau đó tự mình phá vòng vây giết sạch bọn bắt cóc, không biết hần đã gặp qua tao ngộ gì khiến hần biến đổi lớn trở thành một kẻ cực đoan ? Còn việc năm đó vì chuyện gì quan phủ áp chế đến nỗi Thân Kiếm Sơn Trang dù có thế lực lớn mạnh cũng không thể một tay che trời?”

Vô Song quyết định phải điều tra cẩn thận những chuyện này.

6. Chương 6

Edit huongntd

Beta: Phu Dung

Đứng trước cửa Kinh gia, Vô Song do dự xem nên mang Kiếm Ma vào không? Nàng hối hận tự nhiên mình lại đem Ngân kiếm cất trong hòm đồ quý.

Vô Song trầm nghĩ, thôi không cần lo lắng, hai người cứ việc cùng nhau vào Kinh gia sau đó thêm mắm thêm muối . Cho dù chuyện bức hôn kia truyền tới tai phụ thân, nàng muốn không gả thì không ai làm gì được nàng. Vô Song chỉ không hi vọng chẳng may ai đó liếc mắt nhìn Lãnh Phi một cái khiến hần trở thành nhân vật quan trọng!

Thật may, dọc đường đi trừ người hầu cúi chào nàng, không ai dám liếc mắt nhìn Lãnh Phi, điều này khiến nàng buông một tiếng thở dài, xem ra nhà nàng dạy dỗ người làm thật thất lễ với khách. Thật ra nàng là chủ, còn bọn họ chỉ muốn giữ miếng cơm manh áo.

Giống như đang đi vào chỗ không người, Lãnh Phi không coi ai vào đâu cả, chỉ đi theo phía sau nàng.” Đây là nhà người à?”

” Cần ta gọi toàn bộ người hầu xếp hàng hoan nghênh người dời gót tới đây không ?” Vô Song cần nhìn một cách yếu ớt, không dám lớn tiếng, ai biểu võ công của nàng không bằng hần.

” Người muốn ta gặp họ ?” Nàng không sợ hần đụng ai giết nấy sao?

” Ta nghĩ không sao, sống chết có mạng, họa phúc do trời.” Cho dù hần không động thủ, biết đâu chừng uống nước cũng có thể nghẹn chết, đi đường cũng bị ngã chết, hay gặp phải đầu trâu mặt ngựa ở giữa đường.

” Nhà người đang có khách ?” Chưa đi đến đại sảnh hần đã mở miệng hỏi.

” Người nghe được sao?” Ánh mắt khâm phục chợt lóe lên trong mắt Vô Song rồi biến mất, nếu hần thực sự đại khai sát giới muốn giết người, nàng sợ cho dù Bồ Tát tới đây cũng khó bảo toàn tính mạng của mình.

”Ta nghe được tiếng của hai nam nhân có giọng điệu hách dịch.” Lãnh Phi trả lời.

Đột nhiên có một cơn gió mạnh thổi đến, làm cả người nàng ngã vào lồng ngực ấm áp của Lãnh Phi suýt chút nữa nàng không thể đứng dậy được.

Vào lúc này, cửa đột nhiên mở ra, Kinh Tề Tư dẫn đầu, theo sau ông là hai người quan lại mặc cẩm bào hoa lệ. Nàng không nghĩ ngợi nhiều đẩy Lãnh Phi tránh đi.

” Người nên tránh mau.” Nàng muốn hần ẩn nấp vì hiện tại tuy hần có dáng điệu và thái độ của con người, nhưng ai biết khi nào hần sẽ trở nên hung dữ.

” Kinh lão gia, không cần tiễn, chúng tôi còn phải trở về báo cáo với Lục Vương gia.” vị quan vừa lên tiếng dường như chú ý đến chỗ hai người họ đang đứng.

” Nếu vậy ta không tiễn.” Kinh Tề Tư sai người làm đưa hai vị quan ra cửa.

” Vô Song, đứng lại!” Bỗng nhiên Kinh Tề Tư xoay người, nếp nhăn nơi khóe mắt không giấu được ý cười, ông dường như không chú ý tới Lãnh Phi đang đứng ở góc khuất.

” Phụ thân, có việc gì sao?” Vô Song cố ý đứng chắn ngang tầm mắt của phụ thân mình

Không phát hiện sự khác thường của nàng, Kinh Tề Tư đột nhiên cao hứng nói “ Con biết không? Lục Vương gia hôm nay phái người đến nhà ta thăm hỏi.”

”Vâng” Không cần suy đoán , chỉ nhìn gương mặt tươi cười khoa trương của phụ thân nàng cũng có thể đoán được ý đồ của ông.

” Con không hỏi xem vì sao họ đến ư? Lục Vương gia muốn cùng chúng ta kết thông gia, hần thay đứa con độc nhất là Nhã Vương tới cầu hôn. Không ngờ Kinh gia chúng ta có một ngày vui mừng đến thế. Có con gái như vậy thật làm rạng rỡ tổ tông, dòng họ được thơm lây. Có thể đem Vô Song, một vấn đề hóc búa khó giải quyết rũ bỏ, Kinh Tề Tư cảm thấy đời này không còn gì phải hối tiếc.

” Ta không có hứng thú.” Nhìn nét mặt lạnh lùng không cảm xúc của Lãnh Phi, Vô Song trả lời một cách lơ lửng.

Trong khi đó vị phụ thân kia vẫn cao hứng bàn luận,” Song nhi, nhi tử của lục Vương gia là Nhã Vương tuần tú nhỏ nhà, học văn phong phú rất giống khí phách của Lục Vương gia, hần thật sự rất khá , hơn nữa nghe người của Lục Vương gia nói Hoàng Thượng có ý tứ hôn, vì vậy.....”

” Vì vậy phụ thân liền thay ta đồng ý.” Nàng rất hiểu phụ thân của mình.

” Song nhi, phụ thân đây là tính toán cho tương lai của con, chờ con gả cho Nhã Vương, con sẽ trở thành Vương phi, ngôi hưởng vinh hoa phú quý, có được quyền thế địa vị, rất nhiều cô nương hy vọng bay lên cao thành phượng hoàng cũng không cơ hội, con còn chê gì nữa.” Lòng mẹ Kinh Tề Tư nương lên ,nhấn lại.

” Ngay cả Thái tử phi ta còn chưa hứng thú, huống chi là vị trí Vương phi nhỏ nhỏ.” Nàng lẩm bẩm.

” Người nói gì?” Vì không nghe rõ Kinh Tề Tư bước tới trước mặt Vô Song, hạnh phúc lớn nhất đời của một cô nương chính là tìm được lang quân như ý, người cũng không còn nhỏ, cả ngày nam không nam, nữ không nữ còn ra thể thống gì? Hơn nữa thành hôn có gì không tốt? Thành hôn còn có lão công tin cậy, hơn nữa thân phận của đối phương rất tôn quý, địa vị Lục Vương gia hơn người, người còn gì không vừa lòng, hãy nghe phụ thân một lời đi.....”

Vô Song liếc mắt nhìn trộm Lãnh Phi, thấy mặt hắn không hề thay đổi, cảm thấy bất an, nàng vội chuyển đề tài, ” Phụ thân, người muốn trèo cao làm hoàng thân quốc thích thì tự mình lấy đi, ta còn có việc.”

” Người nói vậy là sao? Trai khôn dựng vợ, gái lớn gả chồng, việc này ta đã đồng ý, thật vinh hạnh khi Lục Vương gia tự mình sai người tới thăm hỏi đặt vấn đề.”

Vô Song trừng mắt phụ thân bỗng nhiên chú ý tới thân hình của Lãnh Phi như ma quỷ đang nhẹ nhàng chuyển động, giống như một cơn gió nhẹ thổi qua tai Kinh Tề Tư, sau đó chỉ thấy hắn thông thả đứng phía sau phụ thân mình, khiến nàng cứng miệng không thể nói được gì.

Kinh Tề Tư nhin không được rùng mình ,” Vì sao bỗng nhiên cảm thấy lạnh lạnh Ta mặc kệ, việc này quyết định như vậy, còn nữa ngày mai người bắt đầu mặc nữ trang , bỏ bớt cách ăn mặc nam không ra nam nữ không ra nữ đi.....” Ông xoa người thật nhanh, bắt gặp dáng người xinh đẹp đầy vẻ nguy hiểm của Lãnh Phi, khiến ông ngây người một lúc, còn Vô Song thì kinh hãi giống như ngừng thở, đang nghĩ cách ngăn cản Lãnh Phi giết người, chỉ nghe Kinh Tề Tư nói:” Này này..... Vì sao người lại mang cô nương này trở về đây?”

Vô Song ngã sang một bên, thật không may không chỉ thần kinh mà mắt của phụ thân cũng bị lão hóa rồi.

Cô nương! ánh mắt Lãnh Phi trở nên thâm trầm.

” Ta cùng nàng còn có chuyện phải bàn.” Vô Song không nói hai lời chạy nhanh kéo Lãnh Phi vọt vào trong phòng, đỡ phải nghe phụ thân hỏi đông hỏi tây làm lộ ra hết.

Nàng chưa muốn gả cho người khác!

” Người phải thành hôn sao?” Lãnh Phi đi theo bên người Vô Song im hơi lặng tiếng giống như cái bóng của nàng, nếu không phải hắn vừa lên tiếng , và những cơn gió lạnh thổi qua, nàng thiếu chút nữa không nhớ sự tồn tại của hắn.

” Đó là ý của phụ thân, người muốn ta lập gia đình.” Nàng nói nhẹ như gió thoảng qua.

Vừa nghe xong , ngực của Lãnh Phi đau nhói nhưng hắn chỉ hỏi lãnh đạm : ” Vậy còn người thì sao?” Bỗng nhiên hắn thật mong đợi câu trả lời của nàng, thậm chí lấn át cả dục vọng muốn giết người.

” Ta? Người đang hỏi chuyện ta phải gả cho Nhã Vương làm Vương phi sao?” Thoáng liếc thấy nét mặt lạnh lùng của Lãnh Phi, nàng thông minh nhanh chóng suy nghĩ đến sự biến đổi này, sát thủ Kiếm Ma lãnh khốc bắt đầu bị ảnh hưởng bởi nàng nha? Mối Vô Song thoáng nở nụ cười nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ bình thản ung dung.

Lãnh phi không nói gì.

” Tốt rồi, làm Vương phi không bằng làm người thường ung dung tự tại.”

Không còn vẻ mất mát, Lãnh Phi trở nên bình tĩnh không còn vẻ dao động vừa rồi, yên lặng như mặt hồ êm ả

Vô Song thông minh sắc sảo thăm dò trái tim của hắn một chút không hiểu sao cảm thấy trong lòng rất vui sướng. Hiểu kỳ giống như một nữ nhân đang yêu, chẳng lẽ cảm giác này gọi là rung động sao.

Chẳng lẽ nàng thích hắn?

Vô Song sợ hãi vỗ nhẹ vào mặt mình, nàng vốn bình tĩnh cơ trí. Sao có thể như thế được? Nàng nghĩ mình thích nữ nhân nhưng vì sao đối với nam nhân kia lại rung động? Không lẽ nàng rung động vì vẻ mặt còn đẹp hơn Tây Thi kia sao ?

Nàng không nhin được liếc trộm hần , bỗng nhiên hần cũng quay lại không hề báo trước, bốn mắt nhìn nhau khiến tim nàng đập thành thịch. Vô Song vội vàng thu hồi ánh mắt, hai má nóng bừng.

“Hãy đi bên này”. Vô Song phá vỡ im lặng giả vờ chỉ dẫn thật tự nhiên.

“Đừng quên mạng người là của ta”. Lãnh Phi tuyệt đối không cho phép bất kỳ kẻ nào mơ tưởng tới tất cả đồ vật của hần , cho dù Vương gia cao quý cũng vậy.

Vô Song cố nén thất vọng và kích động trong lòng đưa tay đẩy cửa thư phòng.

“Tiểu thư người cuối cùng đã trở lại”. Thu Cúc đáng thương ngồi sau án thư nhìn nàng giống như vị cứu tinh, cũng thoáng thấy nam nhân xinh đẹp phía sau nàng. “Tiểu thư, vị công tử này là...”

Không hổ là Thu Cúc của ta, chỉ cần liếc mắt đã nhìn ra dáng vẻ của hần không giống nữ nhân , vậy mà phụ thân lại bảo hần là nữ nhân.

Vô Song cầm tay Thu Cúc hôn nhẹ, cử chỉ này khiến Lãnh Phi thấy vô cùng chướng mắt, “Buông nàng ra!” Một ngón tay hần đã điểm huyết của Thu Cúc.

Vô Song vội vàng buông tay, sợ tính khí thất thường của Lãnh Phi sẽ làm hại Thu Cúc. Thu Cúc chính là trợ thủ đắc lực của nàng, nếu thiếu Thu Cúc nàng không thể dạo chơi khắp nơi được.

Thật kì lạ! Đây là lần đầu tiên vị tiểu thư không sợ trời sợ đất này trở nên vâng lời đến thế, hơn nữa đối tượng lại là một nam tử đẹp trai nàng chưa từng gặp qua.

“Vị này chính là Lãnh Phi, người biết là tốt rồi không cần nhắc nhở, bây giờ ta muốn đi tới chỗ giấu kho báu người tiếp tục làm việc đi”. Vô Song túm lấy Lãnh Phi đi vào phòng.

“Tiểu thư người không thể như vậy ”, Thu Cúc than thở, hầu hạ một chủ nhân khôn khéo không biết may mắn hay bất hạnh nữa?

Nhưng từ nhỏ sống với tiểu thư lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nàng mang nam nhân về nhà, xem ra từ nay lão gia không cần lo lắng tiểu thư không giống người thường. Trong ánh mắt tiểu thư , nàng có thể nhìn ra tình cảm ấm áp như mùa xuân.

Bước vào căn phòng màu lam, vén lên tấm màn mỏng mỏng, khuê phòng được bài trí vô cùng thanh lịch và sạch sẽ giống như không có người ở khiến Lãnh Phi chợt nhớ tới lời đồn đãi trong truyền thuyết. Nhị tiểu thư của Kinh gia không thích nam nhân chỉ thích dạo chơi chốn kỹ viện nhiều khi cả đêm không về, chẳng lẽ đó là sự thật?

Vô Song nhẹ nhàng kéo dây treo trên giường, bức tường lập tức mở ra để lộ một mật thất tối tăm , sau đó nàng cầm lấy ngọn đèn trên bàn.

“Đi theo ta! Mật thất này ngoài ta ra, người là người đầu tiên bước chân vào , ngay cả cha ta cũng không biết”. Vô Song dẫn hần đi vào mật đạo “Cẩn thận chỗ này có bậc thang”. Đại tỷ của nàng và Thu Cúc dù biết cũng không đi vào.

Khi nàng dịu dàng cầm bàn tay to của hần , một sự lo lắng từ lòng bàn tay truyền đến trái tim lãnh liệt khô héo của hần, khiến Lãnh Phi không tự chủ nắm chặt lấy tay nàng.

“Những vật nơi này ta đã sưu tầm từ nhỏ , cũng có nhiều kỷ niệm”. Nàng dẫn hần đi vào một gian phòng bằng đá , đẩy cửa gỗ ra, ánh mắt lóe lên vẻ tự hào ánh lên tia sáng chói mắt.

Một viên dạ minh châu rất quý giá được khảm trên vách tường đá, hàng loạt những ngăn tủ được sắp xếp ngay ngắn, có sách vở, còn có binh khí và những cuộn tranh rực rỡ muôn màu, nhìn rất thích mắt.

Vô Song thổi tắt ngọn nến, đi đến chỗ cất binh khí lấy ra thanh kiếm có tơ lụa quấn quanh đưa cho hần, “Ta giúp người bảo quản tốt lắm”.

Lãnh Phi ném sợi dây màu đỏ lên không trung , dùng kiếm chém. chém, lập tức những mảnh màu hồng từ từ rơi xuống đất , thanh kiếm lóe sáng, rơi vào cái cổ trắng nõn của Vô Song, đôi môi cười lạnh uy hiếp khiến nàng lạnh run cả người

Vô Song vẫn bất động như cũ, đôi mắt mở to sáng ngời thật linh hoạt nhìn hấn chăm chú bởi vì nàng biết hấn sẽ không giết nàng.

“Người không sợ sao?”

“Nếu ta sợ đã không mang người đến đây” . Nàng cười khanh khách không cố ý đưa cổ sát mũi kiếm sắc bén.

Trái tim hấn hoảng hốt vội vàng thu kiếm về. Thì ra hấn cũng sợ kiếm sẽ khiến nàng bị thương! Có thể nào hấn thật sự yêu thương nàng? Hành động này có thể giải thích là do hấn phải lòng nàng!

Lãnh Phi hí mắt lại bất ngờ không để cho nàng kịp phòng bị kéo tay nàng ngã vào lồng ngực hấn “ Người đang khiêu khích ta? Người là nữ hồ ly gian xảo”

Vô Song cười dịu dàng “ Vậy người đã trúng kế?

Bỗng nhiên nàng cảm thấy gương mặt mang mặt nạ của hấn thật khó coi, liền vươn tay chạm vào mặt hấn, thật bất ngờ hấn không hề cự tuyệt hành động cần rở của nàng.

Nàng thuận lợi kéo mặt nạ xuống , đồng thời Lãnh Phi cũng mãnh liệt hôn lên môi nàng, thêm khát giống như người đang ở trong sa mạc, giống như trời hạn gặp mưa.

Dường khí của nàng bị hấn đoạt mất, hai chân mềm nhũn , thở dồn dập rên rỉ nhỏ giọng “ Giường...ở bên ngoài điện” . Chưa dứt lời thân thể của nàng đã bị nhấc bổng lên, nàng hoảng hốt hai tay vòng qua cổ hấn.

Một tay hấn nâng hông nàng lên ôm lấy, một tay cầm kiếm bước nhanh ra khỏi gian phòng bằng đá.

Trên đường đi ra cơ thể hai người như dính chặt vào nhau không có một khe hở, Vô Song có thể cảm nhận được mỗi chỗ biến hoá trên thân thể hấn, chính là bộ vị dương tính ở dưới của hấn.

Bỗng nhiên nàng cảm thấy có chút hiếu kỳ, chẳng lẽ thân thể của nam nhân đều dễ bị kích động như vậy? Hấn có thể khống chế thân thể của mình không? Nàng chợt nhớ chuyện Vũ Văn Phượng hiến thân, không biết khi đó hấn có phản ứng hay không? Không hiểu sao một cảm giác chua xót dâng lên trong lòng nàng.

Nàng phát hiện thì ra mình cũng ghen.

Trở lại phòng , hấn nhả môi nàng ra , đem nàng đặt trên giường “Người lại phân tâm?” ! Ánh mắt sáng ngời như khóa chặt trên khuôn mặt ửng hồng của nàng, dung nhan say đắm lòng người , hấn không thể không thừa nhận không có nam nhân nào có thể cưỡng lại không động lòng hay hôn nữ nhân này.

“Nói thật cho ta biết người bao lâu động dục một lần? Vô Song đẩy hấn ra, ngồi xuống giường.

“Không có” . Động dục? Nói hấn là heo chó sao?

Vậy không nên tiếp tục yêu nữa? Vô Song không khỏi mừng thầm .

“Không ai gần gũi ta có thể sống sót”. Trừ nàng!

“Có phải ta nên cảm thấy vinh hạnh ? Ánh mắt Vô Song như có nhiệt lưu truyền đi, hiện ra vẻ thông minh , nụ cười quyến rũ mê hồn, ngón tay nhỏ và dài không nhịn được vuốt ve bộ ngực rắn chắc của hấn, không ngoài ý muốn nàng có thể cảm nhận ngực hấn đang phập phồng chấn động, hô hấp cũng trở nên dồn dập nặng nề, tiếng cười ngân vang bật ra khỏi môi nàng.

“Người thật là một tiểu ma nữ” Lãnh Phi đặt kiếm xuống bên cạnh, khóa chặt nàng trên giường, nằm đè lên cơ thể mềm mại của nàng, hai người hôn nhau quên cả đất trời.

7. Chương 7

Edit Phu Dung

Trong giang hồ đang bàn tán không ngừng về một tin quan trọng, không phải tin ai bị đánh bại, hay ai trở thành thiên hạ đệ nhất, mà chính là hoa khôi của Tô Châu, Tô Liễu Liễu Ý Hồng viện đã bị người ám sát. Nàng bị giết đêm qua, không biết là do ai làm, ngay cả tuần phủ cũng bị kinh động. Sau khi khám nghiệm

vết thương tại hiện trường đã đưa ra kết luận là do một thanh kiếm vô cùng sắc bén gây ra mới có thể khiến đầu rơi xuống đất mà không thấy máu.

Hiện tại mọi người đều nhớ tới lời đồn đãi về bảy tuyệt kiếm phong hiểm, Kiếm Ma đoạn hồn, khi giết người kiếm vừa xuất ra chưa thấy máu đã thấy đầu rơi xuống đất.

Sự kiện này khiến nam nhân trong giang hồ giậm chân tiếc rẻ, còn nữ nhân thì vỗ tay hoan hô.

“Người làm vậy được không?” Lãnh Phi không thèm liếc bao bố xa xa đứng cái đầu khiến Vũ Văn Phương điên cuồng một cái, đã ném nó vào trong lửa.

“Khi nào thì một sát thủ như người cũng trở nên mềm lòng?” Vô Song nhìn cái đầu được hóa trang thành Tô Liễu Liễu, không, nên nói nó là của sát thủ Huyết hoa hồng Tô Lưu Ngọc mới đúng.

Vừa nghe Vô Song tiến vào phòng nói muốn giết nàng, Tô Liễu Liễu còn tưởng rằng Vô Song đang đùa giỡn, sau đó nhìn thấy nàng mang đến trang phục cùng với đạo cụ, và lôi ra một thi thể của nữ tử vừa mới chết không lâu, Liễu Liễu mới tỉnh ngộ biết rằng Vô Song muốn giúp nàng khôi phục lại tự do, nàng không nói hai lời dốc hết toàn lực phối hợp.

Vô Song tìm một thi thể giống như Tô Liễu Liễu chặt đầu, sau đó hóa trang thành Tô Liễu Liễu của Ý Hồng viện rồi giao cho Vũ Văn Phương. Như vậy Tô Liễu Liễu có thể trở lại làm một sát thủ mà nàng thích còn Kiếm Ma cũng coi như đã hoàn thành nhiệm vụ.

“Chuyện Tô Liễu Liễu bị giết có phải do người truyền ra? Nếu không Vũ Văn Phương làm sao không thèm nhìn qua cái đầu trong bao đã nhảy lên vui mừng như điên.

Miệng lưỡi con người quả thật đáng sợ, một truyền ba, ba truyền mười, sự thường lời đồn lan ra rất nhanh. Vô Song phe phẩy quạt cùng Tô Lưu Ngọc cười ngửa.

“Còn nàng kia là ai?” Trùng mắt nhìn người giống như khối băng đang cùng Vô Song cười chung con ngựa, Liễu Liễu không nhớ trong giang hồ có một nhân vật đặc sắc như vậy. Về đẹp không có gì có thể so sánh, khí chất lạnh lùng diêm lệ, tao nhã mà một hoa khôi như nàng cũng không bằng. Liễu Liễu không nhận được hỏi “Nàng có phải là người thay thế vị trí hoa khôi Tô Châu của ta không?”

“Hắn ư?” Vô Song phì cười “Hắn là nam nhân” Không trách Tô Lưu Ngọc được, lần đầu tiên nàng nhìn thấy Lãnh Phi cũng bị choáng váng, cũng nhìn đến ngây ngốc.

Tô Liễu Liễu như chợt nghĩ ra..ai da ! Nàng như thế nào lại quên, Vô Song có thể cải nam trang thì hắn cũng có thể cải nữ trang. Muốn làm hoa khôi dễ như trở bàn tay chỉ cần hắn phối hợp.

“Không cần nghĩ” Đường như nhìn ra ý đồ xấu xa của Vô Song, Lãnh Phi lạnh lùng đánh tan ý niệm vừa mới chớm trong đầu nàng. Nàng ảo não thù người.

“Kính Nhị..người đi đâu mang về một nam nhân tuần tú như vậy?” Ngay cả bản thân là một sát thủ máu lạnh như nàng khi nhìn hắn tim cũng đập thình thịch.

Xem là muốn lấy tiền. Trước kia chỉ cần có người liếc nàng một cái, nàng không ngần ngại móc mắt hay khiến hắn đi gặp Diêm vương.

“Không thể nào...Hắn cổ quái như vậy như thế nào cùng giang hồ đệ nhất sát....sát....không thể nào! Sắc mặt của Tô Lưu Ngọc trắng bệch không còn chút máu.

“Người trở thành thông minh từ khi nào, có lẽ ăn nước miếng của ta nhiều cũng có chỗ hữu dụng nha. Vô Song vừa dứt lời muốn thừa dịp hít vào hương thơm của Liễu Liễu, nhưng thất lưng đã bị một bàn tay mạnh mẽ như sắt thép giữ lại.

“Ngồi xuống” Lãnh Phi trầm giọng. Thật không hiểu nổi thiếu nữ này ngay cả một chút vẻ tiểu thư khuê các cũng không có, khó trách Kính Tề Tư muốn nhanh chóng gả nàng ra ngoài.

Đối với một nữ nhi thích giả dạng nam nhân, một thiên kim đêm ngày dạo chơi nơi phố liễu phường hoa thử hỏi phụ thân nào có thể chịu được loại đả kích này?

Mặt của Tô Lưu Ngọc tái nhợt, tay ghì dây cương, quay đầu lại “ Kinh Nhị, chúng ta cáo từ ở đây” Nàng vội vã giục ngựa rời đi, ngay cả chào Lãnh Phi cũng quên luôn.

“Chạy trốn thật mau, thật không cam lòng mà, chưa đụng chạm được gì” Vì ngại chủ nhân của hai cánh tay cứng như sắt, hại nàng không dám hôn Liễu Liễu chào từ biệt.

“Người là nữ nhân của ta” Sau khi hấn nhận định, chỉ cho phép nàng nghĩ tới một mình hấn, trong lòng nàng chỉ nên có hấn.

“Nhưng nàng là bằng hữu của ta” Vô Song bĩu môi “ Xem đi” sau khi có hấn nhúng tay vào quần bên đông quần bên tây, nàng ngay cả chút tự do cũng không có.

“Bằng hữu phải không? Ta đây đi giết nàng” Sát khí hiện lên trong đáy mắt Lãnh Phi, đồng thời tay hấn cũng đặt lên kiếm.

“Đừng làm vậy, ta chỉ nói giỡn” Động chút là giết người nàng chỉ sợ một ngày nào đó bản thân nàng cũng không tránh khỏi kiếp nạn.

Nhìn ra suy nghĩ trong lòng nàng Lãnh Phi lên tiếng “ Ta sẽ không giết người, chỉ cần người ngoan ngoan nghe lời”

“Vậy người có thể giải huyết trên người ta không?” Hại nàng không thể thi triển võ công , chỉ có thể cười ngựa không thể dùng khinh công.

“Mấy ngày trước khi chúng ta thành thân ta sẽ giải, đợi xem biểu hiện của người , tốt rồi nói” Lãnh Phi vùi đầu vào gáy của nàng tham lam hít hương thơm.

“Nói vô nghĩa” Vô Song tức giận

“Hay không cần đợi tới đêm động phòng hoa chúc” Lãnh Phi dùng nụ hôn che cái miệng nhỏ nhắn hồng tươi của nàng, không thềm quan tâm đến ánh mắt hiếu kỳ của người qua đường, ánh mắt của họ lấy làm quái lạ khi nhìn hai thân hình của nam nữ ở trên đường không ngừng hôn nhau.

Lãnh Phi giống như cái bóng đi phía sau nàng, nếu không muốn nói cái bóng mà nói là ma quỷ cả ngày bám theo nàng cũng chính xác.

Vô Song buồn bực đến phát điên vì nàng đi đâu cũng không thoát khỏi hấn.

Khi bàn chuyện làm ăn hay tiếp khách, chỉ cần có người tới gần nàng mười thước , mặc kệ là nam hay nữ đều bị ánh mắt lạnh lẽo quyết liệt của hấn nhìn không dám tới gần.

Ngay cả đi xem pháo hoa hấn cũng đi theo, đôi khi cô nương muốn đụng tay đụng chân với nàng, Ngân kiếm của hấn thậm chí vung lên vừa vịn dừng lại cách cổ cô nương đó vài tấc khiến ai ai cũng bị dọa sợ tới mức không dám làm bậy.

Tiểu Liên là người duy nhất không sợ chết, khiến nàng đỏ mặt hơi lạnh cũng cảm động rất nhiều bởi vì còn có người không sợ chết trung thành với nàng.

“Kinh Nhị, sau khi tiểu thư nhà chúng ta chết đi, Tiểu Liên còn lại một mình bơ vơ, không nơi nương tựa. Tiểu Liên nguyện cả đời hầu hạ, xin Kinh Nhị hãy thu dưỡng ta”. Tiểu Liên đến gần nàng ba thước quỳ xuống, khiến gân xanh trên trán của Lãnh Phi bắt đầu nổi lên.

“Người đứng lên trước đi” Tay Vô Song vừa tính chạm vào Tiểu Liên, nhưng chợt nhìn thấy con người màu hắc đồng bên cạnh lóe lên, nàng run sợ lập tức rút tay về bảo Tiểu Liên “Có gì đứng lên rồi nói sau”

Tiểu Liên nghĩ mình không được ở lại, chợt khóc nức nở. Nàng hiểu mình đã mất đi sự che chở của hoa khôi Tô Liễu Liễu, Kinh Nhị sẽ để nàng tự do lựa chọn bởi rượu bán rẻ tiếng cười, hay rời khỏi đây. Thiên hạ rộng lớn, bản thân nàng lại không có tài năng, ngoài cách làm nha hoàn hầu hạ người khác, không biết còn có thể làm gì? Nếu không may gặp phải một chủ tử xấu xa, so với ở Ý Hồng viện càng tồi tệ hơn thì sao?”

Nàng nguyện hầu hạ Kinh Nhị cũng không muốn lưu lạc nơi chốn phong trần.

“Vậy người muốn rời khỏi đây? Ta có thể an bài một gia đình tốt cho người” Có lẽ bởi vì Vô Song coi Tiểu Liên như tiểu muội, nên không muốn để nàng đi.

Vô Song bắt đầu dĩ không có biện pháp, sức thu hút trời sinh đối với tiểu nữ nhân của nàng khiến Tiểu Liên si mê cũng không phải lỗi nàng, tại sao Lãnh Phi lại trừng mắt nhìn nàng ?”

“Thật có lỗi, chỉ sợ tướng công nhà ta không đồng ý”

“Cái gì, Kinh Nhị ngươi phải thành hôn ? Chuyện này sao có thể? Nếu thiếu ngươi việc làm ăn của Ý Hồng viện sẽ bị tổn thất rất nhiều! Đó là tiếng hô kinh ngạc của Lý ma ma.

“Kinh Nhị ngươi sao có thể kết hôn, ngươi là nam mà!” một vài cô nương không thể chấp nhận sự thật vẫn cho rằng Vô Song là nam.

“Kinh Nhị ngươi không thành hôn được không? Ta sẽ hầu hạ ngươi cả đời ! Có cô nương muốn khóc sắn lòng hầu hạ nàng còn tốt hơn vạn lần so với tiếp đãi những thương nhân hay những lão già không thân thiện kia”

“Kinh Nhị sao ngươi muốn kết hôn, có phải Kinh lão gia bức hôn ngươi ? Tiểu Liên cố dấu những giọt lệ nước mắt. Kinh Nhị là thần tượng của nàng mà, bất luận kẻ nào cũng không xứng.

“Đừng như vậy! Mọi người đều là hồng nhan tri kỷ của ta, nếu rảnh rồi ta sẽ về thăm các ngươi, đừng khóc sẽ không đẹp, ta còn muốn mở cửa làm ăn”. Lãnh Phi liếc mắt đưa tình khiến người sợ hãi. Vô Song có chút lo lắng.

“Nhưng tướng công của ngươi có đồng ý cho ngươi đến thanh lâu?” Lý ma ma hỏi câu ra hỏi trong lòng mọi người.

“Hắn muốn ta trở về cùng hắn thương lượng”. Chạm đến ánh mắt giống như băng của Lãnh Phi, Vô Song khôn khéo chuyển đề tài.

“Không thể thương lượng!” Ngày mai hắn sẽ mang nàng về Thần Kiếm Sơn Trang ở biên quan, nếu không cũng nhốt nàng trong Thất Tuyệt Nhai, khiến nàng rời xa Tô Châu, rời xa những động vật lúc nào cũng động tình bất luận là nam hay nữ này.

“Kinh Nhị ngươi đi đâu tìm về một đại mỹ nhân thế này?” Tuy rằng thân hình hơi cao lớn một chút nhưng cũng chỉ là khuyết điểm nho nhỏ” Ánh mắt Lý ma ma chợt lóe lên, vừa mới mất đi hoa khôi Liễu Liễu chuyện làm ăn giảm đi một nửa, nhưng trời đối xử với bà cũng không tệ đã mang đến một đại mỹ nhân.

Những ánh mắt oán giận của các cô nương bên cạnh không ngừng bắn về phía Lãnh Phi đang đứng bên Vô Song.

Vô Song vội vàng kéo Lý ma ma qua một góc, “Bà cũng thấy “nàng” không không tệ phải không, ta nghĩ vị trí hoa khôi mới của Tô Châu nhất định sẽ rơi vào tay “nàng” một cách dễ dàng”

“Quả thật là Tây Thi vừa sinh ra nữa, Điều Thuyền sống lại” Lý ma ma cười khoái trá , ánh mắt già thánh thoảng nhìn trộm đánh giá Lãnh Phi. “Kinh Nhị, ngươi tìm được nàng ở đâu vậy?”

“Trước hết đừng nói tới chuyện đó, nếu ăn mặc đẹp một chút bà nói hoa khôi của Tô Châu năm nay nàng có vài phần thắng không?”

“Ta nghĩ không cần son phấn nhiều, vẻ đẹp khuynh thành lạnh lùng diễm lệ, yêu mị một cách tự nhiên như thế cũng đủ đánh bại Lâu nhĩ viện kia rồi xuống lời dài” Lý ma ma cười ha hả.

“Thật à?” Ánh mắt của Vô Song lóe sáng.

“Kinh Vô Song” Giọng nói trầm thấp lạnh như băng của Lãnh Phi khiến không khí như đông lại.

“Giọng nói của nàng hơi thô nhưng chỉ là một khuyết điểm nhỏ có thể dùng tiếng đàn che lại” Lý ma ma đang tưởng tượng ra những ngày huy hoàng của Ý Hồng viện.

“Tốt lắm, những chuyện còn lại để ta...” Không hề báo trước áo của nàng đã bị Lãnh Phi nhấc bổng lên , nàng phát hiện mình giống như bao cát bị người khiêng đi, không thể thoát ra những lời tiếp theo “Ngươi đang làm gì, mau thả ta xuống” Nàng không còn mặt mũi nhìn những cô nương trong Ý Hồng viện đang ngây ngốc nhìn hai người họ.

“Ta cũng muốn hỏi người đang làm gì?” Tiểu nữ nhân này thật sự đáng đánh đòn . Lãnh Phi vừa nghĩ đến đây bàn tay to lớn của hắn không khách sáo đánh lên mông nàng.

“A.. .Lãnh Phi người là tên tiểu nhân bỉ ổi” Từ nhỏ đến lớn chưa có ai dám đối xử với nàng như vậy. Phụ thân nàng luyện tiếu không dám chạm vào một sợi lông của nàng vì sợ nàng đau, mà hắn tự nhiên lại dám đánh nàng. Điều mất mặt nhất chính là đánh nàng trước ánh mắt của mọi người. Xong rồi, hình tượng Tái Chư Cát của nàng đã bị huỷ hoàn toàn.

Lãnh Phi không nói một lời tặng thêm Vô Song một cái nữa không nhẹ không nặng, nhìn thấy nàng nghiêng rằng vẻ lo lắng trong lòng hắn biến mất, tâm tình trở nên vui vẻ.

“Người vô sỉ, hạ lưu...A .. đau..Ta sai rồi nên mới gài bẫy người” Càng xấu hổ hơn là nàng khuất phục hắn.

Lãnh Phi rút tay về, đem Vô Song đặt lên lưng ngựa. Nhìn thấy nàng muốn khóc nhưng cố nhịn cắn răng không cho nước mắt rơi xuống, lòng hắn đầy thương cảm

“Đau không?” Gương mặt lãnh khốc của hắn lộ ra vẻ tình cảm và không tha trong ánh mắt , hắn cầm lấy hai bàn tay nàng đưa lên môi hôn, bàn tay to lớn bao lấy hai tay nhỏ bé ấm áp, tình yêu từ lòng bàn tay truyền thẳng vào tim.

Vô Song kiên cường không lộ ra cảm xúc gì, nhưng sự dịu dàng của hắn so với vẻ tàn nhẫn có sức sát thương rất lớn.

“Chỉ cần người an phận làm một tân nương, đêm động phòng hoa chúc ta sẽ cởi bỏ huyết đạo trên người người” Hắn hiểu rõ trong đầu nàng chứa đựng một đồng tình ma quỷ kẻ không thể không đề phòng.

“Đây chính là người nói đó” Trong đầu Vô Song bắt đầu tính toán, chỉ cần võ công khôi phục lại, nàng sẽ trốn đi thật xa, cái gì đêm động phòng hoa chúc, cho hắn một mình trong phòng trống không”

Lãnh Phi vuốt cằm “Ta đưa người trở về” Hắn mạnh mẽ phóng lên ngựa ngồi phía sau nàng. Hắn thả nàng đi thì mới có quỷ.

Dọc theo đường đi, hai người đều bày mưu tính kế.

8. Chương 8

Edit Phu Dung Vô Song ngoái đầu nhìn lại thản nhiên nói “Đừng nóng vội, sớm muộn gì hai người cũng gặp nhau” Máu mủ tình thân là sự ràng buộc lớn nhất của con người, khiến một người vung tiền như rác giàu có khắp một phương như Mạc Tuệ Nương cũng không thể dứt bỏ được. Mạc Tuệ Nương bình tĩnh lại, không lộ ra cảm xúc gì, gương mặt xinh đẹp hiền hòa có vẻ giống Kiếm Ma, thật đúng là hai mẹ con với nhau.

“Vào đi” Vô Song mở cửa cho bà vào “Lãnh phu nhân mời ngồi”

“Tiểu thư, trà đến đây” sau khi dâng lên trà bánh lên, Thu Cúc biết điều rời khỏi, đóng cửa lại.

“Nha hoàn này thật thông minh” Mạc Tuệ Nương trầm ngâm vừa bưng chén trà lên đã ngửi thấy hương thơm ngào ngạt.

“Cũng rất được” Chuyên môn dẫn người đến khi dễ nàng, Vô Song lầm bầm.

Mạc Tuệ Nương uống một hớp trà, sau đó mở miệng đi thẳng vào vấn đề “Ta nói đồ nhi à...”

“Bà bà, khoan đã, ta chưa từng bái bà là sư phụ” Vô Song không cần lí do cự tuyệt bà “ Bà có thể gọi ta Kinh Nhị được không, ta quen rồi”

Mạc Tuệ Nương, Tuyết Sơn bà bà là danh hiệu của bà khi đi hành hiệp trượng nghĩa, vì lo lắng sắc đẹp của mình bị người dòm ngó nên bà luôn hóa trang để cải trang thành một bà lão. Chỉ hai người có thể nhìn

thấy diện mạo thật của bà. Một người là tướng công đã mất, người còn lại chính là người bà tình cờ gặp gỡ nơi thương trường Kinh Vô Song. Cũng vì vậy Vô Song không may bị bà chấm trúng còn bắt nàng học võ.

Lúc ấy mẫu thân vừa mới qua đời, Vô Song cảm thấy buồn bã muốn học một chút công phu như thuật hóa trang, khinh công, về sau có chỗ dùng. Sau đó nàng tự học mê được và độc vật, dù sao kinh thư để trong Tuyết sơn bảo khố bị trùng ăn cũng lãng phí.

“Kinh Nhị, hãy nói thẳng vào vấn đề, ta đến đây đòi lại nhi tử thất lạc là Lãnh Phi”. Mạc Tuệ Nương lúc nào cũng tưởng nhớ hần.

Vô Song nhượng mảy “ Ta đương nhiên biết Lãnh Phi là nhi tử của bà, vấn đề là bà bà....

“Người hãy gọi ta là Lãnh phu nhân, gọi bà bà nghe già lắm” Thích trẻ đẹp là bản tính trời sinh của nữ nhân, Mạc Tuệ Nương cũng vậy.

“Lãnh phu nhân, Lãnh Phi muốn gặp phu nhân hay không vẫn là vấn đề lớn”

“Đó là chuyện người thiếu ta” Bà đã truyền thụ võ công cho Vô Song rồi còn gì.

“Lúc trước ta đáp ứng bà mang hần về Tuyết Sơn, nhưng võ công của ta bị Lãnh Phi phong tỏa , ta không đánh lại hần” Vô Song nhún vai , hai tay giơ lên tỏ vẻ bất lực.

“Hần chạy thoát rồi sao?” Mạc Tuệ nương đứng dậy ở phía sau vổ vai nàng.

“Không có, hần phải gả cho ta” Vô Song nói một cách nhẹ nhàng như chuyện băng quơ, đấm đấm vai, thân thể nàng bị quản chế lâu ngày trở nên cứng ngắc.

“Người nói gì” Mạc Tuệ Nương kinh hãi xuống tay quên nặng nhẹ.

“Nhẹ một chút, phu nhân muốn mưu sát ta à?” Vô Song vận khí thoát khỏi tay của bà, cũng muốn biết công lực của mình đã khôi phục lại được mấy phần.

“Ta có nghe lầm không, người nên gả cho hần mới đúng?” Nào có nam nhân gả cho nữ nhân, hơn nữa nhi tử của bà chính là rồng phượng trong loài người sao có thể chịu uất ức như vậy được.

“Phu nhân không có nghe lầm, hần phải gả cho ta, Kinh Nhị” Nghĩ tới hình dáng xinh đẹp của hần, trong lòng Vô Song có chút chờ mong.

“Ta không cho phép” quan niệm của Mạc Tuệ nương ta vẫn theo truyền thống, đó là nữ phải gả cho nam.

“Quyết định này không phải do ta, là do nhi tử của phu nhân” Vô Song cười tà ác.

“Người dám gài bẫy hần?” Mạc Tuệ Nương nghiêng rằng, bà đã quên tên tiểu hồ ly này vốn là một kẻ trò còn giỏi hơn thầy.

Đôi mắt sáng lạnh lợi trong như nước hồ thu lưu chuyển, Vô Song mỉm cười như gió xuân “ Ta đâu dám, ta chỉ cùng hần làm một cuộc giao dịch”

“Còn không phải giống nhau?” Mạc Tuệ Nương rất rõ ràng tính háo sắc của Vô Song, nhìn thấy sắc đẹp là thêm nhỏ dãi. Bà muốn đem triết học Khổng Tử, Mạnh Tử phát dương quang đại dạy dỗ nàng “ Kinh Nhị bên cạnh người lúc nào cũng có rất nhiều cô nương ái mộ, sao người còn chấm trúng nhi tử của ta?” Mạc TuệNương đương nhiên hy vọng nhi tử cưới được một thê tử như Vô Song , với tài trí và khả năng kinh doanh của nàng có thể đem thế lực của Thần Kiếm Sơn Trang khuếch trương ngày càng thêm lớn mạnh, nhưng nghĩ tới nhi tử phải gả cho nàng bà không cam lòng.

“Nhưng sắc đẹp của Lãnh Phi tuyệt thế vô song, thế gian khó tìm” Vô Song uống một hớp trà trả lời.

“Đâu có cô nương nào lấy nam nhân” Đó là trái với lẽ thường và phong tục lễ giáo.

Vô Song mỉm cười “Ta chính là người khai nguồn đầu tiên mà”

“Kinh Vô Song”

“Đừng giận, đừng giận, lúc tướng công của phu nhân còn sống, ngay cả nhi tử phu nhân cũng không thể gặp mặt. “Vô Song từ từ tào nhả châm trà cho bà để làm giảm bớt không khí căng thẳng.

“Lãnh Phi đâu, ta muốn hỏi trong lòng hấn nghĩ gì?” Mạc Tuệ Nương không thể chịu nổi ngay cả mặt nhĩ tử cũng không thể gặp, mà hấn còn phải làm hiền tế *con rể* của Kinh gia. Như vậy không phải ngày sau muốn gặp mặt càng khó hơn sao?

“Chậm đã Lãnh Phu nhân, tôi khuyên bà đừng hành động thiếu suy nghĩ, hấn đồng ý ở lại vì nể ta, nếu hấn chưa từng cùng ta đính ước, phu nhân cho rằng ta có thể giữ được hấn?” Bởi vì hai người là mẫu tử sẽ không nhẫn tâm ra tay, hơn nữa võ công của hấn càng cao hơn Mạc Tuệ Nương.

“Người muốn thế nào?”

“Ta muốn biết năm đó khi Lãnh Phi bị bắt cóc đã xảy ra chuyện gì khiến hấn trở thành như vậy, còn nữa vì sao mỗi tháng vào ngày mười lăm hấn giống như một con dã thú điên cuồng?”

“Ngay cả chuyện này người cũng điều tra được?” Năm đó những chứng cứ liên quan đến chuyện Lãnh Phi bị bắt cóc đã bị bà dùng thế lực phong toả hết, đến nay cũng không ai biết được nguyên nhân của án thăm đó, đều cho rằng đó là một chuyện ma quỷ.

Vô Song không chớp mắt nhìn chăm chú Mạc Tuệ Nương “ Bệnh của hấn không phải ngẫu nhiên sinh ra, không lẽ ngày mười lăm mỗi tháng có ý nghĩa đặc biệt ?” Nàng chỉ dự đoán, vì những tài liệu liên quan đến chuyện này đều bị người mẫu thân sốt ruột cho nhĩ tử trước mặt huỷ hết rồi.

“Người đoán đúng” Mạc Tuệ Nương uống một hớp trà, đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn bầu trời mênh mông ở xa xa, bà thở dài chậm rãi xoay người lại. Gương mặt xinh đẹp không lộ cảm xúc gì nhưng vô hình tản ra một vẻ uy nghiêm khiếp người “Ta có thể cho người biết tất cả chuyện năm đó, nhưng người phải đồng ý không nói cho người thứ ba biết, nhất là Lãnh Phi”

“Lời hứa này tôi không dám bảo đảm, có lẽ đã có người thứ ba biết rồi” Có thể Lục Vương gia kia cũng biết mà giả vờ làm bộ, nàng không thể quên ánh mắt tà ác quỷ dị của lão ta.

“Người...Ta đã sớm biết người là một tiểu hồ ly không thể tin được”

“Nếu phu nhân không nói, ta cũng có biện pháp điều tra ra, chỉ cần thời gian, và hỏi nhiều người. Phu nhân cũng không hy vọng ta giúp nhiều người nhớ lại chuyện cũ”

“Người...Ta phục người rồi” Mạc Tuệ Nương vừa buồn cười vừa tức giận “Bà nhìn lên trời ánh mắt lấp lánh không rõ đó là nước mắt hay do ánh nến chiếu vào.

Vô Song im lặng thưởng trà lắng nghe bà kể lại chuyện cũ.

“Chuyện này phải nói đến năm Lãnh Phi mười ba tuổi, hấn là một đứa trẻ hoạt bát sáng sủa. Tính thần chính nghĩa có thừa, là một đứa trẻ ngoan ngoãn, niềm tự hào của ta cho đến khi biến cố xảy ra. Lúc đó trượng phu *chồng* của ta mới mất, ta lại bận lo việc kinh doanh bên ngoài, cho đến khi thư nhà đến tay ta báo tin hấn đã đi ra ngoài ba tháng. Nói cách khác từ ngày phụ thân hấn qua đời, hấn đã bị bắt đi tung tích không rõ”

Nghe giọng nói êm tai của Mạc Tuệ Nương vừa dứt, Vô Song nhìn xuống không thể nhận ra cảm xúc trên mặt nàng. “Hấn bị người lừa bắt giam lại?”

“Đúng, đêm đó trăng rất tròn, vì muốn sống sót, lần đầu tiên hấn bị buộc phải giết người. Một sơn trang hơn trăm mạng người không ai sống sót, năm đó hấn mới mười ba tuổi.

Lòng Vô Song đau nhói đầy vẻ bi thương. Đó là một sự kiện tàn nhẫn đến độ nào, một đứa bé trai mới mười ba tuổi đã bị buộc phải dùng kiếm giết người.

Ngoài mặt Vô Song làm như không có việc gì, trầm ngâm “Sơn trang kia ta đã điều tra qua, họ lấy chuyện kinh doanh để che dấu việc làm ăn phi pháp, thực chất đó là một tập đoàn buôn người..

Bọn họ phạm phải tội ác tày trời, dưới tay giết hại biết bao nhiêu đứa trẻ, những cô nương trong sạch, thiếu nữ đài trang hoàng nhiều vô kể, nếu là nàng, nói không chừng nhất định sẽ làm ác hơn vậy.

Mạc Tuệ Nương gạt đầu, bọn họ không chỉ dụ dỗ cô nương còn bắt cóc rất nhiều đồng nam đồng nữ cung cấp cho quan to , quý nhân, không muốn người biết. Những thiếu niên nam nữ này đều có một ít điểm đặc biệt, giống như Lãnh Phi có dung mạo tuyệt đẹp lại là một thiếu niên trắng trẻo đáng yêu đúng ý thích

của họ. Ta không thể nào quên vì tìm Lãnh Phi đã lên vào sơn trang kia, khi nhìn thấy cảnh tượng những thiếu niên giống như dã thú rất khủng bố, sau đó chứng thật Lãnh Phi bị bọn họ bắt buộc, khi nghĩ đến hẳn là một trong số đó, ta liền...” Mắt của bà ngấn lệ.

“Đủ rồi, ta biết chuyện gì xảy ra” Vô Song run rẩy. “Sau đó bà tìm được Lãnh Phi như thế nào?”

“Trong địa lao hôi thối của quan phủ. Bởi vì huyết án kia, hẳn bị quan phủ tình nghi giam vào ngục. Ta vận dụng quan hệ ép quan phủ thả hẳn, khi nhìn hẳn thương tích đầy người, hai mắt trống rỗng giống như một búp bê vải không cử động, giây phút đó ta thật sợ hãi sẽ biến mất. Mạc Tuệ Nương cuối cùng không thể nhìn được nấc lên nghẹn ngào.

Vô Song tiến lên đưa bà chiếc khăn tay trắng “Thật có lỗi ta khiến bà nhớ lại chuyện bi thương. Thân là mẫu thân phải nhớ lại một màn đó, ai không bị đã kích. Dù sao Mạc Tuệ Nương cũng chỉ là một người mẫu thân bình thường. Bà bắt quá buộc mình phải bình tĩnh để đè nén tâm trạng vô cùng bi ai.

Mạc Tuệ Nương hít thật sâu không nhận lấy khăn trắng nàng đưa, rất nhanh bình tĩnh lại, thật không hổ là nữ vương trong thương trường. .doahoatiencanh.wordpress

Vô Song bắt đắc dĩ đem khăn bỏ vào tay áo.

“Sau đó ta liền lĩnh vận dụng các thể lực phong toả tin tức, mang hẳn về nhà, đối với bên ngoài tuyên bố hẳn bị bệnh. Nhưng khi về đến nhà hẳn không có cảm giác, không ăn không uống. Một đêm nọ ta phát hiện tay hẳn dính đầy máu tươi và con chó trong nhà bị chết. Sau đó, hẳn bắt đầu ăn uống, nhưng vẫn như con rối không có cảm xúc. Chúng ta nói gì hẳn làm theo đó. Kế tiếp mỗi độ trăng tròn sẽ có súc vật bị chết oan uổng cho đến khi hẳn ra tay cả với đệ đệ của mình.

Vô Song chớp mắt, cổ họng cảm thấy nhộn nhạo muốn ói, đầu đau nhức, mắt nóng lên cổ đè nén chua xót, bất tri bất giác bóp bết cái chén trong tay mình. Nghĩ đến Lãnh Phi gặp phải những chuyện bi thương khổ sở như vậy, cảm giác giống như lòng nàng bị xé nát, nỗi đau trong tay không bằng nỗi đau trong lòng!

Nàng sẽ không khóc! Sau khi nương qua đời, cho dù trải qua bất cứ tình huống nào nàng tuyệt đối không khóc bởi vì khóc không thể giải quyết vấn đề mà chỉ để lộ ra nhược điểm của mình thôi.

“Tay người đang chảy máu kìa!” Những mảnh nhỏ rơi xuống đất loảng xoảng khiến Mạc Tuệ nương kinh hãi. Một Vô Song như vậy bà chưa hề gặp qua, linh quang trong mắt bà chợt lóe lên.

Vô Song liếc dòng máu đỏ sẫm trong tay chậm rãi lấy khăn lau, còn những mảnh vỡ đợi Thu Cúc tới thu dọn.

Đáy mắt Mạc Tuệ Nương xẹt qua vẻ vui mừng, có lẽ Lãnh Phi của bà có hy vọng.

“Lãnh phu nhân xin hãy nói tiếp ”

Nhìn Vô Song tao nhã chậm rãi cầm cái chén khác châm trà, một giọt cũng không chảy ra, bà cảm thấy hoang mang, không lẽ cái chén bị nứt?”

Mặc dù trong lòng Mạc Tuệ Nương còn nghi vấn, nhưng vẫn từ từ mở miệng “Ngày đó cũng may ta gác việc kinh doanh lại, từ xa trở về, vừa đúng lúc ngăn chặn bi kịch này. Ta sợ hẳn sẽ trở thành ác ma giết người không nháy mắt vì thế phân phó người ngựa mang hẳn tới quan ngoại thỉnh sư phụ ta dùng nhiếp hồn đại pháp che lại trí nhớ , và tiêu trừ sát khí trên người hẳn.

Khó trách hẳn bị mất trí nhớ, có nhiều thứ trong quá khứ không thể nhớ được.

“Tuyệt Sơn lão tặc kia, hẳn không phải đã chết sao?” Vô Song nhíu mày nàng còn tham dự tang lễ của ông ta. Toàn bộ võ lâm , ngũ hồ tứ hải, đều phái người đến thăm viếng tỏ vẻ thương tiếc Ngày đó thật sự người ra vào tấp nập, thiếu chút nữa nàng bị nước miếng của những nữ nhân hào phóng trên giang hồ làm chết đuối!

Ai ..., ai biểu nàng ngày thường có hình tượng hiem có của một soái ca khiến đám nữ nhân thêm muốn, không thể trách nàng được.

“Ông ta là tổ sự gia của người đó” Mạc Tuệ Nương tức giận.

“Tuổi già thượng thọ chết là chuyện bình thường, chúng ta nên cảm thấy cao hứng”

Mạc Tuệ Nương thở dài , đột nhiên nhận được tin dữ của sư phụ, nên không còn ai có khả năng khống chế Lãnh Phi. Sau đó không lâu, giang hồ xuất hiện sát thủ Kiếm Ma nơi Thất Tuyệt Nhai. Ta đoán là hắn, vì vậy mỗi khi có thảm án xảy ra, ta liền chạy tới truy tìm, lại nhiều lần bị huyệt hắc.

“Vì thế bà mới tìm ta” Vô Song uống một hớp trà.

“Vì ngươi là người duy nhất ta hy vọng và tin tưởng, ngươi nhất định có thể thay ta tìm nhi tử về” Mạc Tuệ Nương tỏ vẻ biết ơn.

“Đừng nói ta vĩ đại như vậy, ta chỉ muốn trả hết nợ đã thiếu phu nhân”

“Cám ơn ngươi, Song nhi” Mạc Tuệ Nương vô cùng cảm kích cầm hai tay nàng, nhẹ nhàng xoa nắn lòng bàn tay chỗ vết thương bị cắt. Bà nghĩ Vô Song đối với Lãnh Phi không chỉ có giao dịch đơn giản như vậy

Vô Song từ từ rút tay về “Đừng gọi như vậy, chỉ có nương gọi ta như vậy thôi”

“Nếu ngươi không gọi sư phụ, có thể gọi ta một tiếng nương” Mạc Tuệ Nương quyết định bà không chỉ muốn Vô Song, còn muốn nàng làm thê tử của Lãnh Phi. Chuyện phải gả nhi tử về sau thương lương lại”

“Hắc hắc, sư phụ là do phu nhân tự xưng, ta chỉ nói nguyện ý học võ công của phu nhân cũng không đáp ứng chuyện bái sư. Về phần làm nương, chờ phu nhân sinh một nữ nhân lớn như ta rồi nói sau!” Nghĩ muốn lợi dụng nàng không phải dễ dàng vậy. Nàng chính là Tô Châu Tái Chư Cát Kinh Vô Song đâu phải tầm thường.

Tiếng mở cửa vang lên, cửa giống như bị gió thổi mở ra lạnh buốt.

“Ngươi đã trở lại” Vô Song ở trong thư phòng xem sổ sách, không hề ngẩng đầu lên hỏi.

Không biết do Mạc Tuệ Nương đến đây nên hắn có ý lẩn tránh mẫu thân hay lại đi giết người, ba ngày nay hắn biến mất như không khí.

“Tay ngươi bị thương” Lãnh Phi cầm cổ tay bị băng bó của nàng, giọng nói đều đều tỏa ra sự lạnh lẽo mãnh liệt trong vô hình. Hắn nhìn chăm chăm vào cánh tay đang băng bó của nàng giống như đang nhìn kẻ thù thâm sâu.

“Ta biết không cần ngươi nhắc nhở” Vô Song muốn rút tay về nhưng sức lực của nàng và hắn cách biệt quá lớn, hơn nữa vừa cử động đã cảm thấy đau nhức.

Sau khi làm mình bị thương, nàng bỗng nhiên cảm thấy mình ngu ngốc, lại bóp bể cái chén làm tổn thương mình. Đây là lần thứ hai nàng làm chuyện ngu ngốc như vậy cũng bởi vì hắn.

“Ai làm ngươi bị thương?” Sát khí hiện lên trong mắt Lãnh Phi.

“Không có ai, là do ta không cẩn thận”. Vô Song thở dài

“Toàn thân cao thấp , mỗi cọng lông của ngươi đều thuộc về ta, ngay cả ngươi cũng không cho phép làm thương tổn mình” Một cơn giận dữ không tên khiến ngực Lãnh Phi căng lên, hắn có cảm giác như lồng ngực mình muốn vỡ tung phải nói ra. Mà nàng, chết tiệt, nàng lại làm mình bị thương!

Chú ý đến ánh mắt trở nên u ám thâm trầm của Lãnh Phi, lòng Vô Song rung động, “Ai da, đây bất quá chỉ là một vết thương nho nhỏ ngoài da không cần phải kinh động như vậy? Nàng đứng lên có ý đoạt lại tay mình trong tay Lãnh Phi” Ta phải làm việc, ngươi buông tay ra!”

“Ta phải kiểm tra những chỗ khác trên thân thể ngươi” Hắn đột nhiên ngồi xuống ôm lấy nàng.

Vô Song kinh hãi “Không nghiêm trọng như vậy đâu” Thân thể vừa bị hắn đụng vào, trong lòng đã dâng lên chút sợ hãi, hỗn loạn còn có chút chờ mong.

Đối với chuyện nam nữ, nàng vẫn còn hiếu kỳ, cho tới bây giờ chưa từng thử qua. Thứ nhất, nam nhân vừa xấu vừa thô lỗ nhưng tự mình siêu phàm có trời mới biết nàng không có hứng thú với họ, thứ hai nàng chưa gặp nam nhân nào xinh đẹp hơn những nữ nhân bên người khiến nàng rung động, thứ ba, nàng có chút đồng tình với phụ thân không muốn làm nữ không cưới còn có nguyên nhân thứ tư thứ năm...

“Người chỉ muốn kiểm tra phải không?” Nàng bị ném trên chiếc giường bằng phẳng, nhìn thẳng vào gương mặt tuấn mỹ của Lãnh Phi.

“Người nói gì?”

“Ai nha! Trời chắc sắp mưa hay mây hồng giăng đầy trời, từ trước đến nay một người luôn lạnh lùng tiết kiệm lời nói như Lãnh Phi lại đang cùng nàng nói cười, trên môi Lãnh Phi nở nụ cười như đóa hoa anh túc *hoa thuốc phiện* diễm lệ khiến người say mê.

Xong rồi! Nàng hoàn toàn không thể kháng cự ánh mắt hút hồn của hắn đang cùng nàng cười, chỉ có thể trơ mắt mặc tay hắn làm loạn.

“Chúng ta còn chưa thành thân” Vô Song giãy dụa khi nhìn thấy hắn đang tao nhã cởi ngoại bào của mình. Dáng người của hắn cũng rất được.

“Chuyện này chỉ sớm hay muộn” Ngắn gọn nói tóm tắt giống như kỹ thuật thoát y thành thạo của hắn, một hai ba, toàn bộ ba điểm của nàng bày ra trước mắt hắn. Vô Song chỉ biết đỏ mặt cúi đầu.

“Người đáp ứng sẽ tôn trọng ta”

“Là do người làm trái với ước định, người đã quên thân thể người là của ta, trái tim người cũng là của ta” Thân hình rắn chắc nam tính của Lãnh Phi nằm đè lên người nàng. Những ngón tay của hắn cũng không ngừng chuyển động.

“Người nhẹ tay một chút. Ai da! Được....A..a đừng sờ vào chỗ đó.”

“Nữ nhân không cho cười!”

“Ta không cười, người đừng chạm vào... của ta...ha ha..đừng đụng vào nhột quá” Vô Song cười duyên, tiếng thở dốc vang lên liên tục.

“Nhột muốn chết” Trong giờ phút này, không có tiếng động chỉ có tiếng thở dốc, ưmm ưmm càng thêm mê hoặc.

Có một bóng đen thật lớn che khuất ánh sáng mờ ảo ngoài cửa sổ, đây là đâu?

Tên tiểu quỷ này đáng vẻ thật xinh đẹp.

Bóng đen có thể nói chuyện!

Tiểu tử đừng giả chết mau đứng lên.

Bụng ta đói, thắt lưng lại đau.

Phụ thân ta là trang chủ của Thần Kiếm sơn trang. Giọng nói thì ào ào giống như hơi thở mong manh.

“Ha ha Thần Kiếm sơn trang là chỗ nào, người đang nằm mộng giống như quạ đen muốn biến thành phượng hoàng”. Hắn không thể động đây, không phải hắn sắp chết?”

“Nếu người ngoan ngoãn nghe lời chúng ta, chúng ta sẽ không bạc đãi người..” Những bàn tay dâm dật vuốt ve thân thể hắn, hắn cảm thấy muốn ới nhưng vì chưa ăn gì không ới ra được chỉ thấy nhộn nhạo, rất đau đón “Đừng đụng ta, ..Buông ta ra...” Hắn có phải sắp chết không?”

“Còn muốn giãy dụa, nơi này mỗi người đều có mạng giống nhau, người nên sớm nhận mệnh đi.” Tiếng cười đáng ghét khiến tai hắn đau nhức.

“Không ! Hắn không thể chết được, hắn muốn đi tìm nương, trên người bóng đen có ánh sáng, là kiếm! Hắn nhớ tới kiếm pháp phụ thân đã dạy, những người này thật đáng chết!

Lạnh quá, lạnh, vì sao trên người hắn đầy máu? Như thế nào có thể rửa sạch được, có ai đến cứu hắn không? Ai đến vậy...tiếng gì đó?

“Ê, người làm ta đau, ta cảnh cáo người nếu không tỉnh lại, ta sẽ đem người đá xuống giường! sau tiếng gọi kiêu diễm, lập tức lỗ tai hắn bị kéo lên.

Lãnh Phi từ từ mở mắt mới phát hiện năm ngón tay mình đang ấn sâu vào cánh tay trắng nõn như ngọc của Vô Song. Thì ra hần muốn bắt lấy tia sáng trong mơ là nàng.

Vô Song thở phì phì, toàn thân đều đau nhức. Khi tỉnh lại còn phải chịu đựng cách đối xử thô bạo của hần, thiếu chút nữa bị cụt tay “Người tỉnh rồi chưa? Nếu đã tỉnh phiền người xoay người qua chỗ khác, người để ta đến không chịu nổi”

“Thật xin lỗi, ta làm người đau” Lãnh Phi buông tay dời người qua chỗ khác.

“Biết là tốt rồi” Vô Song thông thả bước xuống giường, tao nhã mặc từng món đồ vào, không để ý ánh mắt nóng bỏng phía sau lưng “Người giận à?”

“Ta không thể giận sao” Mấy ngày nay người không nói một lời rời đi, không ai biết người đi đâu, cũng không có người nhìn thấy người. Ta trong lòng người cũng không quan trọng, đánh cũng không lại người, cũng không có khả năng quản người. Đối với người ta bất quá chỉ là một vật sở hữu.” Nàng phẫn nộ, càng đáng giận hơn chính là nàng ba ngày trần trọc không ngủ được sợ hần bị nhân sĩ trong võ lâm truy sát hay gặp kẻ thù bị giết hay bị thương không thể trở về. Sợ hãi lo lắng chiếm lấy suy nghĩ của nàng miên man không dứt .doahoatiencanh.wordpress

Lãnh Phi im lặng không nói gì, không khí trở nên căng thẳng.

“Quên đi, cùng người nói chuyện mất hứng quá” . Vô Song mặc y phục vào khoan thai rời khỏi phòng ngủ. Tuy rằng trong lòng giận hần không nói gì đã rời khỏi nhưng nhìn thấy hần bình yên trở về nàng cũng cảm thấy dịu bớt.

“Ta đi tìm về quá khứ”

Vừa sắp bước ra khỏi cửa, Vô Song bị lời nói của hần dừng chân lại xoay người “Nàng không nghe lầm chứ?” Lãnh Phi trầm mặc.

“Nếu vậy vì sao người không muốn gặp nương của mình?” Chờ hần muốn nói ra chắc phải đợi đến tóc bạc luôn, trước nay Vô Song không có tính nhẫn nại, đặc biệt là về hần. Nàng đi trở vào phòng ngủ nhìn thẳng vào mắt Lãnh Phi “Nương của người nhất định chờ người lời giải đáp”

Vừa rồi không để ý, thái độ của hần đúng là không phản đối. Lãnh Phi hé ra gương mặt tuyệt đẹp mềm mại đáng yêu động lòng người ngược mắt lên chăm chú nhìn nàng á! Đây có phải là sức hấp dẫn khiến người không thể kháng cự ư?

Tim Vô Song đập thật nhanh, trống ngực như điên cuồng, không cần bàn đến dáng vẻ tao nhã của hần đang dựa vào giường, bộ ngực trần trụi trơn bóng rắn chắc có thể thấy được đã trải qua rèn luyện, cơ bụng cũng rắn chắc hoàn toàn không có chút mỡ thừa. Đáng tiếc phía dưới đã bị tấm chăn che lại, bất quá có thể mơ hồ nhìn thấy bộ phận chính là thủ phạm khiến nàng đau đến chết khiếp.

Tự nhiên bên tai nóng lên “Nương của người từ xa đến tìm người, vì sao không muốn gặp bà?” Ta không cần được nữ nhân kia.

“Bà phải đi sao?” Nghe giọng nói lạnh nhạt của hần, lòng Vô Song đau nhói, trên đời này chuyện đáng buồn nhất chính là người thân không chịu nhận nhau.

“Bà còn chưa đi, ta mới vừa gặp qua” Vô Song nghĩ thâm trong bụng, Lãnh Phi chẳng phải biết bà vốn thông minh sao.

“Người không cùng bà gặp mặt sao?” Ta đoán người nhất định ghé vào nóc nhà nếu không thì cũng ở ngoài cửa sổ âm thầm nhìn lên. “Đây con lừa” Vô Song tức giận

“Muốn gặp thì gặp, tại sao nhìn lên, người rất may mắn có nương, còn ta nè, ta ...”

Nàng nhớ lại nương dịu dàng của mình, cảm thấy đau buồn, nhưng nỗi buồn đau giống như thuyền lướt qua sông nhanh chóng biến mất trong đôi mắt như nước của nàng. Vô Song ngẩng đầu lên che dấu cảm xúc của mình. Lãnh Phi ôm nàng “Người đang nhớ nương phải không?”

“Đương nhiên, bất quá chỉ có thể nghĩ trong lòng vì phụ thân còn đây” Nàng không muốn khiến phụ thân bị thương, không muốn phụ thân vì bản thân xem nhẹ nương cùng sai lầm mà tự trách.

Lãnh Phi ôn hoà mở miệng “ Tuy rằng phụ thân của người nói người là nữ nhân không cười thật ra người cố ý làm ông giận khiến ông quên đi bị thương phải không”

“Con người phải nhìn về phía trước, quá khứ chỉ có thể cất nó vào một nơi” Khó được Lãnh Phi mở miệng nói nhiều như vậy, khiến Vô Song thật vui vẻ bởi vì hắn đã cởi mở hơn xưa.

Lãnh Phi lại im lặng.

“Người để bóng ma của quá khứ vây khốn linh hồn của người, người đang trốn tránh, nhiếp hồn đại pháp có thể giúp người quên quá khứ, nhưng không thể khiến người từ trong quá khứ thoát ra.

Lãnh Phi xoay người bước xuống giường, ngoảnh mặt làm ngơ.

“Quên đi, nói nhiều thêm cũng chỉ làm lãng phí nước miếng của ta, tùy người muốn làm sát thủ hay thiếu chủ của Thần Kiếm sơn trang” Vô Song tiến lên giúp hắn thay y phục dường như đó đã trở thành thói quen. “Dù người lựa chọn thể nào, ta cũng tôn trọng quyết định của người” Dù sao thiên hạ đều có những phụ mẫu như vậy.

Lãnh Phi không nói một lời chỉ lặng yên để nàng giúp hắn thay y phục.

Vô Song cũng không mở miệng , hắn đã trở về chứng minh trong lòng hắn có nàng. Nếu không hắn sẽ quay về Thất Tuyệt nhai làm sát thủ ma vương rồi. Bất tri bất giác trong lòng của nàng đã có hắn.

Có lẽ nàng nên nghĩ một biện pháp vẹn toàn cả đôi bên ,có thể cởi bỏ bóng ma trong lòng hắn và có thể hoàn thành nhiệm vụ.

Có XO rồi, mà tác giả không tả cảnh hot hic.

9. Chương 9

10. Chương 10

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/roi-tuong-cong>